

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

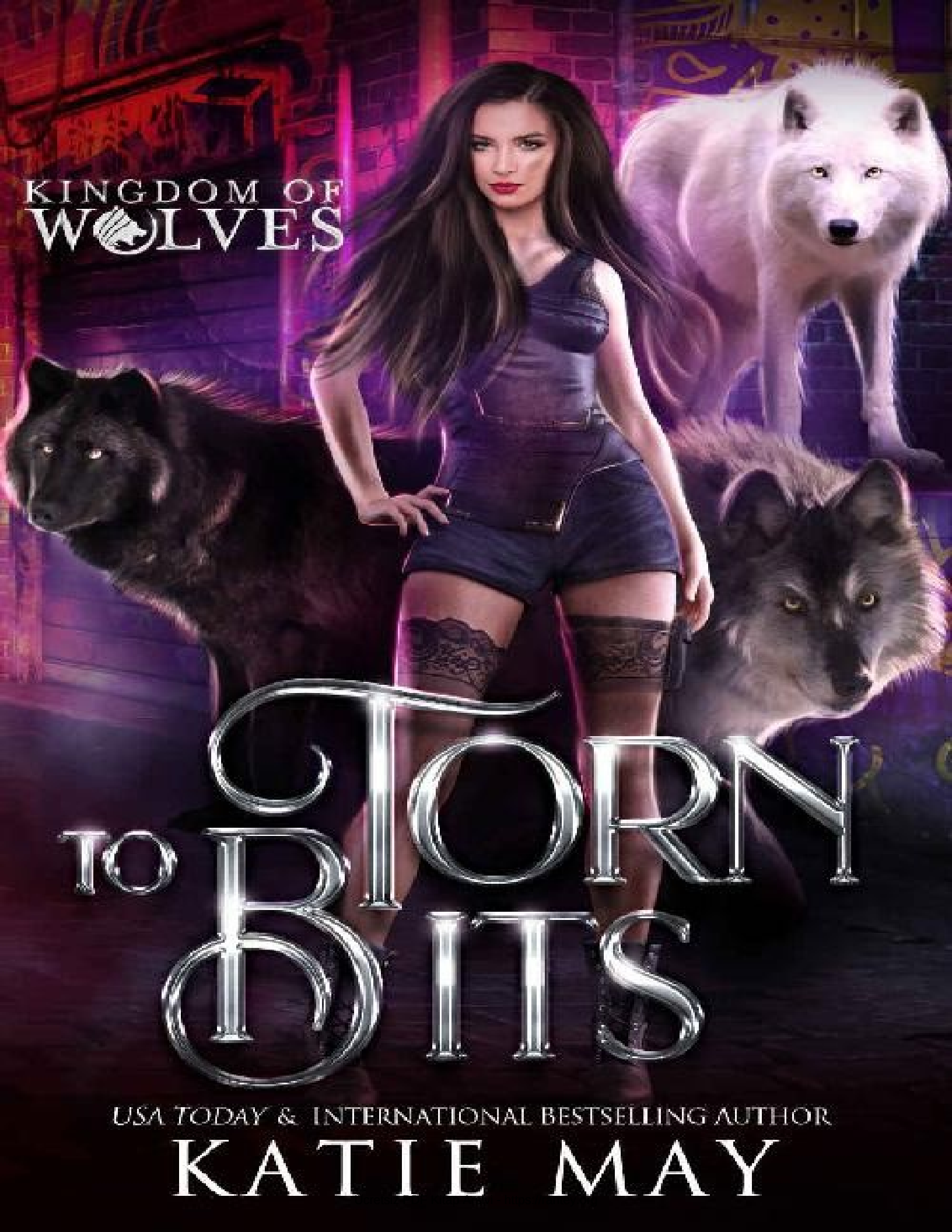
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a woman with long, dark hair, wearing a dark, form-fitting top and shorts, standing in the center. She is surrounded by three wolves: a large black wolf on the left, a white wolf on the right, and a grey wolf in the foreground. The background is a dark, textured wall with some faint, glowing patterns. The title 'Born to Bits' is written in a large, metallic, stylized font across the bottom. The author's name 'Katie May' is at the very bottom.

KINGDOM OF
WOLVES

TO BORN TO BITS

USA TODAY & INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

KATIE MAY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PARÇALARA AYRILDI

KURTLAR KRALLIĞI

KATIE MAY

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Covers by Aura

Bookish Dreams Editing ile Meghan Leigh Daigle tarafından düzenlenmiştir

Bu bir ters harem shifter romantizmidir ve 18 yaşından küçükler için uygun değildir.

Tüm arkadaşlarına "edebiyat pornosu" yazdığını söyleyen büyükanneme. Hayır, kitap kulübünde benim kitaplarımı okumana izin vermeyeceğim. Seni ve arkadaşlarını bu şekilde travmatize etmeyi reddediyorum. Seni seviyorum.

İÇİNDEKİLER

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Davenportlar

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Kurtlar Krallığı: Alfaların hüküm sürdüğü bir dünya.

Teşekkür

Yazar Hakkında

Ayrıca yazan:

Katie May

FOREWORD

Bu bir şekil değiştiren mafya/MC ters harem romantizmidir ve 18 yaşından küçükler için uygun değildir. Sert bir dil, cinsel durumlar ve psikopat erkekler içerir.

Bu kitap Kurtlar Krallığı ortak dünyasının bir parçasıdır. Ancak, bu kitaptan keyif almak için serinin diğer kitaplarını okumanıza gerek yok. Her yazar kurtlara ve dünyaya kendi yorumunu katmıştır, bu yüzden lütfen okurken bunu aklınızda bulundurun. Bir kitaptan diğerine farklılıklar olacaktır.

Torn to Bits, Ripped to Shreds ile sona erecek.

İyi eğlenceler!

I Karnıma kadar alçalıyorum ve parmak uçlarımla çıkıntıyı kavıyorum. Yavaşça, ses çıkarmamaya özen göstererek kendimi en uca doğru çekmeye başlıyorum, böylece biri yukarı bakmaya karar verirse sadece gözlerim görünecek.

Gürültülü klima ünitesi, oluklu demir depodaki boğucu sıcakla mücadele etmek için çok az şey yapıyor. Gömleğim ince bir ter tabakasıyla tenime yapışıyor ve kalçalarımın yağlanmasından dolayı isilik olacağından eminim.

Yine de sessizliğimi koruyor, hemen altımdaki sıırım gibi adama bakarken zar zor nefes alıyorum. Bir kamyonun arkasından büyük bir sandığı indirirken benim varlığımdan tamamen habersiz. Onunla birlikte üç homurdanan işçi saydım. Belki de diğer kedicikler? Bunu söylemek benim için imkansız. Ondan üç kat büyük olmalarına ve yekpare taştan yontulmuş gibi görünmelerine rağmen adamdan korkuyor gibiler.

Her iki durumda da, ihtiyaç duyulursa benim için kolay hedefler olacaklar. Ama lanet olsun, umarım iş o noktaya gelmez.

Deponun kendisi, arka tarafında bir garaj kapısı ve ön tarafa yakın ikiz sallanan kapıları olan büyük bir açık oda. Geniş odanın her tarafına dağılmış birkaç boş raf ve daha da geride gelişigüzel sarılmış kutularla dolu raflar var. Floresan lambalar tavana aralıklı olarak yerleştirilmiş, kırmızımsı altın ışıltıları boydan boya geçen siyah kirişlerle gizlenmiş. Şu anda üzerinde tünediğim küçük bir çıkıntı var, kabaca beş kat kadar yukarıda, inmek ya da çıkmak için fark edilebilir bir yol yok. Bu yüzden hiçbir şerefsiz yükü boşaltmaya başlamadan önce buraya bakmayı akıl edememiş. Karnımın üzerine yatmak için zar zor yeterli yerim var, bacaklarım arkamda doğal olmayan bir açıyla sıkışmış durumda.

İşçilerden biri aletini ve kasalardan birinde bir deliği içeren kaba bir şaka yapıyor ve diğer ikisi kahkahalarla kükrüyor. En küçük adam ve bariz lider, ona vahşi bir bakış fırlatıyor, alıcı ben olmasam da *beni* bile ürperten bir bakış.

Cebinden bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirirken, "Kapa çeneni, ısırılmış bok parçası," diye tersliyor. Bu açıdan bakıldığında, bu adamda kayda değer hiçbir şey olmadığını görebiliyorum. Neredeyse bana büyük, kötü, korkunç bir gangster gibi davranan bir çocuğun giysilerini hatırlatıyor. Giydiği beyaz takım elbisenin içinde neredeyse *yüzüyor* ve omzunda gözle görülür bir leke var, ancak bunun kan mı yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamıyorum.

Kahverengi saçları saçlarından uzakta

Geniş alını, cildindeki sayısız yara izini vurguluyor. Çok büyük gözleri ve çarpık burnuyla birleştiğinde, sokakta bir kez bakıp hemen uzaklaşacağınız türden bir adam.

Unutulabilir.

Belki de onu tüm eyaletteki en iyi satıcı yapan şey budur.

Uyuşturucudan silaha ve deriye kadar her şey. İkinci düşünce vücudumda tiksinti dalgaları yaratıyor ve beni o pisliğin kafasına bir kurşun sıkmaktan alıkoyan tek şey, şu anda istifledikleri kutuların herhangi bir insanı, hatta çocukları bile alamayacak kadar küçük olması.

Pezzo di merda.

Pislik herif.

Eğer kaynaklarım doğruysa, ki her zaman öyledir, o zaman bugünkü sevkiyat silahtır. Tabancalardan otomatik tüfeklere ve makineli tüfeklere kadar her şey.

Ne de olsa, savaşacak araçlar olmadan savaş yapamazsınız.

Arka cebim gelen bir mesajla titrerken alt dudağımı yalıyorum. Muhtemelen Papa Gray, ne zaman döneceğimi merak ediyor.

Gözlerimi hedefimden ayırmadan arkama uzanıyorum ve telefonumu çıkarıyorum, elimi ışığı başka gözlerden korumak için kullanıyorum. Beklediğim gibi, Papa Gray'in adı, ne zaman evde olacağımı soran bir mesajla birlikte yanıp sönüyor. Belki de *sormak* yanlış bir terim. Daha çok *talep etmek* gibi.

Kısa süre sonra telefonu kapatıp cebime geri koymadan önce yanıt veriyorum.

Bağlantılarımın Leopold Hayman olarak adlandırdığı silah satıcısı kendi telefonuna bakıyor, yüzünün her çizgisine sinirli bir ifade kazınmış.

"Hangi cehennemdeler?"

"Kim nerede lan?" diye soruyor soğuk, hesapçı bir ses ve içgüdüsel olarak yüzüm kızarıyor, görünmemek için kenardan biraz daha uzaklaşıyorum. Bir saniyeden kısa bir süre sonra, neredeyse tam altımda iki figür beliriyor, avlanan ikiz panterlerin sinsiliği ve zarafetiyle Leopold'a doğru ilerliyorlar. Belki de oldukları şey budur. Davenport ikizlerinin kaç avı yediğini ancak Tanrı bilir.

Kahretsin, neden buradalar? Neden bu işi tamamlaması için düşük seviyeli bir uşak göndermediler? Neden onlar olmak zorundaydı?

Gözlerim önce kıza kayıyor, dizinin hemen üzerinde biten dar siyah eteği ve mütevazı blazer ceketiyle tamamen yersiz görünüyor. Koyu kahverengi saçları, melekleri bile ağlatacak bir yüzün üzerinden tertemiz bir şekilde taranmış. Kan kırmızısı floresan ışıklarının parıltısında gözleri neredeyse kehribar renginde görünüyor, ancak bu sıcak renk bile ondan hissedilir dalgalar halinde yayılan buz gibi havayı dağıtmaya yetmiyor. Yakut kırmızısı dudaklarıyla, sanki buradaki herkesi bıçaklamaktan saniyeler uzakta gibi görünüyor... ve sonra yüzüne yapışmış uğursuz bir sırtışıla kanlarında yıkıyor.

Hareketleri kesinlikle tembel ve tembel, telefonunu çantasından çıkarır ve sanki bu toplantı onun için önemsizmiş gibi mesajlaşmaya başlar. Siktiğimin zengin, katil, *sadist* puştları.

Ve ayrıca... bu kadar güzel ojesi olduğu için onu sikeyim, lanet olsun.

İkizi olan adam, gözlerini Leopold'dan ayırmadan onu sabitlemek için bir elini sırtının küçük kısmına koyuyor.

Bu açıdan, onun acı verici güzellikteki yüzünün her santimini görebiliyorum ve yemin ederim nefesim kesiliyor, kalbim göğüs kafesimin altında gümbür gümbür atıyor. Bu tepki sadece bir saniye sürüyor ve kendime onun psikopat bir katil olduğunu ve ilgimin zerresini bile hak etmediğini hatırlatıyorum.

Kaslı olduğu söylenemez, ancak omuzları geniştir ve aşağıya doğru sivrilerek iner.

Bel. Dalgalı kahverengi saçlarını daha da koyu gösteren formda siyah bir takım elbise giymiş, kız kardeşi kadar titiz bakımlı görünüyor. Ve gözleri...

Kız kardeşinin bal rengi gözlerinin aksine, onunkiler ikiz uçurumlar gibi. Acaba bu sadece ışığın bir oyunu mu yoksa gerçekten siyah gözleri mi var?

Ruhsuz.

Bu adam kesinlikle ruhsuz görünüyor, sanki sahip olduğu azıcık sevgi ve neşe yıllar önce sönmüş ve arkasında acı, boş bir kabuk bırakmış gibi.

Vincent ve Valentina Davenport.

"Sende mi?" Soğuk, vurdumduymaz adamın dudaklarından çıkan gürültülü sesle neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Vincent. Normalde sakin olan bir günde, gökyüzünün ağır fırtına bulutlarıyla griye döndüğü ve ani sağanaktan kaçınmak için koşmak zorunda kaldığınız gök gürültüsünü hatırlatıyor. Meme uçlarını platforma bastırdıkları yerde sertleşiyor ve bunun için soğuğu bile suçlayamıyorum.

Leopold terlemiş gibi görünüyor ama bir kez başını sallıyor ve arkasında bulunan çok sayıdaki kasadan birine doğru eliyle işaret ediyor.

Vincent elini kız kardeşinin sırtından çekerek ilerliyor, bir sandığı yarıya kadar açtıktan sonra hemen kapatıyor. Valentina'ya doğru sertçe başını sallıyor, ama Valentina'nın gözleri telefonuna yapışmış, manikürlü parmakları ekranda benim göğsümde çarpan kalbimden daha hızlı tıklıyor.

"Sizi tatmin etti mi lordum?" Leopold'un alt dudağı titriyor ve ben homurdanmamı zar zor tutuyorum. Lordum mu? Gerçekten mi?

Ama sanırım Davenport olmanın bazı avantajları var... özellikle de diğer şekil değiştirenlerin size son derece saygı ve hayranlıkla davranması. Leopold'un gözleri açlıkla kardeşler arasında gidip geliyor, sanki istedikleri anda ikisinden biri için dizlerinin üzerine çökecekmiş gibi. Ve sadece eğilmek için değil. Hayır, sanki ikisini de diliyle becermek istiyormuş gibi bakıyor. Ya da sikiyle. Ya da herhangi bir vücut parçasıyla, gerçekten.

Ew.

"Val?" Vincent kız kardeşine kaşlarını çatarak bakıyor, kız kardeşi sonunda başını telefondan kaldırıyor, tatlı dudaklarında yavaş ve kurnaz bir gülümseme beliriyor.

"Hepsini öldürün," diyor basitçe, sırtışı genişliyor.

Oh fu-

Vincent silahını Leopold'un kafasına dayayıp susturucuyu takmadan önce bu küfrü bitirecek zamanım yok. Bir el ateş ediyor ve sümüklü adamın kendi kan gölünün içinde yere yığılışını izliyorum.

Leopold'un birlikte geldiği şekil değiştirenler çılgılık atmaya ve her yöne kaçmaya başlarlar, ancak Vincent bunu bir karnavalda oynanan bir oyun gibi ele alır - süre dolmadan önce vurabildiğin kadar pisliği vur.

Tıklayın.

Biri gitti.

Tıklayın.

İki aşağı.

Klik. Klik.

Üç aşağı.

Son ceset beton zemine düştüğünde, sadece beş saniye geçtiğini fark ediyorum.

Bu süre içinde Vincent Davenport, sadist ikiz kız kardeşi adına dört şekil değiştireni öldürmeyi başardı.

Sadist ikiz kız kardeşi... şu anda ona dik dik bakıyor, altın rengi gözleri kin kusuyor. Bir elini kalçasına koyuyor ve yana doğru sallıyor.

"Yeni ayakkabılarıma kan bulaştırdın," diye tersliyor ve kulağının önüne düşen gevşek bir bukleyi fırçalamak için mükemmel manikürlü elini kaldırıyor.

Vincent alay ediyor, cilalı mokaseninin ucuyla Leopold'un cesedini ters çevirerek boş gözlerini ve kanlı alnını görmemi sağlıyor. En azından kafatası tamamen parçalanmamıştı ve yerde beyin yapışkanı bırakmıştı.

Bunu daha önce de görmüştüm. Bir daha asla.

"Onları bağırsaklarını sana bulaştırmayacak kadar uzakta öldürmediğim için özür dilerim, küçük kardeşim." Vincent'ın sesi alaycılığıyla ağırlaşıyor ve kız alay ediyor.

"Her neyse. İşimiz bitti. Şimdi ürünü alacak mıyız yoksa burada oturup BS'nin aptal bir üyesiymişiz gibi parmaklarımızı mı çevireceğiz?" diye şaka yapıyor, parlak saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve çok dikkatli bir şekilde kasalardan birine doğru adım atıyor.

BS. Bloody Skulls. Güç ve itibar açısından Davenport'lara bile rakip olan yerel motosiklet kulübünün adı.

"Sakin ol." Vincent omzunun üzerinden ona bir bakış attı ve bu bir şekilde... sıcaktı. Tamamen buzdan kalıplanmış bir adamda bu ifadenin mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Kahretsin, bana çocukken yaptığım, silindir şapkalı ve düğme burunlu kardan adamlardan birini hatırlatıyor.

Gerçi şimdi düşündüm de, bir kardan adamın bu piçten daha etkileyici olacağına eminim.

Vincent başka bir şey söylemeden sandığı bir kez daha açtı ve Valentina'nın ve dolayısıyla benim içindekileri görebilmemiz için yana doğru ilerledi.

Sikeyim.

Beklediğimden daha fazla silah var. Ve bu sadece bir sandık!

Nabzım garip bir endişe ve beklenti karışımıyla atıyor. Bir iş sırasında hep böyle olurum ve bugün de farklı değil.

Neredeyse içgüdüsel olarak elim, Leopold ve ekibi gelmeden birkaç saat önce yerleştirdiğim bombaları patlatacak tetiğin etrafında seğiriyor.

Ama şimdi patlatırsam.

Valentina ve Vincent'ın Lycan genetiğine sahip olsalar bile patlamadan sağ çıkamayacaklarına hiç şüphem yok ve onları öldürmeyi umursamasam da - aslında tam tersi - elimizde tam bir savaş olmasını göze alamayız, özellikle de benim yaptığımı anlarılarsa. Zaten halkımı haşaratmışız gibi katlediyorlar. Hayır, haşarattan daha *azmışız* gibi. Sanki o kadar korkunç ve iğrenç yaratıklarımız ki, asgari düzeyde insani nezaketle yok edilmeye bile değmezmişiz gibi.

Katledildik.

Katledildik.

Parçalanmış.

Valentina cesetlerden birinin üzerinden gizlice geçip duvara yaslanırken dudağımı kan tadı alacak kadar sert ısıyorum. Telefonunu bir kez daha çıkarmış, kehribar rengi gözlerini hiçbir şeye dikmeden bir şeyler yazıyor.

"Acele et. Bir an önce eve gitmek istiyorum," diye tersleyince Vincent gözlerini devirdi ve kasaları Leopold'un çıkardığı kamyonu geri yüklemek için harekete geçti bile.

Lanet olsun! Silahların bu odadan çıkmasına izin veremem. Halkıma karşı kullanılacakları zaman olmaz.

Ama Davenport kardeşler oradayken bombaları da patlatamam. Başka biri olsaydı tereddüt etmezdim. Dünyada bir Lycan'ın eksilmesi iyi bir şey. Bunun yerine, ölümleri türümün tamamen yok olmasına yol açabilecek iki insanla karşı karşıyayım. Davenport ailesi, halkıma karşı kazanmamızın mümkün olmadığı bir savaş başlatabilir, eğer bu işe karıştığımız onlara ulaşırsa.

Siktir. Siktir. Siktir.

Onları buradan çıkarmalıyım. Şimdi.

Zihnim tüm olasılıkları gözden geçiriyor, sessizce dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimi kenarda tutarak ayağa kalkıyorum. Korkuluk yok, yani dengemi kaybedip düşersem, beş kat aşağı düşmemi engelleyecek hiçbir şey olmayacak. Hayatta kalabilirim.

Ama yapmama ihtimalim çok yüksek.

Ancak pencere, endüstriyel büyüklükteki deponun yan tarafından aşağı inen bir yangın merdivenine açılıyor. Başlangıçta burayı seçmemin nedeni buydu; bina patladığında iyi bir kaçış yolu.

Sessiz adımlarla zaten açık olan pencereye doğru ilerliyorum, tenimi okşayan ve saçlarımı geriye savuran serin esintinin tadını çıkararak kendimi parmaklıklardan aşağı atıyorum. Yolun geri kalanına devam etmeden önce bir kat aşağıdaki metal yangın merdivenine çömelmiş bir pozisyonda zarifçe iniyorum.

Merdiven yerden birkaç metre yükseklikte bitiyor ama yolun geri kalanını inmek için cılız metal merdiveni kullanma zahmetine girmiyorum. Bunun yerine, kendimi çıkıntıdan aşağı itiyorum ve deponun girişinin hemen yanındaki çakıllı zemine iniyorum.

Valentina'nın bir şeylerden yakındığını duyabiliyorum, ardından Vincent'in kısık kahkahası geliyor. Tanımlanamayan bir nedenden ötürü, kahkahası tüylerimi diken diken ediyor. Vücudumun sese karşı verdiği içgüdüsel tepkiyi görmezden geliyorum ve vajinamı utanmaz bir şıfıntı olduğu için zihinsel olarak azarlıyorum.

Yakında içine biraz sık girecek, kızım. Merak etme. Zaten o gangsterin sikini istemiyorsun.

Eğilerek, yangın merdiveninin hemen altındaki çalılıklara sakladığım küçük tabancayı aldım. Silah zaten gümüş mermilerle dolu.

Sen halledersin, Blair.

Bu acınası moral konuşmasının ardından en yakın açık pencereye doğru sürünerek ilerliyorum - bu deponun yıllardır terk edilmiş olduğu ve artık ince bir grafiti ve kir tabakasına sahip olduğu düşünüldüğünde, bunu bulmak çok da zor değil- ve içeri bakıyorum.

Vincent kamyona bir sandık daha itiyor, Valentina ise kamyon kasasının en ucuna tünemiş, ayakları sallanıyor. Durmadan sohbet ediyor, az önce Leopold'la birlikteyken olduğundan çok daha hareketli. Yüzünde, onu bir şekilde neredeyse ruhani gösteren gerçek bir gülümseme var.

Sadece kamyonu terk etmeleri ve depodan çıkmaları gerekiyor. Öldürülmeden.

Ve onları öldürmeden.

Baskı yok.

Annemin bir keresinde bana söylediği gibi.

Che vita di merda.

Ne boktan bir

hayat.

Kurnaz bir gözle, silahı Valentina'nın omzunun hemen üzerinden kamyonu vuracak şekilde nişan alıyorum. Ve sonra ateş ediyorum. Tepkileri anında olur. Ünlü buz prensesi ve belalı mafya üyesi Valentina ciyakladı.

Avazı çıktığı kadar bağıyor, başını örtmek için acınası bir şekilde kollarını kaldırıyordu.

Vincent taşıdığı sandığı bırakır - ceketini çıkarmış, beyaz gömleğini pazularına kadar kıvrımış, kaslı, bronz önkollarını ortaya çıkarmıştır - ve kendi silahını çeker. Az önce Davenport ailesinin sadık bir üyesi olan Leopold'u vicdan azabı duymadan öldürmek için kullandığı silahı.

Şu anda durduğum pencereye doğrultulmuş olan silahın aynısı.

Tam zamanında deponun yan tarafına geçtim ve omzuma isabet eden bir kurşunu kıl payı kaçırdım.

Bir nefes çekiyorum ve silahımı tekrar binaya doğrultup çılgınca ateş etmeden önce ateş kesilene kadar bekliyorum. Bu sefer kime ateş ettiğimi göremiyorum, bu yüzden sadece yoldan çekilecek kadar akıllı olmaları için dua edebilirim.

Silah sesleri yeniden başlamadan önce Vincent'ın Valentina'ya arkadan gitmesi için bağırdığını uzaktan duyabiliyorum.

Siktir. Siktir. Siktir.

İnsan yetkililerin silah sesinden haberdar olması daha ne kadar sürecek? Depo bölgesinin terk edilmiş bir yerindeyiz elbette, ama birilerinin bir yerlerde bir şeyler duyup rapor ettiğine eminim. Ve uğraşmak isteyeceğim son şey lanet olası polis, özellikle de çoğunluğu Davenport'un maaş bordrosundayken.

Vincent tam ön taraftan çıkarken, gözleri öfkeden çılgına dönmüş bir halde dikkatlice deponun yan tarafına doğru ilerliyorum. O kişileştirilmiş bir melek. İntikamcı bir melek, evet, ama yine de bir melek. İleriye doğru yürürken sırtından karanlık kanatların patlamasını bekliyorum, vücudu zar zor kontrol altına alınmış bir öfkeyle titriyor.

Ben uzaklaşıp deponun köşesinde kaybolmadan önce gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kilitleniyor ve bana iyice bakacak kadar zamanı olmaması için dua ediyorum.

"Kokunu alıyorum, bücür," diye hırlıyor Vincent, sesi kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Onu görmezden gelerek -ki bir psikopat olduğu düşünülürse bu gerçekten aptalca- Valentina'nın da gittiğinden emin olmak için pencereden bakıyorum.

Boş.

Kamyon ve yarı yüklü kasalar dışında depo bomboş.

Kolyemi bir kez daha tutup kolye ucunu parmağıma götürürken sırtışımin vahşice olduğundan eminim. Kolye aynı zamanda yerleştirdiğim bombaların tetikleyicisi.

Vincent köşede beliriyor, dudakları dişlerinin arasından kıvrılmış ve parmakları çoktan keskin pençelere dönüşmüş, ama ben beklemiyorum. Tereddüt etmiyorum.

Dengesiz gülümsememi fark edince adımları duraksıyor ve başını merakla yana eğiyor.

Ama o beni durduramadan -hatta tek bir tutarlı düşünce bile düşünemedi- kolyeye bastırıyorum.

Ve tüm depo parlak, neşeli renklerden oluşan bir kaleydoskop içinde patlar.

I Vincent kız kardeşini bulmak için koşarken ben de kolayca kaçabiliyorum. Ama ben gitmiyorum. Hâlâ hayatta olduklarından emin olmak için geride kaldığımı söylüyorum kendime, böylece istemeden bir Savaş, ama ancak birkaç dakika sonra isle kaplı bir Vincent öksüren, kahverengi saçları darmadağınık ve küller cildinin her santimini kaplamış Valentina'yı taşıyarak köşeyi döndüğünde daha rahat nefes alabiliyorum.

Arka sokaklarda sessizce ilerliyorum, ancak depodan yaklaşık beş mil uzaktaki unutulabilir gri Chevy'ye ulaştığımda duruyorum. Sürücü koltuğuna geçiyorum, takip edilmediğimden emin olmak için kısa bir süre durakladıktan sonra yavaşça caddenin kenarındaki park yerimden çıkıp yola doğru ilerliyorum.

Uzaktan sirenlerin gürültülü sesini duyabiliyorum ve kırmızı ve mavi ışıklar aralıklı olarak yanıp sönerek havayı dolduruyor. Ayrıca birkaç sokak ötede şık, siyah bir limuzin görüyorum ve Davenport kardeşlerin içeride güvenle yuvalanmış, silah sevkiyatlarını havaya uçuran garip küçük kurt kızdan tatlı mı tatlı intikamlarını planlıyor olacaklarından hiç şüphem yok.

Neyse ki ben unutulabilirim. Bir hayalet. Beni arayabilirler ve arayacaklarını da biliyorum ama hiçbir şey bulamayacaklar.

Anonimliğim beni uzun yıllar boyunca hayatta tuttu. Şimdi de beni yüzüstü bırakmasına imkan yok.

...

Birkaç saat sonra eve dönüyorum, birilerinin beni takip etme ihtimaline karşı çok sayıda rastgele dönüş ve ara sokaktan geçiyorum. Güvenlik konusunda asla çok paranoyak olamazsınız.

Karavan parkı ormanın derinliklerinde, kalın meşelerin arasına serpiştirilmiş uzun akçaağaçların arasında yer alıyor. Yıldız ışığı kalın dalların arasından süzülerek büyük bir kütük binanın etrafına dağılmış kampçılar ve çadırlardan oluşan topluluğa doğru bir ışık açıklığı yaratıyor. Binanın kendisi bir tür topluluk dinlenme merkezi olarak hizmet veriyor ve masa oyunlarının bulunduğu birkaç oda, daha iyi günler görmüş bir yüzme havuzu, duvardan tehlikeli bir şekilde sarkan potaların bulunduğu

bir basketbol sahası, topluluk duşları ve banyoları ve yavrular için okul olarak hizmet veren bir alan var.

Yakın çevrede yaklaşık otuz karavan ve muhafızların topluluğu gözetlediği dış mahallelerde on tane daha karavan var. Her tarafa dağılmış birkaç çadır, yıpranmış kumaşların üzerine örtülmüş ağır muşambalar.

Bir kamp ateşi yakılmış ve etrafında gülüşen ve itişip kakışan yirmiden fazla insan görüyorum. Arabamı park edip dışarı çıktığımda havayı belirgin bir tavuk kokusu dolduruyor.

Hemen bir sürü minik kurt bacaklarımın etrafında dolanarak beni oyuna çekmeye çalışıyor. Telaşlı ebeveynleri onları ateşe geri çekmeye çalışırken, sevimli, tüylü yüzlerinin her birini okşuyorum.

"Jacob Hanson Wheeler! Hemen buraya gel!" İri yarı, güçlü kuvvetli bir kadın ebeveyn kalabalığının arasından aceleyle geçiyor, bir eli kalçasında yana doğru eğilmiş. Kahverengi saçları yumuşak, narin bukleler halinde yüzünün etrafından sarkıyor, gri çizgiler her tarafa dağılmış. Mavi gözlerini kısmış, şu anda ayak bileklerimin etrafında kıvrılan oğluna bakıyor.

Minik kurt annesine inliyor ama ben sadece gülüyorum.

"Martha," diyorum, Jacob'ı kucağıma almak için eğilirken kadını selamlıyorum. Kurt yavrusu hemen yüzümü yalamaya başlıyor, heyecandan kuyruğu deli gibi titriyor.

Martha'nın yüzü beni görünce yumuşuyor ve oğlunu benden minnetle kabul ediyor.

"Tek parça olduğunu gördüğüme sevindim, kızım." Sesi sert ve kararlı, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyor ama beni şöyle bir süzerken gözlerindeki rahatlamayı görebiliyorum. Kadın istediği kadar benden nefret ediyormuş gibi davransın, bana karşı bir zaafı olduğunu biliyorum.

"Babam buralarda mı?" Ateşin etrafındaki birkaç sürü üyesi nihayet beni fark edince soruyorum. Ulumalar gece havasını dolduruyor, hemen ardından daha da uzaktakiler geliyor. Kısa süre içinde tüm kamp neşeli seslerle canlandı ve hareketlendi.

Martha kıvranan çocuğunu tutarken dilini tıkırdatıyor. "Daha önce bilmiyorsa bile artık bildiğinden eminim. Muhafızları peşinden göndermeden önce gidip onu görmelisin kızım."

Şeytani bir göz kırpmayla ona sırtıyorum. "Onları alabilirim."

"Eminim yapabilirsin. Ama ben senin yedeğin olmak zorundayım ve kavga etmek için çok yaşıyım." Jacob kıpırdanmaya başlayıp arkadaşlarına katılabilmek için yere bırakılmayı talep ederken Martha hafifçe burnunu çekiyor. Martha kampta biyolojik çocuğu yanında olan çok az sayıdaki ebeveyninden biri. Hikayelerin çoğu çok daha trajik.

"Yaşlı değilsin," diye göz devirerek ısrar ediyorum, kırk yaşındaki bedenine yavaş ve tembel bir bakış atıyorum. Dudaklarımın yırtıcı bir bakışa dönüşmesine izin veriyorum, bunun onu çok kızdıracağını biliyorum. "Sen sadece... ikinci el insan mağazası gibisin, yaşlı, iğrenç ve kırık."

Martha iyi huylu bir şekilde ters ters bakar. "Senin hoo-ha'n ikinci el dükkânı gibi," diye karşılık veriyor duraksamadan. "Eski ve kullanılmış ve kimse o siyah lekenin ne olduğunu bilmiyor ama çıkmıyor."

"Bugünlerde çocukların havalı olduğunu düşündüğü o şekilsiz, çirkin anne kotları kadar aptalsın."

O bana saldırırken neşeyle kıkırdıyorum ve arkamızda güreşen genç kurtlardan birkaçı kavgaya katılmak için duruyor. Bu, diş çekmeler, gönülsüz hırlamalar ve karın ovmalarla dolu eğlenceli bir kavgaya dönüşüyor. Yemin ederim, şekil değiştirenler hayal edebileceğinizden çok daha fazla köpeğe benziyorlar.

"Pekala. Pekâlâ." Kendi küçük karavanıma doğru geri geri yürümeye başlarken ellerimi yatıştırıcı bir tavırla havaya kaldırıyorum. "Bir saniye içinde döneceğim. Babamla buluşmadan önce üstümü değiştirmem gerek."

Kurtlardan birkaçı mızımızlanıyor ama Martha bana yer açmaları için onları tersliyor çünkü onun deyimiyle ben "dengesiz, antisosyal bir psikopatım". - <https://rantey.org>

Kahretsin, o kadını seviyorum.

Hem bugün başardıklarım hem de sürümle birlikte olmanın içimde uyandırdığı aile ve güvenlik duygusu nedeniyle geniş bir sırtıyla basamakları zıplayarak çıkıyorum ve karavanımın içine giriyorum.

Ormanın en küçüklerinden biri, ahşap döşeme yaşlandıkça bozuluyor. Ahşabı siyah lekeler kaplamış, gerçi küf mü yoksa su lekesi mi bilmiyorum. Her iki durumda da yürürken ayaklarımın altında yumuşacık oluyor.

Sağ duvarda bir kanepeler duruyor, ancak tüm yastık ve battaniyeleri yıllar önce verdim. Diğer tarafta basit bir masa var, o kadar küçük ki üzerine ancak bir tabak sığdırabiliyorum. Yatağım yükseltilmiş bir platform üzerinde en arkadaki duvara dayanıyor. Üzerinde sadece yırtık pırtık bir battaniye, cızırtılı, lekeli çarşaf ve sararmış bir yastık var. Karavanın diğer tarafındaki banyo da aynı şekilde seyrek, bir tuvalet, lavabo ve duş var, üçü de ince bir pas tabakasıyla kaplı.

Ve bir zamanlar ranzaların olduğu yerde.

Karavanımda endişelendiğim tek bir yer var. Dini olarak temizlediğim ve her şeyden çok değer verdiğim tek bir yer, yatağım bile.

Silah zulamı.

Yıllar önce bu karavanı satın aldığım, ranzalardaki şilteleri söktüm ve daha genç yavruların kullanabilmesi için onlara verdim. Ahşap karyola üzerinde de yıllar içinde edindiğim silahlardan oluşan harika bir koleksiyon oluşturdum.

Pırıl pırıl bıçaklar, katana kılıçları, birkaç el bombası ve hatta masum Kanlı Kafataslarından çalabildiğim bazı tabancalar.

Benim gurur ve neşe kaynağım.

Bir yanımda çılgın bir psikopat gibi silahlarımın her birini öpmek istiyor ama ben en sevdiğim uzun kılıcımın kabzasını okşamakla yetiniyorum. Basit, zarif ve çok ölümcül, herhangi bir erkeği veya kadını tereyağı gibi kesebilirim.

Ağır bir şekilde iç çekerek, gözlerimi güzel, orgazm yaratan silahtan isteksizce ayırıyorum ve temiz bir çift şort ve üzerinde test tüplerinin resmi olan ve "Göğüslerime mi bakıyorsun?" yazan parlak pembe bir tişört giyiyorum. Klasik.

Uzun, dalgalı kahverengi saçlarımı dağınık bir topuz haline getiriyorum, birkaç tel yüzümü çerçeveliyor, ardından bir çift Docs giyip dışarı çıkıyorum.

Martha ve Jacob bir kez daha ateşin etrafında oturmaya başladılar, çocuk artık insan formuna geri döndü ve evlat edinilmiş ebeveynleri minik gülümsemelerle bakarken genç yavruların geri kalanı yerde güreşiyor.

Hepsini görmezden geliyorum ve benimkinden bile küçük, sıra sıra kirli pencereleri olan bir karavana doğru ilerliyorum. Yaşlı adama eşyalarına daha iyi bakması gerektiğini söyledim ama o bana sırtıtmakla yetindi, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar gülümsemesiyle daha da belirginleşti. Bir keresinde, çok sarhoş olduğumda ve görünüşe göre ölmek istediğimde, sonunda tembel kıcımlı kaldırıp temizleyeceği umuduyla babamın karavanının yan tarafını sprey boyayla boyadım. Tabii ki, kan kırmızısı horoz bugün hala orada, taşak torbası zamanla soldu ve fişkıran döller yanlardan aşağı damlamaya başladı.

Diğer gurur ve neşe kaynağım.

Kapıyı iki kez çalıyorum ama o cevap veremedi içeri süzülüyorum.

Dumanın zengin, keskin kokusu havaya siniyor ve içgüdüsel olarak yüzümü buruşturup ayakkabımın burnuyla kapıyı arkamdan tekmeliyorum.

"Beni özledin mi?" Şarkı söyleyerek içeri girdim, durdum ve koridorun ortasında bir poz verdim.

Baba Gray benim maskaralıklarına gözlerini devirerek homurdanıyor ve karşısındaki yırtık kanepeye doğru başını sallıyor.

"Otursana evlat." Öksürüyor, purosunu ağzından uzak tutuyor ve isteksizce yanımdaki masaya

bırakıyor. Basit bir puro bile olsa sigara içmek konusunda ne hissettiğimi biliyor. O dik

ellerini birleştirdi ve bana uzun uzun baktı. "Nasıl geçti?"

şakacı ruh halim kayboluyor, yerini ısırılmış kurtlar grubunun gözleri ve kulakları olduğumda takındığım kişiliğe bırakıyor. Hırsız olduğumda. Katil olduğumda.

Suikastçı.

"Erzakları gitti," diye basitçe cevap veriyorum ve kurnaz gözleri daha da kısılıyor. Yaşlı bir adam ama kimse tam yaşını bilmiyor. Altmış yaşında da olabilir, yüzün üzerinde de. Bir zamanlar yakışıklı olduğunu hayal ediyorum, ama zaman ve sorumluluk görünüşünü yıpratmış. Yüzünde kırışıklıklar var ve gülümsemesi bile onu korkutucu olmaktan çıkarıp yaklaşılabilir biri haline getiremiyor. şu anda giydiği kazak delik deşik ve kesiklerle dolu, kot pantolonu ise lekelerle kaplı. Yoksulluk ona iyi davranmamış.

"Peki seni gören oldu mu?" Babam soruyor, eli purosuna doğru seğiriyor.

Ona yalan söylemeyi tartışıyorum ama yapamıyorum. Tüm ilişkimiz, hepimizi yok etmek isteyen bir dünyada güvene dayanıyor. Bu topluluktaki her birimizin insan hayatı acımasızca elimizden alındı. Seçme şansımız ya da söz hakkımız yoktu. Bir an hayatlarımız normaldi. Hatta huzurlu. Ve sonra.

Ve bir sonraki, biz canavarlarız. Canavarlar.

Bazen gözlerimi kapattığımda, annemle babamın kan donduran çığlıklarını, ağabeyimin öfkeli haykırışlarını ve küçük kardeşimin soluk soluğa hıçkırıklarını hâlâ duyabiliyorum.

Bu anıları ait oldukları yere, barikatlı çelik bir kutuya tıkarak, "Vincent ve Valentina Davenport sevkiyatı denetlemek için geldiler," diye itiraf ediyorum.

Papa Grey acımasızca küfrediyor, sonunda dürtülerine boyun eğiyor ve purosunu üflüyor. Diğer elinin uzun, buruşuk parmakları sandalyesinin kol dayanağına vuruyor.

"Onları sen mi öldürdün?" diye soruyor sonunda.

Sözde babamın hakkını vermeliyim. Amerika Birleşik Devletleri'nin en büyük suç ailelerinden biri ve şekil değıştirenlerden oluşan en büyük suç ailesi *olan* Davenport ailesiyle istemeden de olsa bir savaş başlatmış olabileceğimi düşünüp çıldırmadı. Tam olarak Lycanlar. Diğer tüm türlerden daha güçlü olan ve ay döngüsü sırasında şekil değıştirmeye zorlanan kurtadamlar.

"Hayır." Boğazımı temizliyorum ve ne kadar kızacağını merak ederek huzursuzca yer değıştiriyorum. Ama ona yalan söyleyemem. Söylemem. Benim için yaptığı ve yapmaya devam ettiğı onca şeyden sonra olmaz. "Silahları yok etmeden önce onları depodan dışarı çektim." Sesimi kısık ve resmi tutuyorum, kendi duygularımın sorgulamama karışmasına izin vermiyorum.

"Peki seni gördüler mi?" Babam gür beyaz kaşlarını kaldırarak tekrarlıyor. Kızgın görünmüyor. Daha çok... boyun eğmiş. Yorgun. Yorgun. Kocaman elini yüzünde gezdiriyor, parmakları kirli sakalına takılıyor.

"Vincent Davenport fünüye basmadan bir saniye önce beni gördü," diye itiraf ediyorum, parmaklarım otomatik olarak boynumdaki pedantı parmaklamak için yukarı doğru uzanıyor. Bu kendi yaptığım ve son derece gurur duyduğum bir cihaz.

"Vincent Davenport," diye tekrarlıyor Papa Gray, ses tonunda belirgin bir inançsızlık var. Sandalyesinden kalkmasına bile gerek kalmayacak kadar yakın olan mini buzdolabına doğru uzanıyor ve bir bira alıyor. Bana teklif etme zahmetine girmiyor. Cevabımın ne olacağını biliyor.

şişenin yarısını bir hamlede içtikten sonra elinin tersiyle dudaklarını siler.

"Yüzüme iyi bakabildiğini sanmıyorum," diye devam ediyorum, sesimde herhangi bir tonlama yok. Sesim tıpkı bahsettiğimiz adam, soğukkanlı katil gibi robotik çıkıyor. "O daha çok kız kardeşi için endişeleniyordu."

Babam düşüncelere dalmış bir halde çenesini ovuşturuyor ve tam da rahatsız edici bir sessizlikten ölebileceğimi düşündüğüm anda babam başını sallıyor. Sadece çenesini hafifçe eğiyor ama bu onun kızgın olmadığını anlamam için yeterli. Ne olursa olsun, bir yolunu bulacağız.

Bir aile olarak.

"Ama silahlar yok edildi mi?" diye soruyor, birasını bitirip boş şişeyi hâlâ yanmakta olan purosunun yanına, masaya bırakırken. Burada yangın çıkarmamasına şaşırıyorum. Tanrı biliyor ya, burası tam bir yangın tehlikesi. Yangın söndürücüsü bile var mı?

Gülümsemeye çalışıyorum. "Her şey yolunda gitti."

O cevap veremeden karavanın kapısı itilerek açılıyor ve gece bekçilerinden biri olduğunu anladığım bir adam telaşla içeri giriyor. "Bir saldırı oldu. Jerri öldü." Titreyerek nefes alıyor ama o daha devam edemeden babam ve ben çoktan ayağa kalkmış ve onu iterek geçmiştik. Şortumun cebine uzanıp küçük çakımı çıkarıyorum. Korunmak için pek bir şey yapmayacak ama hiç yoktan iyidir.

Karavanın dışında kaos hüküm sürüyor.

Sürüm kafası kesilmiş tavuklar gibi etrafa dağılıyor. Erkek kurtlardan birkaçı çocukları dinlenme merkezine doğru sürmeye çalışırken, Martha da plastik bir sandalyenin üzerine çıkıp bağırarak emirler yağdırmaya başlıyor. Yetenekli olanlar savaşın sürdüğü yere doğru koşuyor, uzaktan gelen çığlıklar ve yardım çığlıklarından başka bir şey duyulmuyor.

"Blair, bekle-" diye başlıyor Gri Baba, ama ben tereddüt etmeden kıyafetlerimi ve tüm zamanların en sevdiğim tişörtümü parçalayarak kurdumun kontrolü ele almasına izin veriyorum. Kurt formumdayken yaklaşık olarak küçük bir at büyüklüğündeyim, kürküm tıpkı doğal saçlarım gibi altın rengiyle vurgulanmış tatlı bir kahverengi. Doğal olmayan iriliğime rağmen, tüm sürümüzün en hızlı kurdu benim. Ve en güçlüsü.

Sürünün alfası olmak için Gri Baba'yla kolayca savaşabilirim ama bu sorumluluğu almak istemiyorum.

Birçok şey olabilirim ama lider olmak bunlardan biri değil.

Öfkeli hırıltıların ve acı dolu sızlanmaların geldiği yöne doğru koşarken pençelerim yere vuruyor. Sadece sürü arkadaşlarımla kazanması için dua edebilirim.

Kampımızın hemen dışındaki bir açıklığa vardığımda, genç muhafızlarımızdan Darren'ın kalın siyah saçlı ve bronz tenli yaşlı bir adam tarafından ensesinden tutulduğunu görüyorum. Bir koklama onun totemik bir kurt olduğunu doğruluyor.

Akıllica adlandırılmış Totem Kabilesi'nin bir üyesi, hemen kuzeyimizde. Hay sikeyim!

Tereddüt etmiyorum.

Çenemi sonuna kadar açarak kendimi zavallı adamın üzerine atıyorum ve boynuna yapışıyorum. Sertçe. Açılan yaradan fişkırان kan tüylerimi karartırken, adamın kara gözleri yüzünde büyüyor. Tendonların tatmin edici kopuşunu duyana kadar çekiyorum ve başı yana yuvarlanıyor, solgun, yıldızlarla aydınlanmış gecede aydınlanıyor.

"Bu kadar yeter!" Ses soğuk, sert ve gözü kara.

Ağaçların arasında bir figür belirdiğinde hemen dişlerimi gösteriyorum, vücudumda bir hırıltı yankılanıyor. Onun başka bir totemik kurt olduğunu hemen anlıyorum ama kokusunda bir tuhafılık var gibi. Neredeyse... tatlı. Bağımlılık yapıcı.

O açıklığa adım atıp düşmüş kurtlara umursamaz bir bakış atarken başımı hızla iki yana sallıyorum. Gözleri üzerinde durduğum ölü totemciğe kayıyor ve bakışlarında kısa bir an için bir şey sertleşiyor.

"Buraya sadece konuşmaya geldik," diye devam ediyor adam bal tonundaki sesiyle.

"Kurtlarımı öldürerek mi?" Gri Baba açıklığa doğru sendeleyerek ilerlerken, ağır bir şekilde

tahta bastonuyla. Kurnaz gözleri, bu saldırının diğer tek müsebbibi olan Jerri'nin üzerine dikildiğinde acı dolu.

"Bu... talihsiz bir kazaydı," diye cevap veriyor yeni gelen.

Değişim, ben durduramadan derimin üzerinden geçip gidiyor. Bir saniye önce, alçak ağaç dallarının altında duran yetmiş kiloluk bir kurt varken, bir saniye sonra yine kendim oluyorum. O pisliği, daha küçük bir adamın altına sıçmasını sağlayacak bir bakışla hizaya getirdim. Ama bu kurt...

O aşağılık bir adam
değil. O tamamen
alfa.

Kalçalarım sallanırken ve göğüslerim tam teşhirdeyken öne doğru salınırken çıplaklığımdan kaçınmaya zahmet etmiyorum. Gözlerinin içgüdüsel olarak göğüs uçlarıma kaymasını izliyorum, sonra kaşlarını çatarak bakışlarını tekrar yüzüme çeviriyor.

Vincent gibi gülünç derecede yakışıklı olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Ve yine Vincent gibi, bu adam da tehlike çılgınlıkları atıyor, ama onunki ateş ettiğim gangsterinki kadar soğuk değil. Siyah, formda bir tişört kaslı göğsünü sarıyor ve karın kaslarının tüm hatlarını ortaya çıkarıyor. Dövmeler kollarının bronz teninde sıralandıktan sonra boynuna doğru kıvrılıyor. Sanırım derisinin her santimetresinde dövmesi var ve bu beni bu kadar cezbetmemeli. Saçları koyu renk, yıldız ışığında neredeyse mavi görünüyor ve yanlardan kısa kesilmiş, tam tepesinde daha uzun, dalgalı bir şerit var. O bir sopa üzerinde seks, benim ıslak rüyam...

Ve düşmanım.

Birkaç metre önünde durana kadar ilerlemeye devam ediyorum.

Birlikte geldiği kurtlardan biri, benden sadece birkaç yaş büyük bir adam, alçak bir ıslık çalıyor. Bir *kurt düdüğü*, *anladın mı*? Snort.

Sexy hemen vahşi bir hırıltı çıkarır ve yüzünde cani bir ifadeyle dönerek sürü arkadaşıyla yüzleşir.

"Kapa çeneni, Paiter," diye tıslıyor Seksi -çünkü artık bu lakapla başladığım için kendimi durduramıyorum-. Arkadaşı dudaklarını fermuarla kapatıp anahtarı fırlatıyormuş gibi yapıyor.

"Sen de kimsin lan?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup tüm gözlerin tekrar göğüslerime çevrilmesini talep ediyorum. Sadece Papa Gray beni süzmüyor, omzumun üzerinden kasıtlı olarak yeni gelene bakıyor.

"Giy şu lanet gömleği!" diye tıslıyor adam, sürü arkadaşları bakmaya devam ederken. Hemen cevap vermeyip çıplak bedenimden kan damlarken ona dik dik bakmaya devam ettiğimde, adam kendi gömleğini yırtıp bana dik dik bakarak uzatıyor.

Haklıyım.

Her tarafı dövmeyle
kaplı. Vay anasını.

Gömleğe zehirli bir şeymiş gibi bakıyorum ve hemen ona doğru bir hamle yapmadığımda, onu zorla kafama geçirmeye çalışıyor.

"Aletini bir muz gibi soyup sana yedireceğim," diye uyarıyorum, geri çekilip gömleğin aramızdaki çamur birikintisine düşmesine izin veriyorum.

Vahşice hırlıyor, açıklıktaki her erkeğe ters ters bakıyor, sonra derin bir nefes alıp kendini rahatlamaya zorluyor.

Sexy, Papa'ya dönerek, "Grayson Turner'a iki gün sonra yapılacak olan zirve toplantısını hatırlatmak için buradayım," dedi.

Nefesimi zar zor tutuyorum. Zirve.

Kurtadam bölgelerinin tüm liderlerinin bir araya gelerek bölge anlaşmazlıklarını ve insanlarla ortaya çıkabilecek sorunları tartıştıkları yer. Bir de biz ısırılmış kurtları spor olsun diye öldürmenin en iyi yollarını bulmak için, her ne kadar bizi en başta dönüştüren onlar *olsa da*.

"Orada olacağız," diye cevap veriyorum hemen, babamın sırtımda hissettiğim bakışlarını görmezden gelerek. Bazen onun dizginleri ele alıp sürümüze liderlik etmesine izin vermekten memnun oluyorum. Diğer zamanlarda, bugün olduğu gibi, kendimi kontrol edemiyorum. Alfa baskınlığım ortaya çıkıyor ve kurdumu dizginlemeye çalışmak neredeyse imkânsız.

Sexy'nin gözlerinde bir şey parıldıyor ama ne olduğunu okuyamıyorum. Geldiği gibi, o boku kapatıyor ve bakışlarını bir kez daha arkamdaki kurda indiriyor. Öldürdüğüm kurda.

Beni öldürürken *gördüğü* kurt.

Bölgelerimiz arasındaki anlaşmaya göre bu yüzden beni ölüm cezasına çarptırabilir. Ya da beni kendisi öldürebilir.

Ama son nefesime kadar dişimle tırnağımla mücadele etmezsem namerdim.

Sexy bir şey söylemek yerine, bana saldırmak ya da itaat etmemi talep etmek yerine, nefesinin altından keskin bir ısıklık çalmadan önce gözlerinden asit püskürterek bana bakıyor. Tüm kurtları ona doğru yaklaşmaya başlayınca orman bir anda canlanıyor. Daha fazla olmasa da en az on üç tane saydım. Eğer saldırmayı seçmiş olsalardı katledilirdik.

Paiter -bana ısıklık çalan adam- Sexy'ye meraklı bir bakış atıyor, gözleri öldürdüğüm kurdun cesedine kayıyor, sonra ağzını kapatıp kulak tırmalayıcı bir uluma çıkarıyor.

Sexy ormanın kenarında duraksıyor, dövme eli kenetleniyor ama omzunun üzerinden bakmaya zahmet etmiyor.

"İki gün, küçük kurt. İki gün."

M Kurt kafamın içinde uluyor ve sızlanıyor, durmaksızın volta atıyor. Başını kaldırıyor ve açıklama isteyen anlamlı bir bakışla beni mızraklıyor.

Neden?

Onu neden terk ettin?

İddia ediyorum.

Sahip ol. Yut.

Boğazımdan kaynar su gibi çıkan hırıltıyı bastırmak için çenemi sıkıyorum. Ellerim direksiyonu damarlarımın mavisi görünene kadar kavıyor.

Yolcu koltuğundaki Paiter, rahatsızlığının tek belirgin işareti olarak parmaklarını dizine vuruyor. Benim gibi Paiter'in de teni bronz, bazı ışıklarda neredeyse bakır gibi görünüyor. Siyah saçları kısa kesilmiş, başının üstündeki koyu tüylerden başka bir şey değil ve yüzünün yuvarlaklığını vurguluyor. Şu anda kızgınlık ve biraz da eğlenceyle örtülmüş koyu kahverengi gözleri bana bakıyor.

"Sarai bundan hoşlanmayacak," diye belirtiyor ve gülümsemeye çalışsa da yüzündeki ifade daha çok acı dolu bir yüz buruşturmaya dönüşüyor.

"Umurumda değil." Kelimeler hırıltının sadece bir adım altında, ağızımda hızla sivrilen dişlerimin etrafında çarpıtılmış.

"Ama, Tai-"

"Umurumda değil," diye tekrarlıyorum ve o da derin bir iç çekiyor. Çevremden onun bıkkınlıkla burnunun kenarını sıktığını izliyorum.

"Crim öldü, Tai. O ısırılan kurt onu öldürdü," diyor Paiter, muhtemelen bana hitap etmeye çalışarak. Ama ben bunu duymak istemiyorum. Bir saniye bile.

Crim'in ölümüyle ilgili her şeyi biliyorum, kesilişini bizzat izledim. Onu öldüren kurdun gözlerimin önünde dönüştüğünü, kaba kürkünün yerini pürüzsüz, nemli bir tene ve yıllarca şaplak bankam için yakıt sağlayacak çok seksi bir vücuda bıraktığını gördüğümdeki şaşkınlığımı hayal edin.

Küçük kurt.

Benim küçük kurdum.

Düşüncelerimin sahipleniciliği beni bile ürkütüyor, ama hiçbir şey kurdumun

onayını uluyor. Başını geriye atıyor, siyah kürkü mürekkep gibi parlıyor ve kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir ses çıkarıyor.

"Yani Sarai'ye küçük dişi kurdun Crim'i öldürdüğünü söylemeyecek misin?" Paiter açıklığa kavuşturmak için soruyor ama ses tonundaki bir şey başımı ona doğru çevirmeme neden oluyor ve bir an için araba kullanıyor olmam gerektiğini unutuyorum. Sakinleştirici bir tavırla ellerini havaya kaldırıyor, gözleri belirgin bir temkinlilikle yola doğru kayıyor. "Woah. Sakin ol dostum. Ve gözlerini yoldan ayırma."

Bir hırıltıyla başımı çevirip bir kez daha ön camdan dışarı bakıyorum, ama göz ucuyla Paiter'i bir yırtıcı gibi takip ediyorum.

Çok keskin gözleri bana dikilmiş, ağzı da acımasız bir çizgiye dönüşmüştü. Bu görevin çok kolay olması gerekiyordu.

Isırılmışların kampına git. Grayson'a yaklaşan zirveyi hatırlat. Belki onu biraz korkut. Sonra da git.

Ama babamın adamlarından bazılarının gideceğini duyduğumda, işleri fazla ileri götürmemeleri konusunda diğerlerine güvenemeyeceğimizi bildiğim için liderlik etmeyi talep ettim. Sevgili yaşlı babam ya da kabilenin geri kalanının ona atıfta bulunduğu adıyla Sarai, bu görevi benim üstlenmeme izin verdi, bunu yaparken dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı.

Ay tanrıçasına bunun kan dökülmeden bitmesi için dua ettim. Ve Crim olmasaydı dileğim gerçekleşecekti.

Babamın güvenilir danışmanlarından biri olan Crim, bir mil uzunluğunda katil bir çizgiye sahip kötü bir adamdı. Kampa vardığımız anda Crim sınırda devriye gezen ısırılmış kurtlardan biriyle alay etmeye başladı. Bir şey diğerine yol açtı.

Ve ısırılan masum kurdun boğazı parçalandı.

Şimdi Crim, düşüncelerimin her birini hızla tüketen isimsiz bir dişinin ellerinde -ya da duruma göre çenesinde- öldü. Gözlerimi kapattığımda, güçlü kurdunun ormanda koşarak Crim'e saldırdığını hayal edebiliyorum. Ayın parıltısında gözlerinin kehribar rengi parlamış. Ağzını Crim'in boynundan çekişini, dişlerinin kanla lekelenişini. Ve sonra kurttan kıza dönüşme şeklini, gerçi ikisinin de aynı derecede tehlikeli ve korkutucu olduğundan hiç şüphem yok. İkisi de müthiş yırtıcılar.

Gözlerimi kapatacak olsam, onun görüntüsü göz kapaklarıma kazınırdı. Ayın vurguladığı o mükemmel yüz hatları, sikime sarılmış görmek istediğim dolgun dudaklar, parlak mavi gözler ve minik bir burun. Kahverengi saçları etrafına dökülüyor, altın rengi çizgiler her tarafını sarıyor. Ve sonra vücudu...

Kanla kaplanmış bedeninin görüntüsü sonsuza dek zihnime kazınacak.

Benimki, sahiplenici bir ses kafamın içinde homurdanırken, hayali kıskançlık dalları kalbimin etrafını sarıyor ve kan fışkırana kadar organımı sıkıyor. Diğer kurtların ona bakma şeklinden hoşlanmamıştım. *Paiter*'in ona bakışı.

Benimkini.

Bizimki, kurdum sinirlenerek düzeltiyor.

Bizimkiler.

"Peki planın nedir Tai?" Paiter iç çalkantılarımdan habersiz devam ediyor. Parmaklarını birbirini ardına dizine vurmaya devam ediyor. "Crim'in ölümü için suçu üstlenmek mi?"

"Evet." Kısa ve öz. Bundan daha iyi bir açıklama yapmaya gerek yok.

Babama, alfamıza, Crim'in bana itaatsizlik ettiğini ve onu kuduz bir köpeği uyutur gibi uyutmak zorunda kaldığımı söyleyeceğim. Böylece ben ne yapacağımı karar verene kadar tüm gözler küçük

kurdun üzerinden çekilmiş olacak. Elbette cezalandırılacağım ama bu daha önce on kez tecrübe etmediğim bir şey olmayacak.

*İddia
ediyorum.*

Sahip ol. Yut.

Kurdumun iç monologunu susturuyorum. Bazen içinizde tamamen ayrı ve ilkel bir ruh olması rahatsız edici olabiliyor. Diğer şekil değiştiren türlerin hiçbiri bununla uğraşmak zorunda değil, yine de kurdunuzla bu kadar bağlantısız olmayı hayal edemiyorum. Zihnimde sinsice dolaşan canavar benim bir parçam, ruhumun asla kurtulmak istemeyeceğim karmaşık bir parçası.

Ve her iki parçamız da şu anda tek bir şey istiyor, sadece tek bir şey; gözlerinde ateş olan küçük kurt.

"Sarai'ye gerçeği söylemeyeceğim, biliyorsun," diye devam ediyor Paiter, parmaklarını hâlâ kot pantolonuna vurarak. Sanki dans eden ağaçlar dünyanın tüm sorunlarına cevap verecekmiş gibi pencereden dışarı bakmaya devam ediyor. "Ve onu neden korumak istediğini anlayabiliyorum. Yani, göğüslerini gördün mü-"

Aniden frene bastım, kafası ön panele çarptı. Ürkek bir çığlık atıyor, gözleri ince, acımasız yarıklar halinde daralırken derisini ovuşturuyor.

Kanla yıkanmış yarı saydam bir perde görüşümü karartıyor. Öldürücü bir fırtına içimde şiddetli bir savaş yürütüyor.

"Yapma," diye uyarıyorum dişlerimi sıkarak bir kez daha ilerlemeden önce.

Kurdum yüzeye bu kadar yakinken beni zorlama. Onun lanet göğüsleri hakkında konuşma.

Yapma.

Yapma.

Yapma.

Bir an için gözleri kehribar rengi parlıyor, sonra kontrolü kendi kurdundan geri alıyor.

"Pislik," diye homurdanıyor Paiter, ama merhametle konuyu kapatıyor.

Sadece iki saniyeliğine.

"Ama planınızda bir kusur var," diye bastırıyor. "O kaltak-" Kendimi tutamadan bir hırıltı çıkıyor ağzımdan ve Paiter akıllıca kendini düzeltmeyi seçiyor. "O kadın Calian tarafından Crim'i öldürürken görüldü. Ve Calian'ın bu haberle doğruca Sarai'ye gideceğini biliyorsun."

Ellerimi direksiyon simidinde sıkarken tanıdık kırmızı sis bir kez daha görüşümü bulandırıyor. Gözlerimi dikiz aynasına doğru sürüklüyorum, uzakta altı arabanın daha farlarını görebiliyorum. Hepsi de benim sürüme ait.

Ve içlerinden biri Calian'ı içeriyor.

Tehdit. Kurdum iri kafasını kaldırıp sertçe hırlıyor. Bu gece ikinci kez frene basıyorum.

"Orospu çocuğu!" Paiter kafası bir kez daha gösterge paneline çarparken çığlık atıyor. Bana sert bir bakış fırlattı. "Gerçekten mi?"

"Kapa çeneni," diye tıslıyorum, arkamda diğer arabalar da duruyor.

Ben izlerken, sürümün üyeleri birbiri ardına araçlarından inmeye başladılar, hepsinin yüzünde gözle görülür bir şaşkınlık vardı.

Tam arkamdaki arabada Calian oturuyor. Tek başına.

Neyse ki arabada onunla birlikte başka kimse yoktu. Yolculuk sırasında onlarla konuşmuş olma ihtimaline karşı hepsini öldürmek zorunda kalabilirdim.

Tehdit.

Koruyun.

Paiter'in sözlerini duymazdan gelerek arabadan ölümün kişileşmiş hali gibi çıkarken boğazımdan bir hırıltı yükseliyor.

Arkamdan boğuk bir küfür.

Doğruca Calian'ın arabasına yürüyorum, kapıyı açıyorum ve kurdu sürükleyerek dışarı çıkarıyorum.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Calian öfkeyle bağırarak pençeli elini yüzüme doğru savurdu.

Onu tutmaya devam ederek gizlice yolundan çekiliyorum.

Sesimi yüksek ve sert tutmaya özen göstererek ve sıkılmış dişlerimin arasından kaçma tehdidi oluşturan hırıltıyı bastırarak, "Calian, Totem Kabilesi'ne karşı işlediğin suçlar nedeniyle ölüm cezasına çarptırıldın," diyorum.

Şok içinde ağzı açık kalıyor, gözleri büyüyor.

"Ne yaptım ben-"

"Crim'i öldürdüğün için idama mahkûm edildin," diye devam ediyorum ve fısıltılar hızla yayılıyor. Orada burada bir şeyler yakalıyorum ama özü basit: İnsanlar şok olmuş durumda. Korkmuşlar. Kafaları karışmış. Calian, babam yıllar önce sürünün kontrolünü ele geçirdiğinden beri örnek bir vatandaş olmuştur. Ancak "örnek vatandaş" terimi, babam ve adamları tarafından uygulanan tarafsız ve ahlaksız eylemleri çağırıştırıyor. Örnek bir vatandaş olabilir ama sevilen bir topluluk üyesi değil.

Kimse adam için ayağa kalkmıyor.

Topluma yaptığı onca korkunç şeyden sonra olmaz. Toplumun *kadınlarına* ve çocuklarına. Onun hayatı zalim ve kötü niyetli babam tarafından defalarca bağışlanmış olabilir ama ben DNA'sını taşıdığım adama *hiç* benzemiyorum.

Hiçbir şey.

Ve o bunu en az hak edenleri affederken, ben öfkeli kalmaya devam ediyorum.

Bu gece onu öldüreceğim, isimsiz dişi kurdu koruyacağım ve dünyayı bir canavardan daha kurtaracağım.

Pençelerimi boğazına geçirdiğimde Calian'ın gözleri sertleşiyor, ağzı şüphesiz gerçekleri dünyaya haykırmak için açılıyor. Saf dehşet gözlerine yansırken kan fokurduyor.

"Cehennem zebanileri senin için burada," diye fısıldıyorum kulağına, sesim kurdumun hırıltısıyla karışıyor, "ve senin zavallı, sefil, kırık ruhunu almaya geldiler."

Tehdit.

Öldürü

n.

Koruyun.

Onu.

Onu.

W Muhafızlar, istenmeyen ziyaretçilerimizin sürülerinin ölen üyesine misilleme yapmak yerine gerçekten gittiğinden emin olmak için çevreyi bir kez daha tararken, geri kalanımız dinlenme merkezindeki derme çatma konferans salonunda toplandık.

Etrafına on iki sandalye yerleştirilmiş uzun bir masadan başka bir şey yok. Her sandalyede sürümüzün önemli bir üyesi oturuyor.

Hemen solumda güvenlik şefi Johnson, sağımda ise bizzat Papa Gray oturuyor. Martha, Bri ve Letty, sırasıyla kreş, cephanelik ve kendini savunma eğitimini yürüten diğer dişiler. Masanın geri kalanı ise avcılık, tarım, bakım, işe yerleştirme ve eğitim gibi sıradan işlerle ilgilenen kurtlarla dolu.

"Peki, şimdi ne yapmamız gerekiyor?" Martha sözlerini asla yumuşatmaz. Bu kadın tam bir denizci ağzıyla konuşuyor ve ben onu bu yüzden seviyorum.

Baba Gray alnını ovuşturuyor, gür kaşlarının arasında ağır bir kırısklık oluşmuş. Fiziksel olarak mümkün olsa bile, sadece bir saat önce karavanında karşılaştığımızda olduğundan daha da yaşlı görünüyor. Yüzündeki çizgiler daha da belirginleşmiş, yüzünde zikzaklar çiziyor ve dudaklarının dengesiz bir şekilde bozulmasına neden oluyor.

"Belli değil mi?" Diğer sürülerle ticaretten sorumlu kurt Salmon, ona doğru sert bir bakış atarak araya giriyor. Bana doğru döndüğünde, yüz hatları anında yumuşuyor. "Blair'in babamla birlikte zirveye gitmesi gerekecek."

"Bunun mümkün olmadığını biliyorsun," diye araya giriyor babam kaşlarını çatarak. Bana doğru dönüyor, tek kaşı çatık ve kelimeler olmadan ifade etmeye çalıştığı monoloğun tamamını görebiliyorum.

Davenport ikizleri oradaysa, sizi tanırlarsa, bize savaş ilan ederler. Bunu göze alamayız. Bizi spor olsun diye avlamaya başladıklarında sadece bu yıl sürümüzden pek çok üyeyi kaybettik zaten. Ama eğer gitmezsen, bugün gelen Totemik piç seni avlayacak. Nedense gitmeni istiyor ve bu beni endişelendiriyor.

Yıllar geçtikçe birbirimizi okuma konusunda son derece ustalaştık. O analitik kafasından tam olarak ne geçtiğini anlamam için tek kelime etmesine gerek yok.

Birkaç saat önce depoda yaşananlar hakkında diğerlerini telaşlandırmamak için yavaşça konuşarak, "Davenport kardeşler çocukluklarından beri bir zirveye katılmadılar.

Bunun onlara yakışmadığını düşünüyorlar. Ve babalarının ölümüyle," üst dudakım kıvrılıyor, "her zamankinden daha paranoyak olacaklar. Bir temsilci gönderecekler. Bundan eminim."

Güvenlik şefimiz Johnson ikimize şüpheyle bakıyor. Her zaman sürümüzdeki diğer kurtlardan daha anlayışlı olmuştur. Kel kafası ve yontulmuş yüz hatları ona sert bir görünüm verir ama ben onun çok yumuşak olduğunu biliyorum. Eğer yüz hatlarını her zaman karartan çatık kaşlarını görmezden gelebilirseniz. Ve siyah tişörtünün gerilmesine neden olan kasları. Ve ailesine zarar vermeye cüret edenlere acı ve ıstırap vaat eden gözlerindeki şiddetli parıltıyı.

Bilirsin, sadece büyük bir oyuncak ayı.

"Bir şey mi oldu...?" Sözünü yarıda keserek orada bulunan diğerlerinin yüzlerine hızlı bir bakış attı. Sadece birkaç saat önce nereye gittiğimi o ve babam dışında kimse bilmiyor. Depoyu havaya uçurmamın üzerinden gerçekten sadece birkaç saat mi geçti? Lanet olsun, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

"Halledemeyeceğimiz bir şey değil," diyor babam burnunu çekerek. "O zaman anlaştık." Her birimize soğuk, tereddütsüz bir bakış fırlatmak için duraklıyor, bakışları en uzun süre benim üzerimde kalıyor. "Blair ve Johnson iki gün sonra zirveye giderken bana eşlik edecekler. Halkımızı korumak için elimden geleni yapacağım," diye yemin ediyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Ama o zamana kadar... bir mucize için dua etmeliyiz."

A İ L E M L E BİRLİKTE ÇIKTIĞIM İLK TATİL, OLAYDAN SADECE AYLAR ÖNCEYDİ. BENİM Annem bizi ölüm döşegindeki büyükanne mi ziyaret etmek için İtalya'daki memleketine götürdü. Percy'nin annemin kollarında kıvranıp durduğunu hatırlıyorum, ama sonunda ben onu kucağıma aldığımda sakinleşti. Ağabeyim Brett, ben ciyaklayıp kolunu tokatlayana kadar sürekli karnımı dürtüyordu. Bu anının neden zihnime kazındığını, kapalı göz kapaklarıma dövme gibi işlendiğini bilmiyorum ama öyle.

Ailemle ilgili sahip olduğum son güzel anılardan biri. O yolculuk.

Ailem.

İki kardeşim.

Diğer anılarımdan çoğu o korkunç gecenin kanıyla yıkanmış durumda... Başımı sallayarak bir kez daha bavuluma odaklanıyorum.

Zirvenin yeri yıldan yıla Kanlı Kafatasları, Davenport'un malikanesi ve Totem Kabilesi'nin arazisi arasında değişmektedir.

Isırılan bölgede asla.

Bu yıl, Bloody Skulls MC (Kanlı Kurukafalar MC) -ya da BS, fenrir kurtlarının motosiklet kulübüne çok anlamlı bir şekilde taktığımız isimle- ev sahipliği yapıyor. Bölgelerinin tam merkezinde bir otel kiralamışlar. Babama göre iki gece kalacağız. İlk gün, herkesin kendini tanıttacağı ve kaynaşacağı, tamamen isteğe bağlı bir tanışma oturumu yapacağız. İkinci ve üçüncü günlerde ise bölgeleri, siyaseti, ticareti ve yeni mevzuatı tartışacağız. Çünkü suç örgütlerinin bile bir miktar kontrol ve düzene ihtiyacı vardır, değil mi? Eğer buna sahip değillerse, ellerinde anarşiden başka bir şey kalmaz.

Ve bir ulusu anarşi içinde yönetemezler.

Babam sadece bir saat önce benimle günün olaylarını tartışırken içmeye başlamıştı.

Çünkü her lanet yıl, Papa ısırılmış kurtlar için daha fazla hak umuduyla katılıyor. Ve her lanet

yıl, üç egemen çetenin liderleri onun yüzüne gülüyor. Zamanın yarısında eve çürükler ve yeni yara izleriyle dönüyor. Diğer yarısında ise zil zurna sarhoş oluyor ve günlerce işlevini yerine getiremiyor.

sonra.

Martha'nın bana ödünç verdiği bavulu hazırlarken zihnimin dolaşmasına izin veriyorum.

İnsanların haberi olmadan şehrimizi yöneten üç çete hakkında bilinmesi gereken neredeyse her şeyi biliyorum.

Hemen kuzeyimizde Totemik Kabilesi yer alıyor ve isimlerini akıllıca bir şekilde kurtlarından alıyor. Efsaneye göre, üyeleri reşit olduklarında bir ritüel gerçekleştiriyorlar ve bu ritüel kurtlarının ortaya çıkmasını sağlıyor. Bir Lycan'ın aksine, kurt olarak doğmuyorlar ve komutla yer değiştirebiliyorlar. Kabilenin lideri Sarai adını taşıyor, ancak şehirdeki uyuşturucu ticaretinin çoğunu yöneten sadist bir pislik olması dışında alfa hakkında pek bir şey bilinmiyor. Kumar, eğlence, uyuşturucu... Hepsi Totemik'in yetki alanına giriyor. Bölgelerindeki casusum bana alfanın oğlu Tai'nin son zamanlarda alfa olma belirtileri gösterdiğini ve topluluk içinde tartışmalara neden olduğunu söyledi. Bu beni neşeyle kıkırdatıyor. Bu kadar küçük bir kırılmanın tüm örgütün parçalanmasına yol açacağına gerçekten inanmıyorum ama bir kız asla çok umutlu olamaz. Her iki durumda da, eğer Tai kontrolü Sarai'den alabilirse hazırlıklı *olmalıyım*. Büyükbabası gibi adil ve nazik bir lider mi olacak? Yoksa babası gibi kötü niyetli biri mi?

Batımızda, zirveye ev sahipliği yapacak olan Bloody Skulls Motosiklet Kulübü yer alıyor. Her zaman üzerlerinde bir yerde bulunan dövmeden tanınabilirler - boş göz çukurlarından ve açık ağzından kan ağlayan soluk beyaz bir kafatası. Tüm çeteler arasında en acımasız olanlarıdır, çünkü kendi küçük kulüplerinde olmayan hiç kimseyi umursamazlar. Özellikle bizim gibi ısırılmış kurtlardan ve insanlardan nefret ederler. Söylentilere göre insanları ve ısırılmış kurtları yüceltilmiş köleler olarak tutuyorlar, günlerini iğrenç yaraklarını emerek ve yerleri temizleyerek geçirmeye zorlanıyorlar. Aşağılık bir durum. Ayrıca üç çetenin de temizlik ekibi olarak görev yapıyorlar. Eğer kurtulmanız gereken bir ceset varsa, bir BS üyesini ararsınız. Cesetlerden kurtulmak için nasıl bir yöntem kullandıklarını bilmiyorum-asit mi? Domuzlar mı? Ama yetenekleriyle ünlüler. Ama Totemiklerin aksine, benim için casusluk yapacak içeriden bir adam bulamadım.

Denedim ama bana hiç canlı dönmediler.

Ve son olarak, Davenport ailesi var. Tüm şehirdeki en zengin aile ve tamamen Lycan kurtlarından oluşuyor - uzun zaman önce bir Çingene tarafından ay döngüsü sırasında canavara dönüşmeleri için lanetlenen kurtlar ya da onun gibi bir şey. Babaları sadece birkaç ay önce ölmüş ve etkileyici servetini karısı Annabelle ve iki çocuğuna, cehennemden gelen ikizlere bırakmış. Davenportlar, insanlarda olduğu gibi deri ticareti yapmalarıyla bilinirler ve acımasız ve gaddardırlar. Sizi gözlerinizin ortasından vurmaktan çekinmeyen ve sonra da çürüyen cesedinize kayıtsızca bakan soğukkanlı katiller.

Vincent'ın Leopold ve ekibini öldürdüğü zamanki kayıtsız ifadesini düşünmeden edemiyorum. O anda onunla ilgili uzaktan yakından insani hiçbir şey yoktu. Tamamen kurttu. Canavar gibiydi.

Hepsi canavar.

Karavanımın kapısı tam da en sevdiğim uzun kılıcımı çantama tıktırırken açılıp kapanıyor. Kıyafetlerimin altında birkaç hançer bulunduracağım ama buradan bebeğim olmadan ayrılmayacağım. Hayatta olmaz.

Ayrıca, Papa'ya göre, zirveyi yöneten pislikler silahlarımızı kontrol etme zahmetine hiç girmiyorlar. Bizim "zavallı, acınası ısırılmış kurtlar" olarak yanımızda silah getirecek kadar aptal olacağımızı düşünmüyorlar.

Ama konu ben olduğumda dünyanın sorunu hep bu olmuştur.

Ben hafife alınacak biri değilim.

Babam tam arkamdan, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye yalvarıyor ve lavaboya yaslanıp

bastonunu uzatarak ağır bir şekilde üzerine yaslanacağını anlamak için bakmama gerek yok.

Bıçağımı spor çantama sığdırmaya çalışırken "Kapıyı çalmalıydın," diye söylendim. Neyse ki Martha'nın tam da bu nedenle bulabildiği en büyük çantalardan biri, ama bir bulmacayı bir araya getirmek gibi. Birkaç denemeden sonra kılıcımı kıyafetlerimin arasına rahatça sığdırabiliyorum. Al bakalım! Zafer dansı yapıyorum ve birkaç kez havayı yumrukluyorum. "Ya çıplak olsaydım?"

"Biz kurt değiştiricileriz kızım," diyor babam hoşnutsuz bir homurtuyla. "Seni hiç görmediğim kadar çok gördüm, hiç istemedim. Bugün hâlâ kâbuslar görüyorum."

"Ha. Ha," diye cevap veriyorum kuru bir sesle, sonunda dönüp ona bakıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup banyoya giden duvara yaslanıyorum. "Ama neden gitmem gerektiğini biliyorsun, değil mi? Artıları ve eksileri tarttım. Totemik herif beni kurtlarından birini öldürürken gördü. Yasalara göre, bu eylem için beni cezalandırma hakkı var. Ama yapmadı ve onu kızdıramayız. Sizi bilmem ama ben henüz ölmek istemiyorum. Öncesinde bıçaklamak istediğim çok fazla insan var. Çok fazla *stronzi*." Kendimi bıçaklanmış hissettiğimde İtalyan mirasım her zaman intikam duygusuyla ortaya çıkar.

"Peki ya gitmenin dezavantajları?" Babam yarım yamalak şakamı görmezden gelerek soruyor.

Yüzümde belirmeye çalışan gülümseme anında dağılıyor. Ortam kasvetli bir hal alıyor. "Mahkûmlar mı? Eğer Davenport kardeşler ortaya çıkarsa, sıçtık demektir. Eğer Totemik puşt şikayetlerini zirvenin tüm üyelerine duyurmaya karar verirse, sıçtık demektir. Bizim bölgemizde olmaları ve önce bizden birini öldürmüş olmaları önemli değil. Onlara göre biz sadece ısırılmış kurtlarız. Pislik. Bizi sadece bu şekilde görecekler." Omzunun üzerinden kararmış bir su lekesine öfkeyle bakıyorum. "Bunu biz istememiş olsak bile."

Babam bilgece başını sallıyor, parmaklarını tezgâha vururken diğer eliyle bastonunun başını daha sıkı kavıyor.

"Jerri'nin ailesiyle temasa geçtiniz mi?" Tam bir dakikalık sessizlikten sonra soruyorum. Gözleri yüzüme kayıyor, yüz hatları kederle gölgeleniyor.

"Yaptım." İç çekiyor. "Yarın gece zirveye gitmeden önce onu uyandıracağız." Bir sonraki konuşmasında bakışlarından saf ateş fişkırıyor. "Halkıma bizim için savaşağıma söz verdim ve bunda ciddiye dim. Isırılan kurtlar için gerçek haklar elde edene kadar zirveden ayrılmayacağız."

Cevap sırtışı m vahşice. Neredeyse alaycı. Kalçamdaki kılıftan bir bıçak çıkarıp sevgiyle göğsüme dayıyorum ve kabzasını okşuyorum.

"Neyse ki senin için yaşlı adam," diye göz kırpmıyorum, "savaşa gitmeye hazırım."

I Kanlı Kafatası'nın bölgesine daha önce hiç girmemiştim ve bu kadar... harap olmasına hazırlıklı değilim. Özet. Motosiklet kulübünün üyeleri gelişirken, bölgenin geri kalanının neredeyse çorak bir arazi olduğuna dair söylentiler duymuştum elbette, ama bunu kendi iki gözüm tamamen başka bir şey.

Evler, her biri vandalizm ve grafitilerle tahrip edilmiş yıkık dökük barakalardan daha büyük görünmüyor. Binaların çoğunun camları kırılmış, küçük cam parçaları arabayı sürdüğümüz caddeye saçılmış. Arabanın içinde bile, bayat çöplerin ve vücut sıvılarının keskin kokusu bana ulaşıyor ve havaya nüfuz ederek burnumu tiksintiyle kırıştırmama neden oluyor.

Babam bizi kalabalık caddede ustalıkla yönlendirirken göz ucuyla bana bakıyor. Johnson arkamızdaki arabada ve dikiz aynasından onun da yüzünün tiksintiyle buruştuğunu görebiliyorum.

"Sen bekle evlat," diyor babam, güneşten ağarmış ahşap duvarları olan orta derecede güzel bir otelin önünde durduğumuzda. Bu çöplüğün geri kalanıyla kıyaslandığında otel tam bir cennet. "İşler on kat daha kötüye gitmek üzere."

Bu uğursuz açıklamayla birlikte babam arabayı park ediyor ve dışarı çıkmamı bekliyor, boynum geriye doğru eğik bir şekilde beş katlı binaya bakıyorum. Güneş bazı renkleri soldurmuş ama kasabanın geri kalanının aksine bu otelin bakımlı olduğu belli oluyor.

Hemen yan tarafta, önünde çok sayıda motosikletin park edilmiş olduğu adi bir bar var. Ölmeden önce kaynaklarımdan duyduğuma göre burası liderlerinin her hafta kilise düzenlediği kulüp evleriymiş.

BS üyelerinin her zaman yoksulluk içinde yaşayan biz ısırılmış kurtlar hakkında konuşmasını ve yine de çoğunun aynı şekilde yaşamasını ironik buluyorum. Elbette, ormanda karavanlarda yaşıyoruz ama en azından evimiz tetanos aşılarımızın güncel olması gerekiyormuş gibi görünmüyor. En azından güvenli yaşam alanları oluşturmak için elimizden geleni yapıyoruz. Onları bir çöp kutusu.

Sanki evrenin kendisi benimle aynı fikirdeymiş gibi, bir fast-food poşeti bir ağaca takılmadan önce otoparka doğru savruluyor. Aslında BS bölgesine girdiğimizden beri gördüğüm tek ağaç bu. Bölgenin çoğunluğu endüstriyel depolar ve köhne apartman komplekslerinden oluşuyor.

Bagajdan spor çantamı alıp omzuma atarken babam aceleyle fısıldayarak, "Kiminle ve nasıl konuştuğuna dikkat etmelisin," diyor. Ben de onun bavulunu kaptığım gibi

bastonuna dayanarak topallayarak ilerliyor. "Liderleri Grim ve acımasız, vahşi bir pislik. İnsanlar ya da ısırılmış kurtlar umurunda değil... Kulübünün üyesi olmayan hiç kimse umurunda değil. Peki ya kadınlar?" Alay ediyor ve o tek seste adama karşı beslediği alaycılığı duyabiliyorum. "Onlara kullanıp atacağı oyuncaklardan başka bir şey değilmiş gibi davranıyor. Ondan uzak durun."

O pislikle güzel bir konuşma yapmayı planlamıyordum. Bıçağımı boğazına saplamadığım sürece.

"Oğlunun adı Bullseye-"

"Bullseye?" Sözünü kestim. Sanırım kaynaklarımdan birinden onun hakkında bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum... ama sonra o kaynak vahşice katledildi, bu yüzden verdiği bilginin ne kadar güvenilir olduğundan emin olamıyorum. "Ne tür bir isim bu?"

"Seni kilometrelerce öteden alnından vurabilecek birinin adı, güzel kız," diye cevap veriyor babama ait olmayan erkeksi bir ses. Alfa'm donakalıyor, eli bastonunun etrafında kenetleniyor, ama ben yeni gelenle yüzleşmek için dönerken soğukkanlılığımı koruyorum ve babamın bavulunu ölümüne kavrayışımı serbest bırakıyorum.

Ve nefesim kesildi.

Muhtemelen tanıdığım en muhteşem adam. Seksi, sert ya da yakışıklı olduğu için değil... çok güzel olduğu için.

Altın sarısı saçları dağınık bir şekilde şekillendirilmiş, bal rengi saç telleri çoğu kızın ellerini üzerinde gezdirmek için can atacağı doğal bir dalgaya sahip. Omuzlarına kadar sarkıyor ve mankenlerin elde etmek için ruhlarını satacağı bir yüzü çerçevesiyor. Normalde bir erkekte uzun saçı sevmem ama o bunu başarıyor. Taze tomurcukları, bakımlı çimenleri ve iri yapraklarıyla bana doğayı hatırlatan canlı yeşil gözleri neşesiyle ışıltıyor. Kaslı omuzlarına oturan ve altındaki dar gri gömleği ortaya çıkaran deri bir ceket giyiyor.

Ben değerlendirmeme devam ettikçe tatlı dudakları yukarı doğru kıvrılıyor, ama siktir et. O da bana aynı şeyi yaparken durmayı planlamıyorum.

"Peki sen kimsin?" Soğukkanlılıkla soruyorum, gözlerim kesmesindeki işarete kayıyor. Kanlı Kafatası. Babam yanımda boğazını temizliyor, yüzü kül rengi bir hal alıyor ama bu küçük sürtükler tarafından yönetilmekten bıktım. Zirveye mücadele etmek için geldik, değil mi? Daha fazlasını talep etmek için.

Haklar mı?

Şimdi başlayacağım. Neden bu adamın önünde sineyim ki?

"Bu bilgiyi almak için benim için ne yapardın?" diye soruyor bir başka ukala sırtışla.

Aman Tanrım. Gerçekten kendi iyiliği için fazla güzel. Yüz hatları o kadar mükemmel orantılı ve melek gibi ki ondan nefret ediyorum.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Eğer sikini yalayıp yalamayacağımı soruyorsan, o zaman sana Koro Çocuğu demeyi tercih ederim," diyorum. Bu muhteşem küçük sikik daha iyi bir lakabı hak etmiyor.

Ve merak ediyorum.

Halkıma hiç saldırdı mı? İki ay önce, Malcom işten eve dönmediğinde ve sokakta öldürülmüş olarak bulunduğu anda, bunda bir rol oynadı mı? Peki ya Mandy ve Elizabeth sadece altı ay önce saldırıya uğrayıp öldürüldüğünde? Ya da Lucien? Mike? Tommy? Bu melek gibi adam halkımın katledilmesine yardım etti mi?

Her düşünce öfkemi daha da artırıyor.

Adamın iki kaşı da saç çizgisine değene kadar kalkıyor. Muhteşem sarı buklelerinden biraz daha soluk bir renkte olduklarını fark etmedim edemiyordum! "Koro çocuğu, ha? Daha önce hiç böyle

çağrıldığımı söyleyemem." Ruhumun derinliklerinde hissedebildiğim müstehcen bir bakış atıyor bana. Benim

Göğüs uçlarım tişörtümün altından çakıl taşları gibi görünüyor ve sırtışı silahsızlandırarak kadar genişlediğinde onları gördüğünü anlayabiliyorum. "En azından adını öğrenebilir miyim güzel kız?"

"Bir kere bana öyle deme," diye çıkışıyorum, içimdeki öfke kabarıp köpürüyor. Gülümsemesi büyüyor. "Ve ikincisi," bir adım daha yaklaşıp onunla burun buruna geliyorum, "ısırılmış bir kurdun adıyla ne yapacağını bilemezsin." Yavaşça konuşuyorum, onun gözünde dünyanın pisliğinden başka bir şey olmadığını hatırlatıyorum ama bakışları daha da eriyor.

Babam boğazının arkasından boğuk bir ses çıkarıyor ama yorum yapmıyor. Sürünün alfası olabilir -hatta benim alfam bile olabilir- ama ikimiz de onun bana sahip olmadığını ya da beni kontrol etmediğini biliyoruz. Kimse kontrol edemez.

"Isırılmış kurt. Lyan. Fenrir. Benim için fark etmez." Sırıttıyor. "Sikimi yalayacak kadın sıkıntısı çekmem."

Ellerimi yumruk haline getirirken öfkem bembeyaz yanıyor. "Peki bu kadınlardan kaç istekli?" Bu Allah'ın belası kulübün her bir üyesinin itibarını bildiğim için hırıltıyorum.

Koro Çocuğu'nun gözlerindeki şehvet dolu ateş sönüyor, yerini nefesimi kesen şiddetli bir öfke alıyor.

"Vay canına." Ensesini kaşıyarak genişlemiş burun deliklerinden hava üflüyor. "Tamamen yabancı biri hakkında varsayımlarda bulunurken nasıl da kibirli ve güçlü davranıyorsun. Varsayımlar hakkında ne derler bilir misin güzel kız?"

"Hepimizi aptal yerine koyduklarını mı?" Korkutulmayı reddederek kollarımı kavuşturuyorum.

Kuru ve esprisiz bir kahkaha atıyor. "Sonuçlara yol açtıklarını. Bir eylemin her zaman bir tepkisi vardır. Peki ya yargı? Korkunç bir düşman yaratabilir."

Sözleri kızgın ateş karıncaları gibi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Sanki jiletler boğazımdan aşağı sürükleniyor ve her yutkunuşumda derimi çiğ çiğ kesiyorlar.

"Bu bir tehdit mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Hayır. Bunu bir uyarı olarak kabul et. Bunu bedavaya almanıza izin vereceğim. Çünkü 'uyarı fahişeleri' olarak -bu arada bu benim yeni unvanım, çünkü oral seks yerine uyarılar veriyorum- oldukça ucuz bir fahişeyim." Dudaklarının sadece sağ tarafını yukarı kaldıran bir gülümseme yayıyor. Gözleriyle buluşmuyor, o yemyeşil küreler hala öfke ve zorlukla bastırılmış öfkeyle dönüyor.

"Fahişeler hakkında her şeyi biliyorsundur, değil mi?" Sesimi alçak ve ölümcül tutarak bir adım daha yaklaşıyorum. "Ne de olsa Kanlı Kafatasları her köşe başında kızlarıyla tanınır."

"Blair-" diye tıslıyor Papa, ama Koro Çocuğu bakışlarını benimkilerden ayırmadan onu elinin tersiyle itiyor.

"Hayır. Sorun değil." Başka bir gülümseme. Gözlerinde başka bir öfke kıvılcımı. "Yabancıların hakkında hiçbir şey bilmedikleri şeyler hakkındaki fikirlerini duymak her zaman ilginçtir."

Sesindeki küçümseme açıkça duyuluyor.

Ama bu beni yatıştırmak ya da hızlı kararımdan pişmanlık duymamı sağlamak yerine, sadece beni kızdırmaya hizmet ediyor.

"Böyle söylüyorsun Koro Çocuğu, ama hiçbir şey bilmiyorsun." Dişlerimi gösteriyorum. "İkiyüzlü yargılarını kıcına sokabilirsin."

Daha önce gördüğüm o öfke geri dönüyor, yeşili yosun rengine boyuyor. Dudakları dişlerinin arasından sıyrılrsa da ukala sırtışı yerinde duruyor.

"Ben de sana, güzel kız. Gerçi senin kararının zaten orada olan sopaya uyacağından emin değilim."

Zoraki bir göz kırpmayla, sanki yakınlığından onu yakınlığından uzaklaştırıyor ve sonra

beni ve babamı geride bırakarak otelin girişine doğru fırlıyor. Bir kez bile arkasına bakmadı, deri ceketinin altında kasları gerilmişti.

Öfke damarlarımı sıvılaştırmaya ve beynimi lapa haline getirmeye devam ederken, kalbim göğsümün içinde hızla, neredeyse düzensiz bir şekilde atarken onun gidişini izliyorum. Fazla güzel yüzleri ve nefis vücutlarıyla aptal, ukala, kibirli motorcular.

"Ben ortalığı karıştırmakla ilgili ne demiştim?" Papa, Koro Çocuğu'nun duyamayacağından emin olunca bağırıyor. Ses tonunda kızgınlık var.

Bavulunu bir kez daha kapıp otelin girişine doğru ilerlerken, "Elimde değil," diye homurdanıyorum. "Ben lanet bir kaşığım."

Boktan benzetmeme homurdanıyor ama beni içeri kadar takip ediyor.

Zirve henüz resmi olarak başlamadı bile ve şimdiden bunun bir kasırga gibi geçeceğini biliyorum.

Tek duam babam ve benim nispeten zarar görmeden kurtulmamız.

W Karayip Denizi'nden daha parlak gözleri ve ben onu becerirken yumruğuma sarıldığında harika görünecek saçları olan o güzel kadın kimdi?
Ve ben neden bu kadar aptal bir sürtükle mest oldum?

Bu kadar iğrenç bir şey için mi?

Ben babam değilim. O aşağılık adam ve bu kulübün diğer üyeleri gibi olmamak için yıllarca kışımı yırttım.

Beni başka türlü suçlamaya nasıl cüret eder?

Adını bile bilmediğim bir kızın onayına ihtiyacım yok, ama lanet olsun, bana dünyanın pisliğiymişim gibi bakarken gözlerinden fışkıran kezzap yüzünden üzülmemek elde değil. Savaş botlarının altındaki yapışkan sakız.

Otel odama girdiğimde hâlâ öfkeliyim, ceketimi çıkarıp atıyorum ve üç yaşında öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi botlarımı tekmeliyorum.

Kendi düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki, yatakta en iyi arkadaşım ile birlikte çıplak bir kız olduğunu fark etmiyorum.

"Tanrı aşkına!" Hırlıyorum.

Grunt yatakta doğrulup otururken bana çok ama *çok* sinirli bir bakış atıyor, alt yarısı merhametli bir şekilde örtülü kalırken yaralı göğsü tamamen ortada. Yanında yatan kız tiz bir kıkırdama çıkarıyor, sanki gerginmiş gibi yapıyor. Örtü aşağı kayarak iri göğüslerini ve diri pembe meme uçlarını ortaya çıkarıyor.

Onu onaylama zahmetine girmiyorum, iç çekip yataktan kalkana kadar Grunt'a sertçe hırlıyorum. Pantolonunu giyip sürtüğünü öpmek için eğildiğinde gözlerimi kaçırıyorum. Ve evet, bu kelimenin aşağılayıcı olduğunu anlıyorum ama bu kadın onun için bir şey ifade etmiyor. O sadece, eğer isterse güçlü bir erkek için bacaklarını açabilecek çaresiz bir servet avcısı. Ben de dahil.

Ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine, doğduğu günkü gibi çıırılçıplak, iri göğüsleri zıplaya zıplaya yanımdan geçiyor ve bilerek elini kolumda gezdiriyor. Bir koku onun da benim gibi bir fenrir olduğunu doğruluyor, ama tanıdığım biri değil. Muhtemelen babamın seçtiği yeni bir kız.

Ona dudaklarımı büzerek gülümsüyorum ve kulüpteki itibarımın gerektirdiği şekilde gözlerimin onun kıvrımlı vücudunda gezinmesine izin veriyorum. Ve normalde, onu anlamsızca becermek için her şeyi yapardım. Çok ateşli.

Kumlu kahverengi saçları, şiş meme uçlarıyla anormal büyüklükte göğüsleri ve dölle parlayan bir amcığı vardı.

Ama lanet olsun, amına parmağımı sokmayı ya da göğüslerinden birini emmeyi düşünmek bile beni tedirgin ediyor.

Neden?

Neden onu bir sandalyeye domaltıp anlamsızca sikmeyeyim ki?

Sanki zihnim bedenimle savaşıyormuş gibi, onu durdurmak için elimi uzatıp yavaşça sırtıyorum ve gözlerinin şehvetle yarı yarıya dönmesini izliyorum.

"Arkadaşım sana iyi vakit geçirtti mi bebeğim?" Bir elimi onun yan tarafına götürüp ağır göğsünün alt tarafında durdururken mırıldanıyorum. Boğazıma bir safra hücum ediyor ama nedenini bilmiyorum.

Ne oluyor bana?

"Neden? Daha iyisini yapabileceğini mi sanıyorsun?" diye soruyor boğucu bir sesle, bileğimi kavrayarak elimi göğsünün üzerine koyuyor, meme ucu avucuma bastırıyor. Grunt arkamdan eğlenen bir ses çıkarıyor ama ben yanıyormuşum gibi kızdan uzaklaştığımda ses aniden kesiliyor. Peki ya ona vahşi bir canavar gibi hırladığımda?

Evet, benim de en az ikisi kadar kafam karıştı. Kız sanki kıcı yanıyormuş gibi koşuyor.

Grunt'a döndüğümde iki kaşının da havaya kalktığını görüyorum ama ellerimi iki yanıma açıyorum. Kahretsin, ben de tepkimi anlamıyorum. Belki de am havamda değilimdir?

"Lütfen bana yerlere boşalmadığını söyle?" Konuyu değiştirmek için sert bir şekilde soruyorum ve odanın diğer tarafındaki kendi kraliçe yatağıma geçiyorum. Zirve için Grim tüm temsilcilerinin kurtların geri kalanıyla birlikte otelde kalmasını emretti. Ve ben burada olduğuma göre, tabii ki Grunt'ı da getireceğim. Sadece birkaç dakika uzakta olsa bile onu evde bırakma şansım yok.

Grunt ısırılmış bir kurt ve bu yüzden kulübün erkekleri ona bir köle gibi davranıyor. Biz arkadaş olana kadar onların şamar oğlanıydı ve şimdi onu ben koruyorum. En azından yaşadığımız dünyada elimden geldiğince. Tüm ailesi onu dönüştüren kurtlar tarafından katledildi ve bu da vücudunun iğrenç yaralarla benek benek olmasına ve ses tellerinin boka dönmesine neden oldu, Grunt adı da buradan geliyor.

"Grim temsilcileri incelemek için oraya gitmemizi istiyor. Gray'e rastladım. Herif bu yıl yalnız gelmemiş. Yanında bir kız varmış."

İsimsiz kadından bahsedildiğinde neden sesim kısılıyor? Ve neden Grunt'ın -tüm sert çekiciliğiyle- ona göz koyduğu düşüncesi beni öfkeden öldürüyor, neredeyse kör ediyor?

"O yüzden kesiklerimizi giyip aşağı inmeliyiz," diye bitiriyorum, kızla ilgili her türlü düşünceyi aklımdan çıkarmaya kararlıyım.

Grunt bana tuhaf tuhaf bakmaya devam ediyor, ama bana soru sormuyor, gömleğinin üstünden traşını geçiriyor ve parmaklarını dağınık siyah saçlarında gezdiriyor.

Kahretsin, bu zirvelerden nefret ediyorum. Sızlanma, ağlama, hıçkırma ve bıçaklamadan oluşan bir lağım çukuru. Evet, bıçaklama. Toplantılar sırasında çıkan birkaç kavgadan daha fazlası oldu. Hatta bir keresinde ben bile bıçaklandım ve tek yaptığım bir Totemik kurt ile bir Davenport'un arasına girmeye çalışmaktı.

Başımı hayıflanarak sallayarak, Grunt'ı otelin koridorundan aşağıya, asansörü geçip -çünkü bir saniye bile küçücük, kapalı bir kutuda mahsur kalmaya niyetim yok- merdivene götürüyorum. Merdivenlerden nispeten sessiz bir şekilde iniyoruz, ben mavi gözlü kadın yüzünden öfkeleniyorum

ve Grunt kendi düşüncelerinde kayboluyor.

Muhtemelen kız arkadaşını kaybettiği için ağıt yakıyordu.

Lobiye doğru ilerlerken Grayson ve kızını göremediğimde yaşadığım hayal kırıklığını kimseye itiraf etmeyeceğim. Sevgilisi mi? Siktir, sevgilisi olmasa iyi olur. Çıldırırdım.

Neden bu kıza bu kadar takıntılıyım? Hayatımda hiç kimseye ya da hiçbir şeye takıntılı olmamıştım... ortaokuldaki Britney Spears dönemini saymazsak, ama bunu konuşmamıza gerek yok. Her iki durumda da, o isimsiz ısırılmış kurdu kafamdan atamadığım için çok sinirliyim, onun görüntüsünü beynimden silmeye çalışıyorum. Zihnime çamaşır suyu dökmeli ve onun tüm izlerini silmeliyim. Ancak o zaman daha rahat nefes alabileceğim.

Ancak Tai'yi odanın karşı tarafındaki bara yaslanırken görüyorum. Barmen ona bir bardak burbon uzatıyor, o da bir dikişte içiyor ve kolunun tersiyle ağzını siliyor.

Tai her zamanki gibi deri ceketinin içinde göz korkutuyor, dövmeleri kollarından dışarı taşıyor ve parmaklarının etrafında kıvrılıyor. Siyah saçları dağınık, birkaç tutamı yanağına değiyor ve kaşları çatık. Ben buna cinayet kaşları diyorum, çünkü bu ifade etrafındaki herkese aşırı acı ve ıstırap vaat ediyor.

Bu aşagılık kurtlarla ittifak yapmak istediği için babama lanet olsun.

Ukala bir sırtışıla korkunç herife doğru salınarak ilerliyorum, Grunt da sessiz bir nöbetçi gibi arkamdan geliyor.

Tai geldiğimizde başını kaldırmıyor ama bizi hissettiğini biliyorum. Çatık kaşları derinleşiyor, bunun mümkün olduğunu sanmıyordum ve bardağının etrafındaki eli sıkılaştırıyor, parmak eklemleri bembeyaz bir renge dönüşüyor.

"Fenrir," diye sertçe homurdanıyor, gözünü hâlâ bardaktan ayırmadan. Bronz parmaklarından biri tembelce bardağın kenarını çiziyor ve ben içindeki tedirginliğin kabarmasına izin vermemeye çalışıyorum. Ama lanet olsun, dünyada en nefret ettiğim şeylerden biri varsa o da görmezden gelinmektir.

"Totemik," diye sızlanıyorum, yanındaki bar taburesine tünemek için hareket ediyorum. Çevremden Grunt'ın barın ilerisine doğru ilerlediğini görüyorum, bu bize konuşmamız için alan sağlarken beni de doğrudan görüş alanında tutuyor. Ayrıca arkamı kollamak için, çünkü şu anda lobide dolaşan bir düzineden fazla kurt olduğunu ve hepsinin kafatasına bir bıçak saplamakta tereddüt etmeyeceğini biliyorum. Ama etrafta dolaşan insanlar bu ilkel dürtüleri yeterince uzakta tutuyor.

Biz kurtların uyması gereken tek kural, keşfedilme riskini göze alamayız.

Tai boş bardağını barmene doğru itiyor - babamın tuttuğu kulübün bir üyesi - Kurt hırlıyor, dişlerini gösteriyor ve sarı gözlerini parlatıyor ama lanet içkiyi döküyor. Kurda dikkatle bakıyorum, başımı ilgisiz insanlara doğru sallıyorum ve o da nefesinin altından hırlayarak uzaklaşıyor.

Babam bu hafta sonu zirve için oteli kapatmayı düşündü ama işe ihtiyacımız var. Ve burası tüm bölgede tam bir bok gösterisi olmayan tek otel. Ama insanları varlığımızdan haberdar etmemek için samimi kalabiliriz, değil mi? Değil mi?

Sadece üç günlüğüne, hepimiz...dostuz. Evet, düşündüğüm kelime bu. Dostça. Öyle olmak zorundayız, yoksa sonuç mutlak kan dökülmesi olur. Topyekûn bir savaş olacak ve açıkçası ben kazanacağımıza bahse giriyorum. Burası bizim bölgemizken ve otel bizim kurtlarımız tarafından işletilirken nasıl kazanmayız? Canım isterse hepsinin boğazını kendim kesebilirim ve Başkan Yardımcısı pozisyonum nedeniyle çok az tepkiyle karşılaşabilirim.

"Baban alfamla konuştu," diye devam ediyor Tai her zaman kullandığı o soğuk, mesafeli sesiyle. Ona sertçe sırtıyorum ama düşüncelerini toplanmasına izin veriyorum. Tüm kurt topluluğu

ondan daha güçlü olduğunu bilirken, kendi babasından "alfa" olarak bahsetmesini komik buluyorum. Eğer isteseydi, Tai

Totem sürüsünün ve içindeki her kurdun kontrolünü tamamen ele geçirebilir.

Ama nedense diremiyor.

"İttifak hakkında," diye ekliyorum başka bir şey söylemeyeceği belli olduğunda.

Tai altın sarısı içkisini yudumlamadan önce etrafında döndürüyor. "Bunun akıllıca bir hareket olduğunu mu düşünüyorsun? İki sürü arasında kurulacak bir ittifak Davenport'lara ve ısırılmış kurtlara karşı gayri resmi bir savaş ilanı olacaktır." Bu sözleri sanki hiç umurunda değilmiş gibi kayıtsızca söylüyor ama omuzları ceketinin altında kaskatı kesilmiş, boynundaki dövmelemler dalgalanıyor.

Babamın kafama kazıdığı kelimeleri ezberle söylüyorum. Mükemmelleştirdiğim konuşmayı. "Davenportlar zayıftır. Tüm hayatları ayın etrafında dönüyor. Ve ısırılanlar... Hepimiz onların da zayıf olduğunu biliyoruz." Zayıf. Yoksul. Neredeyse soyları tükenmiş. Ve MC'yi çevreleyen topluluk büyük bir mücadele içindeyken, biz sürü olarak geliyoruz.

Tüm şehirlerin, eyaletlerin ve ülkelerin ısırılmış kurtları "daha az" olarak görmediğini biliyorum. Hatta bazıları onları el üstünde tutuyor ve koruyor. Wisconsin'deki Silver Falls Üniversitesi'nde bir civcivi ziyaret ettim ve ısırılmış kurtlar orada saygı görüyordu. Seviliyor, bakılıyor ve hayranlık duyuluyor.

Ancak ne yazık ki şehrimiz ısırılmış kurtlara bu şekilde bakmıyor.

Aynı zamanda, ısırılan kurtlar ayrılmaya çalıştığında, onlara saldırıyoruz. Öldürüyoruz. Spor olsun diye avlıyoruz. Çaldığımız gücün hiçbirini geri kazanmalarını istemiyoruz.

Ayrıca, yoksulluk onları herhangi bir kurt saldırısından bile daha fazla sakat bırakırken nasıl gidebilirler ki?

Isırılan kurtlara karşı bu yoğun nefrete neyin sebep olduğunu kimse kesin olarak söyleyemez. Belki yaşlı kurtlardan biri size söyleyebilir ama babam bile gerçeği bilmiyor. Şehrimizde her zaman böyle olmuştur. Fenirlere, totemiklere ve lycanlara korkulmasa da saygı duyulurken, ısırılmış kurtlar ayrımcılığa uğruyor ve avlanıyor. Bildiğim kadarıyla egemen sürüler ısırılmış bir dişi kurt için kavga ediyordu ve dişi kurt hiçbirini seçmeyince halkına savaş ilan etti. Midemde sanki biri elini oraya sokmuş ve yetersiz içeriği eliyormuş gibi sahra dönüyor. Kahretsin, bazen ailem ve kulübüm için yapmak zorunda olduğum seçimlerden nefret ediyorum.

Bazen bizim "kötü adamlar" olarak görülmemizden nefret ediyorum. Aynı zamanda, bunların hiçbirini durduramayacağımı da biliyorum - tehditler, ölümler, saldırılar... hepsi masum, savunmasız ısırılmış kurtlara yönelik.

Ama bir kurt ne yapabilir ki? Kendimin ya da Grunt'ın hayatını riske atmadan ne yapmaya başlayabilirim? "Sadece teklifi düşün," diye homurdanıyorum, kendim için kukla oynadığım için kendimden biraz daha nefret ederek

dengelessiz baba. "Kaynaklarımız-"

"Zavallı bir MC bize ne sunabilir ki?" Tai ısıyor, sesi Grunt'ın sırtını sertleştirecek kadar yüksek. Pislik totemik kurda soğuk soğuk bakıyorum ama o öfkeme aldırmadan devam ediyor. Ya da belki de umursamayacak kadar sarhoş. "Kendi kendini idame ettiren bir topluluğumuz var," diye devam ediyor Tai, bir tane daha doldurmak için bara vurarak. "Doktorlar, öğretmenler, çiftçiler... Size ihtiyacımız yok."

"Başka seçeneğin olmayabilir," diyorum basitçe. Çünkü babamı sandığım kadar iyi tanıyorsam, istediğini elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacaktır. Ve şu anda istediği şey, Totem Kabilesi'nin onun önünde diz çökmesi ve onlara bahşetmek istediği her türlü kısıntı için yalvarması.

"Bu bir tehdit mi, kurt olmayan?" Tai tıslıyor ve ben de Fenrir'in bu yaygın hakaretine kılınıyorum. Çoğumuzun kurda uzaktan bile benzeyen bir şeye dönüşemeyeceğimiz gerçeğine

karşı hassas olduğumuzu biliyor.

Dişlerimi sıkarak gülümsüyorum ve "Hayır, sadece bir uyarı" diyorum. Cebimden deri cüzdanımı çıkarıp barmene doğru birkaç yirmilik atıyorum. Tai'nin kendi içkisinin parasını ödeyemeyeceğini ima etmek çok ağır bir hakaret ama umursamayacak kadar gerginim. "İyi günler."

Çünkü gerektiğinde çok medeni olabiliyorum.

Grunt yanıma gelirken, Tai'nin sırtıma fırlattığı mecazi hançerleri görmezden gelerek lobiden hışımla çıkıyorum.

Tek kaşını kaldırdı ve "Spor salonu mu?" diye işaret etti.

"Hayır." Zapt edemediğim bir hırıltı göğsümde yankılanıyor. "Dışarıda. Birinin ağzını burnunu kırmam lazım ve ne yazık ki senin için koca adam, etrafta başka kimse yok."

I Ölümler gibi uyu.

Baba Gray bir gece önce kapımı çalıp Johnson'a destek olmak için aşağıya ineceğini söylerken, ben odamda kalmayı tercih ettim, katmanların altına gömüldüm battaniye.

En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda, kendimi aşırı büyümuş bir ev kedisi gibi hissederek tembelce uzanıyorum ve yorganı geriye itiyorum. Hızlı bir duş alıp, karmakarışık kahverengi saçlarıma bir fırça attıktan sonra göğüslerime yapışan mor deri bir atlet ve bir çift jean şort giyiyorum. Uyluk hizasında, dantelli, siyah bir çift çorap ve savaş botlarıyla kıyafetimi tamamlıyorum, bıçak kılıfım sol uyluğuma sıkıca tutturulmuş. Aynadaki yansımama bakarak yeterince şık görüldüğüme karar veriyorum ve kahve bulmak için odamdan çıkıyorum.

Bir de Papa Gray ve Johnson.

Ama kahve daha önemli.

İçeri girdiğimde ikisi de babamın odasında idi, Johnson'ı babamın yatağında yorganın altında belden yukarısı çıplak bir şekilde uzanırken gördüğümde kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. Bana dikkatle bakıyor, yorum yapmam için beni cesaretlendiriyor, o sırada banyonun kapısı itilerek açılıyor ve Gray Baba beline sıkıca sarılmış bir havluyla paytak paytak dışarı çıkıyor.

"Kapıyı hiç çalmaz mısın, kızım?" Babam gözlerini bıkkın bir şekilde devirerek homurdanıyor, gözleri benimle hâlâ yatağında yatan baş infazcısı arasında gidip geliyor. Sırıtmamak için dudaklarımı ısıtıyorum ama lanet olsun, ikisi de kelimelerle anlatılamayacak kadar tatlı. Sanki yataklarını kiminle paylaştıkları umurumda. İkisi de yetişkin ve babamın yıllar önce karısı öldüğünden beri yalnız olduğunu biliyorum.

Bir şey görmek ya da duymak zorunda kalmadığım sürece umurumda değil.

"Eğer varsa bilmek istedim..." Gözlerim mini buzdolabının üstündeki kahve makinesine kilitlenince vazgeçiyorum. Kahve. Beni fark etmelerini bile beklemeden, çok sevdiğim kahveme doğru bir adım atıyorum ve hemen bir demlik yapıyorum.

Neden onun cezvesi var da benim yok? Saçmalık. Gerçekten.

"Bunu hepimiz için mi yapıyorsun?" Johnson soruyor ve onun yataktan kalkıp kıyafetlerini geri giyerken çıkardığı sesi duyuyorum.

"Siktir et, hayır." Arkamı dönmeden elimi sallıyorum. "Bütün kremlerinizle mahvedeceksiniz.

ve şekerler." Nazikçe ürperiyorum. "Kendi lanet kahvenizi kendiniz alın."

"O bizim kahvemiz," diye homurdanıyor Johnson iyi huylu bir şekilde ve ben gözlerimi deviriyorum. "Anlambilim."

Baba Gray, bavulundan kendi kıyafetlerini çıkarırken homurdanıyor ve giyinmek için banyoya geri dönüyor.

Kendime bir fincan sıvı altın doldururken sessizlik çöküyor ve Johnson kurnaz gözlerle beni izliyor. Ben içkimi yudumlarken, nefesimin altında mutlu bir şekilde mırıldanırken, "Çok fazla küfür ediyorsun" diyor.

"Yeterince küfretmiyorsun amına koyayım," diye karşılık veriyorum hemen ve o da saçlarımı karıştırıyor, kafasına indirdiğim yarım yamalak darbeleri görmezden geliyor. Isırılmış kurtlar arasında en saygın casus ve suikastçı olabilirim ama bazen...

Bazen kendimi, ailesi olarak gördüğü ve örnek aldığı erkeklerin ilgisini çekmek için çırpınan küçük bir kız gibi hissediyorum.

"Gitmeye hazır mısın?" Gri Baba, rahat görünümlü gri bir kazak ve mavi bir kot pantolon giymiş olarak kapıda beliriyor ve bastonunu önüne uzatarak topallaya topallaya ilerliyor.

"Hadi gidip kurtları özgürleştirelim," diyorum zoraki bir neşeyle. Her iki adam da bana bir kez daha göz deviriyor ama birkaç saniye öncesine kadar hakim olan mizah hiçbir yerde bulunmuyor. Gerilim havada titreşen bir elektrik akımını andırıyor, kan dolaşımda serseri havai fişekler gibi kıvılcım çıkarıyor.

Çünkü yapmak üzere olduğumuz

şey... Daha önce hiç yapılmadı.

Ve bu hepimizin ölümüne neden olabilir.

TOPLANTI, OTELİN LOBINİN HEMEN DIŞINDA YER ALAN TEK BALO SALONUNDA GERÇEKLEŞTİRİLMEKTEDİR. FARKLI OLARAK

Otelin geri kalanı köhne ve arkaik olsa da balo salonu muhteşemdir; sanki modern mimari ile *Bridgerton tarzı* dekor yan yanaymış gibi. Tüm otel içinde gerçekte olduğundan daha görkemli görünen tek oda burası.

İçeri girer girmez, altın miktarının çokluğu karşısında şaşkına dönüyorum. Yanık kırmızı-altın duvarlar, kahverengi-altın halılar... Odanın ortasındaki masada bile zenginlik ve zenginliği haykıran altınımsı bir parlaklık var. Tavandan sarkan avizeler odayı sarı ve kahverenginin yumuşak tonlarına büründürüyor.

Ancak bu balo salonunun ihtişamı bile içeride bulunan insanların içinde gizlenen kötülüğü maskeleyemez.

İçeri girdiğimizde, Grayson bir yanımda ve Johnson diğer yanımda, neredeyse tüm koltuklar doluydu.

Gözlerim orada bulunan adamların üzerinde geziniyor -ki Davenport'un bir kadın temsilcisi hariç hepsi erkek- ve Kanlı Kafatasları'nın lideri Grim olması gereken adamı fark ediyorum. Masanın başına yakın bir yerde oturuyor, başka bir durumda yakışıklı sayılabilecek ama şimdi soğuk ve sevimsiz görünen yüz hatlarını çatık kaşları gölgeliyor. Açık sarı saçları çene çizgisini kaplıyor, rengi beyaz-sarı saçlarına uyuyor. Yanında, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, oğlu olması gereken tanıdık bir adam duruyor.

Bullseye.

Ve ayrıca dün hakaret ettiğim adam.
Oh, kahretsin.

Evet.

Sikildim. Göt deliğime öyle bir parmak sokuluyor ki yıldızları görebiliyorum. Siktir, siktir, siktir. Neden, ah neden, bunlar benim başıma geliyor? Neden mi?

Altın sarısı saçları yontulmuş yüzünün etrafında salınıyor ve ışıltılı yeşil gözleri neşeyle parlıyor. Kanlı Kafatasları'nın Başkan Yardımcısı olduğunu gösteren bir kesim giyiyor. Arkası bana dönük bir adamla derin bir sohbete dalmış olduğu için beni henüz fark etmedi, bu yüzden bir anlığına onu kesintisiz olarak inceledim.

O gerçekten muhteşem bir adam. Gerçekten çok güzel. Bir erkeğin bu kadar çekici görünebilmesi adil değil. Kirpikleri bile benimkilerden daha kalın ve koyu, abanoz dalları gibi elmacık kemiklerinin üzerinde dalgalanıyor.

Konuştugu adam omzunu sıkıyor, sandalyesinden akıcı bir şekilde kalkıyor ve bana bir kez bile bakmadan odadan çıkıyor, ancak Bullseye başını kaldırıyor ve gözlerimi kendi yanan bakışlarıyla karşılıyor.

Bir parçam sinmek istiyor, onun delici yeşil bakışlarının yoğunluğundan kaçmak istiyor ama göz temasını sürdürürken başımı dik tutuyorum. İlk başta, çünkü konuşmayı hatırladığından şüphesiz öfke yüz hatlarını karartıyor. Ama sonra günahkâr güzelliğini avantaja çeviren bir maske takıyor ve dolgun dudakları sanki bir gülümsemeyle savaşıyormuş gibi seğirmeye başlıyor. Yastık gibi alt dudağını ısırmasını hayranlıkla izliyorum, bu hareket benim zihinsel yeteneklerim için fazla seksi.

Onu kızdıracağını bildiğim bir hareketle arkamı dönüp masanın geri kalanına odaklanıyorum.

Kanlı Kafatasları dört temsilci getirmiş -az önce giden adamı da sayarsak beş- ama ben sadece Grim ve oğlunu tanıyorum. Diğer üçü düşük seviyeli homurdanmalar ya da kiralık kas gücü olmalı.

Neyse ki Davenport kardeşler ortalıkta görünmüyor. Beklediğim gibi, onların yerine temsilciler gönderdiler. Bir adam ve bir kadın, her ikisi de otuzlu yaşların ortalarında ve Tertemiz ütülenmiş takım elbiseleri ve özenle taranmış saçlarıyla yerlerini aldılar.

Sonunda gözlerim Totem Kabilesi'nin temsilcilerine takılıyor. Güçlü çene hatları ve yüksek elmacık kemikleriyle uzun boylu ve dikkat çekici bir adam olan alfaları, simsiyah bir gömlek ve güçlü, kaslı bacaklarını ortaya çıkaran yırtık mavi bir kot pantolon giymiş. Yüzünde rahat bir gülümseme var, ancak bu gülümseme gözlerinde dönen karanlığı gizlemek için çok az şey yapıyor. Yanında, kaşları çatık bir şekilde, topluluğumu işgal eden ve zirveye katılmamı talep eden şekil değiştiren var. Seksi.

Paiter arkadaşının yanına oturmuş, nefesinin altından usulca mırıldanmaktadır. Söylediği her neyse, Sexy'nin kaşlarını epik boyutlarda çatmasına neden oluyor. Sanki gözlerimi üzerinde hissediyormuş gibi, Sexy'nin başı dikleşiyor ve bakışları beni olduğum yere mıhlıyor. Kahverengi derinliklerinde bir ateş dans ediyor, benim dikenlerimin ya da acımasız sözlerimin bile söndürebileceğini sanmıyorum. Ona dişlerimi gösterip üç boş sandalyeden birine doğru ilerlerken bile, göğüs uçlarımın atletimin cızırtısını rahatsız edici bir şekilde fark etmesine neden olan doymak bilmez bir açlıkla bana bakıyor.

Johnson her zamanki beyefendiliğiyle sandalyemi uzatıyor, ben de ona usulca gülümsüyorum ve otururken elimi koluna koyuyorum.

Sanki dişlerini sıkıyorlarmış gibi ses hemen kesilmeden önce iki hırıltı odada yankılanıyor.

Hırıltıların Bullseye ve Sexy'ye ait olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Her nasılsa, onların kurt seslerini de tıpkı konuşma sesleri gibi tanıyabiliyorum.

Neden hırılıyorlar? Ve neden bu kadar umurumdalar?

Yemin ederim sanki midemin içinde bir baloncuk makinesi çalışıyor ve şimdi her bir baloncuk

gittikçe büyüyor, ta ki ben yüzüyormuşum gibi hissedene kadar. Ama yine de ne kadar garip olduklarını inkar edemem.

tepkiydi. Ya da *kendi* tepkimin ne kadar tuhaf olduğunu. Cehennem dondu mu? Dünya çıldırdı mı? Tavşan deliğinden aşağı düştüm ve Cheshire kedisi sırtışıları yerine parlayan sarı gözlü uluyan kurtların olduğu Harikalar Diyarı'na mı geldim?

Neyse ki, oda hala mırıltılı konuşmalar ve sessiz fısıltılarla canlıdır, bu yüzden kimse onların küçük... kaymalarını fark etmez. Ya da her ne yapıyorlarsa.

Babam nihayet oturup bastonunu masaya dayadığında, Grim ayağa kalkıyor ve hepimizi yakıcı bir bakışla süzüyor. Sadece bir bakışından bile bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu anlamak çok kolay. Ne kadar ölümcül. Adını Azrail'den almasının bir nedeni var. Resmen tehlike saçıyor ve ciğerlerimden nefesimi çalan bir kötü niyet.

Bu adam kelimenin tam anlamıyla ölümü çağırıştırıyor.

Bakışlarını kaçırmadan önce kısa bir an için soğuk gözlerini üzerimde gezdiriyor ve sinir bozucu bir yoğunlukla Papa Gray'i inceliyor.

"Yıllık zirveyi toplantıya çağırmak istiyorum." Sesi alçak ve hırıltılı. Bir sigara tiryakisinin sesi. Gırtlaktan gelen sesle tedirginliğim daha da artıyor.

Açıklamasını bir uluma korosu takip ediyor ve başını geriye atarken gözlerim Bullseye'in boğazının çukuruna takılıyor. Onu izlediğimi fark edince bana çapkınca göz kırpmıyor, sırtışı büyüyor. Ben de ona ters ters bakıyorum.

İstediği kadar utanmaz bir çapkın olsun, bakışlarındaki karanlığı hâlâ görebiliyorum. Canavar serbest kalmak için bir şans bekliyor.

Bullseye.

Tehlikeli biri. Ona göz kulak olmam gerekecek.

Ulumayan birkaç kurttan biri olan Sexy hepsine kaşlarını çatarak bakıyor, sanki bana bakmamak için elinden gelen her şeyi yapıyormuş gibi vücudu benimkinden uzağa eğilmiş.

"Taylor Sokağı'nı konuşmamız gerek," diye tersliyor, sert sesi Grim'in ulumayı kesip kaşlarını çatmasına neden oluyor. Sexy sert bir bakışla devam ediyor. "Kurtlarınız bizim bölgemize tecavüz ediyor."

"Gerçekten mi Tai," diye başlıyor Grim tembelce, kollarını masaya dayayarak. "Seninle her zaman doğrudan iş mi yapıyoruz?"

Tai. Seksi adamın adı Tai ve kaynaklarım doğruysa Totem Kabilesi'nin tahtının varisi. Sıradaki alfa.

Totem Kabilesi'nin alfası Sarai, Grim'le alaycı, neredeyse komplocu bir bakış alışverişinde bulunuyor ve endişem omurgamda dalgalanıyor. Neredeyse bir aşinalık bakışı. Ama bu imkânsız, değil mi? Totem Kabilesi ve Kanlı Kafatasları birbirlerinden nefret ederler, sürekli savaş halindedirler ve bölgelerini tartışırlar.

Öyleyse neden uzun zamandır kayıp aşıklar gibi birbirlerine sırtıyorlar?

"Eğil oğlum." Sarai Tai'ye bir el sallıyor ve dövmeli adam sertleşiyor. "Bunu halledeceğiz."

"Ama başlamadan önce, gündeme eklemek istediği bir şey olan var mı?" Grim soruyor. Bu formaliteden başka bir şey değil. Gri Baba'ya göre, her zaman aynı üç lanet şey hakkında konuşuruz -bölge anlaşmazlıkları, sürüler arasındaki şikayetler ve ısırılan kurtların hakları. Bunlardan sadece ikisi ele alınıyor.

"Bende bir tane var," diye kadınsı bir ses sertçe duyuruyor. Tüm gözler Valentina Davenport'un kapı çerçevesinin içinde dimdik durduğu balo salonunun girişine çevrilir. Belinin hemen üzerinde biten, mükemmel bukleler halinde kıvrılmış kahverengi saçları, beyaz bluzu ve dar siyah eteğiyle her zamanki gibi güzel ve zarif görünüyor. Masaya doğru zarifçe ilerliyor, kardeşininkinden çok farklı olan altın rengi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Oh, lanet olsun.

Siktir. Siktir. Siktir.

Beni depoda görmediğinden neredeyse eminim, yine de kehribar rengi bakışlarında tanıdıklığa benzer bir şey var. Ve gülümsediğinde, hiç tereddüt etmeden anlıyorum ki, gerçekten boku yemiş durumdayım.

Johnson bana endişeli bir bakış fırlatıyor, ama Papa Gray yüz hatlarını kontrol etmekte daha başarılı, gözleri masanın başına doğru ilerleyen çarpıcı bombayı takip ederken sıkılmış, umursamaz bir ifade takınıyor. Delegelerine hitap etmek için sadece bir kez duruyor -her ikisine de basitçe başını sallıyor ve onlar da karşılık veriyor- ardından Grim'e Buz Prensesi lakabına yakışan taş gibi soğuk bir bakış fırlatıyor.

"Valentina Davenport." Grim'in kaşları çatıldı, onun varlığına hepimiz kadar şaşırmıştı. Ben de onun sert bakışlarında zar zor fark edilen bir tedirginlik seziyorum. Bu odadaki tüm kurtların yüzlerindeki her bir tiki çözmek üzere eğitilmemiş olsalardı başka birinin fark edeceğinden şüpheliyim. "Varlığınızla bizi onurlandırmanız ne güzel."

Ona kan kırmızısı bir gülümseme sunuyor ama bu da en az onun sözleri kadar hoş ve içten.

"Fergus," diyor, protokolü ihlal ederek ona gerçek adıyla hitap ediyor. Adamın eli sıkılaşıyor. Ona o tatlı sırıtışını sunmaya devam ederken yumruğunu masaya vuruyor. "Bu yılki zirveye böylesine... şirin bir otelde ev sahipliği yapmanız ne kadar hoş."

Kahverengi saçlarını düzeltiyor ve delegelerinden birinin kendisi için hazırladığı koltuğa zarif bir şekilde oturuyor. Ellerini masanın üzerinde birleştirerek hepimize soğuk bir bakış fırlatıyor ve bakışları benimkilerin üzerinde kalıyor.

"Davenportlar ısırılmış kurtlara bir teklifte bulunmak istiyor," diye söze başlıyor ve bakışlarını babama çeviriyor. Akıl hocamın koltuğunda neredeyse belli belirsiz doğrulduğunu, gözlerinin şüpheyle bulutlandığını izliyorum.

Mırıltılar masayı ele geçirmeye başlar.

Zirvenin yapıldığı onca yıl boyunca hiç kimse ısırılan kurtlara herhangi bir anlaşıma ya da zeytin dalı uzatmamıştır.

"Peki bu ne olabilir?" Babamın sesi titremediğinde gurur duyuyorum.

Valentina'nın gülümsemesi neredeyse cilveli bir şekilde genişliyor ve bu kez gerçek olduğuna yemin edebilirim. Bal tonundaki gözleri balo salonunun yapay ışığında parlıyor.

Valentina basitçe, "Davenport sürüsü size tam koruma ve destek sunacak," deyince sessiz mırıltılar öfkeli çılgınlara dönüştü. Grim ve Sarai gözlerini kısarak birbirlerine bakarken, Bullseye ve Sexy ağızları bir karışık açık Valentina'ya bakıyorlar. Yüz ifadeleri güvensizlik ve öfke karışımı olmasına rağmen, gözlerinin Valentina'da olması nedense beni mantıksız bir şekilde sinirlendiriyor.

Belki de çok güzel olduğu ve iki ateşli erkek oldukları içindir. Çalkantılı

duygularıma çok yakından bakmamayı çok akıllıca seçiyorum.

"Sanki bir bit yeniği varmış gibi hissediyorum." Babamın sesi mırıldanmaları bir kırbaç şaklaması gibi kesiyor.

Grim ve Sarai bile konuşmayı kesip gözlerini ona diyor.

"Yakalamak yok. En azından tam olarak değil." Valentina sandalyesinde doğruldu ve ipeksi saçlarından bir tutamı geriye savurdu. "Daha çok bir değiş tokuş."

Johnson parmaklarını kot pantolonuna vurarak kuru bir sesle "Değişim," diyor. Sakin olmaktan başka bir şey yapmadığının tek göstergesi bu.

Valentina sonunda gözlerinin bana kaymasına izin veriyor ve ben şaşkınlıkla kaskatı kesiliyorum.

"Bizim korumamız... güzel ısırılmış kurt karşılığında. Blair, değil mi? Blair Windsor?" O yapmaz

Cevap vermemi bekliyor, telefonunu çıkarıp bir mesaj atıyor, kırmızı tırnakları ekranda şimşek gibi çakıyor. Her ne gönderdiyse tatmin olduğunda telefonunu indiriyor ve babama dönüyor. "Blair karşılığında ısırılan kurtları kendi kurtlarımızmış gibi, Davenport ailesinin üyeleriymiş gibi koruyacağız. Karar vermek için zirvenin sonuna kadar vaktiniz var."

Papa Gray bu bombadan sonra ara verilmesini talep etti ve şaşırtıcı bir şekilde kimse bizimle tartışmadı. Sanırım diğer sürü liderleri, Davenportlar için ne kadar önemli olduğumu öğrendiklerinden beri tüm stratejilerini yeniden ayarlıyorlar.

Johnson ve taş suratlı babam tarafından odadan çıkarılmadan hemen önce Valentina'nın bana attığı sırtıtmayı hatırladığımda soğuk, buz gibi bir korku omurgamdan aşağı kayıyor.

Diğer sürüler onun beni öldüreceğini anlıyor mu? Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama aptal ya da bu dünyadaki kural ve yönetmeliklerden bihaber değilim. Ailesinin satın aldığı silahların sevkiyatını havaya uçurdum... ve şimdi kanım için geldi. Neden tüm sürü liderlerinin önünde adalet talep etmediğini bilmiyorum ama belki de kanıtı yoktur.

Yine de bu, sürülerden hiçbirinin benim ölümüm için oy kullanmasını engellemeyecektir.

Lobideki koltuklardan birine yığıldığımda kafa karışıklığı, artan umutsuzluğuma karşı şiddetli bir savaş veriyor. Johnson ve babam dik duruyorlar, dudakları ince çizgiler halinde sıkışmış, adım atıyorlar.

"...yapamayız..."

"Nedenini

bilmiyorum..." "...çok dikkatli."

Sözleri bana çok uzun bir tünelin sonundaymışım gibi ulaşıyor. Kafatasımın içinde bir langırt gibi yankılanıyor ve tüm vücuduma yakıcı bir acı gönderiyor gibiler.

Genelde içki içmediğimi bilmeme rağmen babamın elime bir bardak viski koyduğunu uzaktan fark ediyorum ama bir yudum bile alamayacak kadar çok titriyorum. Bunun yerine, kahverengi sıvı bardağın kenarından süzülürken hassas bir titreme beni ele geçiriyor.

Kahretsin, ne yapabilirim? Gerçekten bencilce davranıp Davenport ailesinin teklifini reddedebilir miyim? Bunu ister miydim ki?

Teklif ettikleri şey...

Yıllardır uğruna savaştığımız her şey. Hatta onlarca yıldır.

Ve eğer bedeli ölümümse, belki de buna değer. Ne de olsa ben sadece bir kıyım. Isırılan kurtlar benim ailem ve biliyorum ki durumlar tersine dönseydi, hiçbiri doğru olanı yapmakta tereddüt etmezdi. Sürülerimiz arasında barış anlamına gelecekse, kafalarını hevesle doğrama tahtasına

atarlardı.

Valentina'nın koruma teklifini geri çekmesi mümkün değil. Kamuoyuna yaptığı açıklamadan sonra olmaz.

Teklifini tüm kurt sürülerinin önünde sunduğuna göre, yeminine sadık kalmalı ya da idamla yüzleşmeli. Kanlı Kafatasları ve Totemiklerin, yeminini bozması halinde adaletin peşinden gitmeyi seçersek bizi desteklemekten başka seçeneği kalmayacaktır.

"Çarklarının döndüğünü görebiliyorum evlat," diye sertçe çıkışıyor Baba Gray ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Ona göz kırpıyorum. "Bunu aklından bile geçirme. Kendini feda etmiyorsun."

"Buraya bunun için geldik," diye başlıyorum yavaşça, dikkatle, tepkisini ölçerek. Dudakları ekşi bir şey yemiş gibi büzülmüş, gözleri kırışmış yüzünde granit gibi sert.

"Kurtlarımdan hiçbirini feda etmeyeceğim. Özellikle de Davenport'ların orospusu olmak için."

"Ailem hakkında bu kadar az şey düşünmene şaşırdım." Valentina çürümüş et arayan bir akbaba gibi üzerimize geliyor. Gülümsemesi bana ürkütücü bir şekilde jileti hatırlatıyor, kırmızı boyalı dudakları köşelerden kıvrılıyor.

"Blair'i öldürmene izin vermeyeceğiz," diye homurdanıyor babam, gözleri kehribar rengine dönüyor ve dişleri sivri dişlere dönüşüyor. Kurdunun yüzeye ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum ve bir parçam benim için savaşa girmeye istekli olduğu, beni bu kadar sevdiği için sıcak ve bulanık hissederken, diğeri sadece umutsuzluk hissediyor.

Bunu kazanamayız.

Neden denediğimizi bile bilmiyorum.

Benzer bir yenilginin Johnson'ın bitkin yüzüne kazındığını görebiliyorum, adam aniden kırk beş yaşından daha yaşlı görünüyor. Bir insanın dakikalar içinde saçlarına ak düşmesi mümkün mü? Çünkü ona olanın bu olduğundan oldukça eminim.

"Kim öldürmekten bahsetti ki?" Valentina soruyor, sanki tüm dikkatini vermesine değmiyormuşuz gibi dikkatini tekrar telefonuna veriyor. Yukarı bakıp gülümsemeden önce uzun kırmızı tırnakları ekranda dans ediyor. "Blair'in ailemize katılmasını istiyoruz. Evlilik dışında daha iyi bir birliktelik olabilir mi? Özellikle de kardeşim gibi bir adamla?"

Onun sözleri başımdan aşağıya dökülen, beni tepeden tırnağa ıslatan ve titreten mecazi bir kova buzlu su gibi.

"Evlilik mi?" Tiz sesim orada bulunan diğer tüm kurtların dikkatini çekecek kadar yüksek. Belki de bunca zamandır dinliyorlardır, konuşmamızdan benim kadar etkilenmişlerdir.

Grim'in yüzü taş kesilir ve oğlu Bullseye'a dönerek kulağına bir şeyler fısıldar.

Başkan Yardımcısı'nın yüzü dikkatle boş, okumam neredeyse imkânsız.

Tai ve Sarai de bize doğru bakıyor; birincisi Valentina'nın kafa derisine dik dik bakarken, ikincisi düşünceli görünüyor.

"Sadece bir düşün." Valentina'nın boğuk sesi dikkatimi tekrar ona çekiyor ve usulca kıkırdıyor. "Bilmiyorum, Blair Windsor. Belki de gerçekten mutlu olmanın bir yolunu bulabilirsin."

TOPLANTI SADECE BİRKAÇ DAKIKA SONRA YENİDEN TOPLANDIĞINDA, HEMEN BİR ŞEYLERİN OLDUĞUNU ANLADIM.

değişti. Kurtlar bölge anlaşmazlıkları ve saldırılarla uğraşmak yerine tek bir şeye odaklanıyorlar, sadece tek bir şeye; bana.

Artık totemik kurtlar ve Kanlı Kafatasları Valentina'nın bana olan ilgisini bildiğine göre, beni kendilerine saklamak için her zamankinden daha kararlılar.

Masanın etrafına oturur oturmaz Grim, "Benim de bir teklifim var," diyor. Bir zamanlar güzel ve

zarif olduđunu dűşűndűđűm balo salonu artık tehlikeli ve kűtű niyetli gűrűnűyor. Çok

birçok gölge. Canavarların saklanabileceği çok fazla yer var. Beş katmanlı avize neredeyse bir spot ışığı gibi, tüm dünyanın görmesi için beni aydınlatıyor.

Ya da belki de bu sadece kafa derime nüfuz eden gözler olabilir.

Babamın kitabından bir sayfa koparmaya ve yüzümü dikkatlice boş tutmaya çalışıyorum, ancak tüm erkekler bana bir meta gibi bakarken bu zor.

Grim bir kolunu Bullseye'in sandalyesinin arkasına rahatça geçiriyor ve bir zamanlar gülümseyen adamın neredeyse belli belirsiz irkilmesini izliyorum. Odaya yeniden girdiğimizden beri soran bakışlarımla karşılaşmadı, gözleri kısık ve elleri sıkı yumruklar halinde kıvrılmıştı. Öte yandan babasının yüzü ıslık ıslık, sevinçli ifadesi yaşından yıllar eksiltiyor.

"Biz de kızı istiyoruz. Oğlum Mason için," diye devam ediyor Grim ve sözleri kelimenin tam anlamıyla ciğerlerimden nefesimi alıyor. Acaba bir balık sudan vahşice çıkarıldığında, yakıcı güneş üzerine vururken karaya vurduğunda böyle mi hissediyor?

Ama zayıf olmayı reddediyorum.

"Ben satılık değilim," diye sıkılmış dişlerimin arasından ısıarak söylemeyi başarıyorum, midem çalkalanıyor. Grim gerçekten de içten bir kahkaha atarak başını geriye atıyor, dengesiz herif.

Bullseye -ya da Mason, görünüşe göre- kızarır.

"Herkes satılık," diye soluk soluğa konuşmayı başaran Grim elini neşeyle masaya vurdu. "Sadece fiyatını bulmamız gerekiyor."

Valentina, manikürlü parmaklarını sandalyesinin kolçaklarına vururken dudakları sinirlenerek büzülüyor.

"Bu gerçekten gerekli mi, Fergus?"

Grim gerçek adının kullanılmasına gözle görülür bir şekilde kaşlarını çatıyor, ancak onu görmezden geliyor ve Papa'yı soğuk bir bakışla delmek için dönüyor.

"Davenport'ların size yaptığına benzer bir anlaşma teklif etmek istiyoruz." Zalim dudakları, beni anında alarma geçiren işbirlikçi bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Yüzünüze gülümseyip sonra sırtınıza bir bıçak saplayacak ve siz kan kaybından ölürken neşeyle gülecek bir adam. İfadesinde vahşi ve acımasız bir şey var, yıllarca istediğini, istediği zaman, kimin canını yaktığına bakmaksızın elde ettiğini anlatan bir şey.

Ve şu anda istediği şey benim.

"Anlaşma yok," diye homurdanıyor Gri Baba, soğuk bakışlarından öfke yayılıyor.

Grim onu görmezden gelir ve bir başka neşeli kıkırdamayla Mason'ın omzunu sıkar. "Eğer istediğin şey evlilikse, alacağın şey de evliliktir. Bullseye, biraz ısırılmış kurt amıyla başa çıkabilirsin, değil mi? Ne de olsa o dilsiz kurtla çok zaman geçiriyorsun." Mason'ın yüzünün yeşil bir nitelik kazanmasına aldırmadan kahkahayla başını geriye atar. "Isırılmış am yerine ısırılmış siki tercih etmiyorsan tabii."

Bunun üzerine BS'nin tüm temsilcileri kahkahalar atıyor, bu ses sinirlerimi bozuyor. Boğazımda kısık bir hırıltı oluşuyor ama kaçamadan bastırıyorum.

"Isırılmış kurtla evlenmemi mi istiyorsun?" Mason'ın sesindeki tonlamayı tam olarak okuyamıyorum. Tek bildiğim yeşil gözlerinin önceki parlaklığını kaybettiği ve teninin kül rengi olduğu. Kısa, çok *kısa* bir an için bakışlarında utanç ve suçluluk duygusunu fark ettiğimi sanıyorum, sonra bu duyguları bastırıp yerine sakin, hesapçı bir bakış yerleştiriyor. "Aklını mı kaçırdın sen?" Sonunda başını kaldırıp bana doğru dönüyor, sevimli çocuk yüz hatları alaycı bir ifadeye bürünüyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, hareketleri telaşsız ve neredeyse tembelce, parmaklarını yontulmuş göğsünde birleştiriyor, gözleri vücudumda geziniyor. Sonunda bakışlarını üzerimden çektiğinde o alaycı bakışlar hâlâ yerinde duruyor. "Isırılmış bir sürtükle evlenmemin

imkanı yok."

Beni neden bu şekilde etkilediğini bilmesem de, sözleri içime bir tekme gibi indi. Son bir saat içinde olan her şey içinde Mason'ın sözleri beni neredeyse yıkacaktı.

Ama onlara izin vermeyeceğim. Reddediyorum.

İfademi dikkatlice maskeleyip ona gözlerini kısarak bakıyorum. "Sanki iğrenç, cinsiyetçi bir kurt olmayanla evlenmek istermişim gibi," diye tıslayarak ona yaygın bir fenrir hakareti savuruyorum. Kurtlara dönüşememelerinin hassas bir nokta olduğunu biliyorum ve şu anda Mason'ın kanının akmasını istiyorum. Derisini yüzmek ve onu o yapan her şeyi görmek istiyorum.

Sözlerime tepki vermiyor, bakışları soğuk ve kayıtsız bir şekilde bana bakıyor. Sadece dudakları onu ele veriyor - hafifçe aşağı doğru kıvrılmışlar, yarı kaş çatma yarı kaş çatma. Yüzünde doğru durmuyor. Fazla çalışılmış. Çok soğuk. Çok boş.

"Ciddi olamazsınız!" Tai kükrüyor ve grubun dikkatini toplayana kadar ellerini masaya vuruyor. "Gerçekten ısırılmış bir kurtla evlenmekten mi bahsediyorsun?" Bunu söylerken bana bakmıyor ama küçümsemesini kilometrelerce öteden duyabiliyorum. Kayayı aşındıran asit gibi damlıyor, temas ettiği her şeyi yıkıyor.

Mason'da olduğu gibi, Tai'nin alayları da canımı yakıyor. Kısa süreli bir acı. Bir saniyeden kısa sürede geçip gidiyor.

-Ama göğsümdeki kalıcı etkileri hissedebiliyorum, sanki bir bowling topu göğüs kafesimin üzerinde duruyormuş ve sürekli baskı yapıyormuş gibi.

"Ve tabii ki Bullseye ve Blair evlenirse, Kanlı Kafatasları ısırılan tüm kurtlara koruma sağlayacak," diye devam ediyor Grim, tüm taşkınlıklarımızı görmezden gelerek. Valentina'ya kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor ve o zaman bunun bir güç gaspı olduğunu anlıyorum. Grim ısırılmış kurtlardan nefret ediyor ama Davenport'lardan daha çok nefret ediyor çünkü onların kendi motorcu imparatorluğu için bir tehdit olduğunu biliyor. Eğer benim halkımla ittifak kurmak Davenport'ları kızdıracaksa.

O halde bu, yapmaya fazlasıyla istekli olduğu bir fedakârlıktır.

Sarai, "Ben de şapkamı ringe atmak istiyorum," diye araya giriyor ve Tai'nin kafası babasına doğru o kadar hızlı savruluyor ki, kırbaç yemiş olmasından korkuyorum. Koyu renk, kesik kaşları parlayan gözlerinin üzerine iniyor ve vücudundan bir hırıltı yükseliyor.

"Sen olamazsın-"

Tai'nin protestosu Sarai'nin elini havada sallamasıyla kesiliyor. "Isırılmış güzel kurtla evlenmek istemiyorsan, kardeşlerinden birine sorarım," diye haykırıyor Sarai küçümseyerek ve Tai'nin ağzı kapanıyor. Babasının başının yan tarafına vahşi bir bakış fırlatırken boynundaki dövmele esnemeye başlıyor. Tartışmasını, beni kardeşlerinden birinin üzerine itmesini bekliyorum ama bunun yerine sandalyesine çöküyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, huysuzca önüne bakıyor.

"Küçük dişi kurt üç farklı adamla evlenemez," diyor Grim, sesinde ağır bir eğlence var. Yemin ederim Valentina masanın üzerinden atlayıp adamın kafasını omuzlarından ayırmasına saniyeler kalmış gibi görünüyor. Altın sarısı gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. İlk defa cep telefonunu çıkarmıyor.

Görünüşe göre benim nihai ölümümü tartışmak onun dikkatini çekmeye yetiyor.

Ve emin olun, ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim, bu oyun sadece beni ölüme götürür.

Evlenmemi istedikleri üç adamın da soğuk kalpli, katil pislikler olarak ünleri var. Elbette, belki ilk başta, istediklerini yapabilecekleri küçük bir ısırılmış kurda sahip olmaktan hoşlanacaklar, ancak bu zihniyet uzun sürmeyecek.

Bana işkence edecekler. Tecavüz edecekler. Muhtemelen beni öldürecekler.

Sevdiğin insanları koruyabilirsen buna değecektir. Martha. Baba. Johnson. Çocuklar. Onlar senin ailen.

Biyolojik ailem öldürüldüğünde, o sevgiyi bir daha asla bulamayacağımı düşündüm. Öyle oldu.

Ancak babam beni sokaklardan topladığında -ne olduğunu ya da ilkel dürtülerini nasıl kontrol edeceğini bilmeyen korkmuş, ısırılmış bir kurt- nihayet kendimi güvende ve tamamlanmış hissetmeye başladım. Ailem için *her şeyi* yaparım. Her şeyden vazgeçerim... hayatım da dahil.

Valentina sandalyesinde doğrulurken, "Kurdun seçim yapmasına izin vereceğiz," diyor. Yüzünde küçük, gizemli bir gülümseme var, sanki diğerlerinin bilmediği bir şey biliyormuş gibi. Bu ifadeyi neredeyse kendini beğenmişlik olarak tanımlayabilirim.

Grim kaşlarını çatıyor. "Bunu neden yapalım ki?"

"Neden, Fergus." Valentina dehşet içinde elini göğsüne götürdü. "Küçük bir rekabetten korktuğumu bilmiyordum. Sanırım oğlunuzun baştan çıkarma becerilerine güvenmemenize şaşırmadım. O biraz..." Mason'a küçümseyici bir bakış atıyor, o da aynı şekilde karşılık veriyor. Hemen tüylerim diken diken oluyor ve masanın diğer tarafına geçip Valentina'nın güzel gözlerini oymak için dayanılmaz bir istek duyuyorum. Mason tiksintiyle gözlerini ondan kaçırdığında ve Valentina gözlerini alaycı bir ifadeyle göğe doğru yuvarladığında kendimi tatmin olmuş hissediyorum. "Sıkıcı," diye bitiriyor sonunda.

"Yani küçük dişi kurt kocası olarak kimi istediğini kendisi mi seçiyor?" Sarai sahte bir düşünceyle parmağını çenesine vuruyor.

"Bir ay. Otuz gün." Valentina ellerini masanın üzerinde birleştiriyor. "Her biriyle otuz gün geçirecek ve doksan günün sonunda bir koca seçecek."

Artık buna katlanamıyorum. Benim hakkımda sanki ben yokmuşum ya da sesimi duyurmaya değmezmişim gibi konuşmalarına izin vermeyi reddediyorum. Sanki ben sadece yeni ayakkabılarla takas edebilecekleri süslü, ışıltılı bir paraymışım gibi. Hem kadın olduğum hem de ısırılmış bir kurt olduğum için hayatımda pek çok aşağılayıcı şey yaşadım, ancak bu lanet olası pastayı alıyor.

Bir elimi havaya kaldırarak, kimse benim üzerimden konuşmadan konuşmaya başlıyorum. "Bunu yaparsam, seçtiğim adamın sürüsünün ısırılan kurtları destekleyeceğini, koruma ve ekonomik yardım sağlayacağını belirten yazılı bir sözleşmeye ihtiyacım olacak." Grim itiraz edecekmiş gibi ağzını açıyor ama ben ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Bu bir istek değil."

"Blair..." Babam beni uyarıyor, yüzünün rengi soluyor. Ne yaptığımı biliyor ve bundan hoşlanmasa da -hatta *nefret etse* de- tek seçeneğin bu olduğunu da biliyor. Ne olursa olsun beni alacaklar, bu yüzden bu arada halkım için bazı haklar elde edebilirim, o zaman her şeye değecek.

Umarım.

"Ayrıca, kimi seçersem seçeyim, diğer iki sürünün bize savaş açmayacağına dair herkesten yazılı bir anlaşma istiyorum." Hepsine sert bir bakış fırlatarak bu konuda taviz vermeyeceğimi bildiriyorum.

Sarai ve Grim sinirli görünüyor, yüzleri asık ama Valentina gülümsemesini engellemek için dudaklarını ısırtıyor.

"Ve son olarak, hepinizin ısırılmış kurtları avlamayı ve onlara zarar vermeyi bırakacağınız konusunda hemfikir olmanızı istiyorum. Bugünden itibaren. Tam şu lanet dakikadan itibaren. Bu gerçekleşene kadar hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim." Tüm kurtlar bir kez daha bakışırken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Şartlarımı kabul edeceklerini biliyorum. Bizi spor olsun diye öldürmelerine rağmen aslında umurlarında bile değiliz. Bizi öldüremezlerse, hedef alacakları başka bir grup insan bulurlar.

Şartlarımı kabul etmeyecek kadar rekabetçiler.

Grim sonunda temsilcilerinden birine doğru başını sallayarak "Peki," der. Adam hemen dizüstü bilgisayarını kapar ve bir şeyler yazmaya başlar.

"Katılıyorum," diyor Valentina kibarca.

Sarai'nin sesi acı ve nefret doluydu, "Anlaştık," diye homurdandı.

"Küçük dişi kurt." Grim'in gülümsemesi kâbusların vücut bulmuş hali; keskin kenarlar ve sivri uçlar, gölgeler ve canavarlar. "Kendi güvenliğinle ilgili hiçbir şey eklemeyecek misin?"

Mason ve Tai'nin bana baktıklarını fark ediyorum, yüz ifadeleri okunmuyor ama onları görmezden gelip başımı sallıyorum.

"Halkım güvende olduğu sürece, bundan sonra ne olursa olsun ben hallederim."

Grim kahkahalarla başını arkaya attığında ve Sarai kıkırdadığında korku mideme hücum ediyor. Valentina bile eğlenmiş görünüyor, ancak bakışlarında daha önce olmayan bir karanlık var.

Halkımı kurtarmak için üç şeytanla anlaşma yaptım.

Ama eğer cehenneme gideceksem, onları da yanımda götürmezsem lanetlenirim.

DAVENPORTS

BL A IR

1. GÜN

O ne ay.

Bir ay boyunca Davenport'larda kalmalı ve ateş edip neredeyse havaya uçurduğum adamlarla çıkmalıyım.

Zirve sona erele bir hafta oldu, halkımın özgürlüğünü ve güvenliğini sağlamak için ruhumu takas edeli bir hafta oldu. Çok az tanıdığım üç adamlarla çıkmaya başlayalı bir hafta oldu... ve şüphesiz benimle hiçbir şey yapmak istemiyorlar.

Kampın girişinde Davenport limuzininin gelip beni malikânelerine götürmesini beklerken midemde korku ve endişenin çalkantılı bir karışımı var.

"Bunu yapmak zorunda olmamalısın," diye mırıldanıyor babam yanımdan. Göz ucuyla ona baktığımda, yüzünün ciddi ve yüz ifadesinin vakur olduğunu görüyorum. Onu teselli etmek için can atıyorum ama ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Hiçbir kelime bunu düzeltemez. Benimkiler değil. Onunkini değil. Hiç kimsenin.

Beni bir nebze de olsa rahatlatan tek şey kurtların sadistçe bahse girip şartlarımı kabul etmelerinden bu yana ısırılan hiçbir kurdun öldürülmemiş olması. Bir tane bile.

Bir zamanlar omuzlarıma çöken ve beni yerin dibine sokan muazzam ağırlık artık azaldı. Halkım güvende ve bu Davenport'ların bana yapmak istediği her türlü işkenceye değer.

"Belki de bu dünyadaki insanlar pislik olmayı bırakmalı. *Pezzo di merda*," Martha diğer yanımda durup parmaklarını benimkilerle kenetlerken usulca cevap veriyorum. "Belki o zaman insan ahlakı galip gelir."

Martha burnunu çekerek, "Seni özleyeceğim, evlat," diyor ve benimkini demir bir mengenede tutmayan eliyle bir damla gözyaşını siliyor.

"Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

Eğer o zamana kadar ceset torbasında olmazsam.

Davenportlar. Kanlı

Kafatasları. Totemik

Kabile.

Sonra da evlenmek için bir adam seçeceğim.

Belki şansım yaver gider. Belki üçü de beş para etmez pislikler olmaz. Belki yaşamama izin verecek, arada sırada ailemi ziyaret edecek ve halkımı koruma sözünü tutacak birini bulurum. Evliliğimiz sahte olsa bile umurunda olmaz - beni hor görseler, yatıp kalksalar ya da varlığımı görmezden gelseler bile. Tek istediğim halkımın güvende olması... ve belki onların da aynı korumayı bana sağlamaları.

Mutluluktan yoksun bir hayat yaşayacağımı, gerçek aşkı ya da kader eşimi asla bulamayacağımı çoktan kabul ettim. Ama ısırılan kurtlar için? Ailem için mi? Buna değer.

"İyi olacaksın kızım," diyor babam ağzının kenarından, tam da siyah, pırıl pırıl limuzin yolda ilerlerken. "Sen güçlüsün... hepimizden daha güçlüsün. Bunu da atlatacaksın."

Ama sonrasında ne kadar kırılmış olacağım? Ne kadar kırılmış olacağım? Tüm bunlar olup bittikten sonra ailem beni tanıyabilecek mi?

"Belki yol boyunca birkaç herifi bıçaklarım," diye mırıldanıyorum ve ona gülümsüyorum. Babamın sulu gözleri omzuma asılı spor çantama gidiyor... içinde silahtan başka bir şey yok. En

sevdiğim bıçaklarım değil elbette, çünkü onlara el konulması riskini göze alamam, ama beni korumaya yetecek kadar

İhtiyaç olursa bana.

"*Bütün piçleri* bıçaklıyorsun," diye karşılık veriyor babam arsız bir sırıtışla. Ama limuzin önümüzde durduğunda ve yüzü kıpkırmızı olan şoför aceleyle kapıyı açıp bavullarımı aldığı anda bu sırıtma yüzünden kayıp gidiyor ve yerini kaşlarını çatmaya bırakıyor.

Bir ay boyunca Davenport'larla yaşamayı planlamama rağmen, sadece iki bavul getirdim - biri sadece silahlarımı içeriyordu, diğeri ise... diğer her şeyden oluşuyordu. Zaten çok fazla şeyim de yoktu.

"Blair!" Valentina limuzinin arkasında oturduğu yerden bana ısıltı ısıltı gülümsüyor, parmakları telefon ekranında dans ediyor. Bu kez tırnakları rujunun pembesiyle uyumlu sıcak bir pembeye boyanmış. Koyu renk saçları özenle düzeltilmiş, tek bir teli bile yerinde değil ve üzerinde beyaz bir bluz ve anında kışkandığım bronz bacaklarını kilometrelerce gösteren siyah kalem etek var.

Onunla kıyaslandığımda beni Oompa Loompa gibi gösteriyor. Makyaj yüzünden mi? Hayır. Saç? Dağınık bir topuz işe yarar. Kıyafet? Bu tişörtte leke olmadığına eminim, o yüzden kazandım diyebilirim.

Makyaja karşı olduğumdan falan değil. Dış görünüşüne zaman ayıramayacak kadar iyi olduğuna inanan kızlardan değilim. Aslında giyinmeyi, ısıltılı pembe oje sürmeyi, saçımı kıvırmayı seviyorum.

Ancak fakir olduğunuzda, bazı şeylere öncelik vermeyi öğreniyorsunuz ve eğer iyi görünmek ile yemek yemek arasında kalırsam, her seferinde yemek yemeyi seçerim. Aç kalmanın, tabağınızda yeterince yemek olmamasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bu sakatlayıcı duyguyu bir daha asla yaşamamak için elimden geleni yapacağım.

Valentina'yı görmezden gelerek Martha'ya dönüyorum ve o da kollarını bana dolayarak sıkıca sarılıyor. "Beni ağlatacaksın, seni kaltak," diyor Martha burnunu çekerek, ben de belli belirsiz ona sarılıyorum. "Benim için çocuklara göz kulak olur musun?" Ona sulu bir sırıtış atmak için geri çekiliyorum.

"Kendine iyi bak, tamam mı?" diye karşı çıkıyor hemen. "Bu politika ve hayvanlar dünyasının seni etkilemesine izin verme."

Duygudan boğazım düğümleniyor, bu yüzden başımı sallamak yerine sadece küçük bir eğme hareketi yapabiliyorum.

En eski arkadaşlarımdan birine dönerek babamın buruşuk yüzüne bakıyorum. Beni kollarına çekerken gözleri akmamış yaşlarla parlıyor. Konuşmuyor ama konuşmasına da gerek yok. Sadece o önemsiz dokunuşla bütün bir sözsüz konuşma değiş tokuş ediliyor. Ellerinin sırtımda durduğu yerden sıcaklık yayılıyor ve nihayet birbirimizden ayrıldığımızda iki yanağında da gözyaşı izleri var.

Veda etmeye çalışmadığı için minnettarım. Öyle yapsaydı, dağılabildim ve Valentina Davenport'un önünde yapmak isteyeceğim son şey de bu olurdu. Bunun yerine, Johnson'a dönüp ona da aynı muameleyi yapmadan önce başımla ona selam veriyorum. Benim yokluğumda onu ve sürümümü koruyacağına dair sessiz bir söz vererek elini babamın omzuna koyuyor.

Bu jest içimi ısıtıyor, ama duygularım taşmadan önce onları donduruyorum. Buz gibi bir maske takarak çantamdan uzaklaşıyor ve kaldırımda bekleyen limuzine doğru yürüyorum.

Valentina hepimizi meraklı bir ifadeyle izliyor, mükemmel manikürlü kaşları çatılmış, ama ben karşılarındaki limuzin koltuğuna kayarken bir yorum yapmıyor.

Altın rengi gözleri kıyafetimin üzerinde gezinirken pembe dudakları dışarı fırlıyor ve kaşlarını çatarak omzumdaki bir noktaya bakıyor.

Bakışlarını takip etmek için başımı eğdim ve...oh kahretsin. Evet. Bu gömlekte leke var. Lanet olsun.

"Bunu düzeltmem gerekecek," diye mırıldanıyor, sesi neredeyse benim duyamayacağım kadar yumuşak. Bir yanıt beklemeden -eğer bekliyorsa bile- derin düşüncelere dalmış gibi telefonunda bir şeyler yazmaya başladı.

Yine de sessizliğin tadını çıkarıyorum, daha uzağa giderken beni sıcaklık ve güvenle kucaklamasına izin veriyorum

ve aslında evim olarak gördüğüm tek yerden daha da uzaklaştım.

Valentina yolun büyük bölümünde sessiz kalıyor ve ben de pencereden ağaçların evlere dönüşmesini izliyorum. Ve sonra bu mütevazı, iki katlı evler, şehrin sadece son derece varlıklı kişilerin yaşayabileceği bir bölümüne ulaştığımızda konaklara ve şatolara dönüşüyor.

Bu da Davenport'ların burada yaşadığı anlamına geliyor.

Limuzin, her iki tarafı da özenle bakımlı ağaçlarla çevrili şerit bir çite yanaştığında gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Şoför girişi tutan görevliye bir şeyler söylemek için duraklıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan kapı açılıyor ve kıvrımlı bir araba yoluna giriyoruz. Mükemmel bir şekilde dikilmiş çiçekler, araba yolunun her iki yanında sıralanarak yakut kırmızısı ve parlak pembeden oluşan muhteşem bir açıklık yaratıyor. Sanki kilometrelerce gidiyormuşuz gibi geliyor ama gözümü kırptığımda ağaçların kaybolduğunu ve yerlerini görkemli bir malikanenin aldığını görüyorum.

Özünde modern. Bakımlı çimenlerin arasında, sanki arazinin bir uzantısı gibi duruyor ve çimlerin arasından dürtüyor. Konak şaşırtıcı derecede büyük ve parlak mermerden yapılmış, bir düzineden fazla penceresi bol miktarda altın ışık sergiliyor. Çatı düz ve görebildiğim kadarıyla görünürde bir baca yok. Her çizgi temiz ve düz, renk düzeni açık, inci gibi pembe ve beyaz. Zenginlik ve refahın pastoral kavramını yerine getiren türden bir ev.

Sık yapraklar sadece küçük güneş ışığı çizgilerinin içeri girmesine izin veriyor ve araziye yanık kırmızı-altın bir parıltıyla yıkıyor. Araba yolunun ikiye ayrıldığını ve üstsüz bir denizkızının sergilendiği taş bir çeşmeye yer açmak için ön girişin yakınında yeniden bağlandığını fark ediyorum.

Valentina gözlerini telefonundan ayırmadan, "Bunu sadece filmlerde yaptıklarını sanıyordum," diye düşündü. Ama neden çeksin ki? Bu lanet olası yerde yaşıyor. Dışarıdan bakan biri için ne kadar zengin ve gösterişli görüldüğünün farkında değil.

"Ne demek istiyorsun?" Limuzin tam konağın önünde durduğu sırada ona doğru dönüyorum. Her biri yüzlerce uyumsuz taştan inşa edilmiş ikiz sütunlar yerden fışkırıyor, araba yoluna ve ön bahçeye bakan dairesel bir balkon tutuyor. Altında, şimdiye kadar gördüğüm en büyük kapı duruyor ve tam ortasında gerçek, Tanrı'ya karşı dürüst altın bir tokmak var.

"Bilirsin işte." Elini umursamazca bana doğru sallıyor. "Şu ağzı açık kalma olayı. Bunu sadece filmlerde yaptıklarını sanıyordum. Sanki bir yarrak bekliyor gibiydin."

"Özür dilerim," diye karşılık veriyorum, şoför kapıyı açmadan limuzinden iniyorum. "Dünyadaki diğer tüm sikler buruşup gri fil hortumlarına dönüşmüş olsa bile Davenport siki emmem."

Yüzünü buruşturuyor, burnu hafifçe kırışıyor. "Davenport'taki tek erkek sikinin ikiz kardeşime ait olduğunu düşünürsek, teşekkür etmek zorundayım." Kibarca arabadan iniyor, ellerini simsiyah eteğinde gezdiriyor ve en ufak bir kırışıklık olmadığından emin oluyor. "Gerçi belki bu onu böyle huysuz, PMS'li bir piç olmaktan kurtarırdı." Girişe doğru ilerlerken topukları kaldırıma çarpıyor, ses neredeyse ritmik. "Gel."

Bavulumu doğru dönüp onu almaya hazırlanırken içimden homurdanıyorum.

Ama çoktan gitmiş olduğunu görüyorum.

"Valentina," diye sesleniyorum, tedirginlik ve endişenin garip bir karışımını hissediyorum.

Silahlarımı mı aldılar?

Aslanın inine korumasız mı gideceğim? "Bavulum ve spor çantam nereye gitti?"

Başını hafifçe çeviriyor, dudakları rahatlatıcı olmaktan çok yırtıcı bir hareketle dişlerinden uzaklaşıyor. "Fabio onları senin odana getirdi." Şoförün bir dakikadan daha kısa bir süre önce bulunduğu yeri gösteriyor. "Merak etme, yavru kurt. Silahlarını elinden almayacağız." Sanki on

bıçak, on üç hançer, iki tabanca ve beş el bombası taşıyan birinin düşüncesi iğrenmiş gibi nazikçe ürperiyor.

Ama yine de avuç içleri tertemiz, kelimenin tam anlamıyla. Narin ellerinde tek bir nasır ya da leke yok. Sizi bastırmaya çalışan bir dünyada hayatınız için sürekli mücadele etmenin nasıl bir şey olduğunu bilemez. İzole edilmiş bir balonun içinde yaşadı ve sadece görmek istediklerini gördü. Depodaki çatışma sırasında, savaşmak için ayağa kalkmak yerine sinip eğildiğinde bu açıkça ortaya çıktı.

Hayatta kalmak için atılması gereken adımları bilmiyor.

Benim silahlarımı nereden biliyordu ki?

Beni izlediğini öğrendiğimde tüylerim diken diken oldu.

Kendimi idam edilmek üzere olan bir mahkûm gibi hissederek Valentina'yı malikâneye kadar takip ediyorum ve şaşkınlıkla fuayeye bakarken ağzımın tekrar açılmaması için dua ediyorum.

Tüm bu alana sahip birinin neye ihtiyacı olabilir ki?

Fuaye benim karavanım büyüklüğünde ve basit bir masa ile döşenmiş. Bu kadar. Bir masa.

Siktiğimin zenginleri.

Evin içine doğru ilerledikçe, gözlerimin her kapıyı ve pencereyi kategorize etmesine izin veriyorum. Her koridoru ve merdiveni.

Ama lanet olsun, çok fazla var.

Konağın, ortasında dekoratif, dairesel bir halı bulunan beyaz mermer döşemeden oluşan bir bölümüne ulaşıyoruz. Tam ortada, üzerinde bir vazı bulunan tek bir podyum duruyor. Odanın iki yanında, her birinde mermer bir baş bulunan küçük beyaz masalar duruyor. Bir de karavanımın genişliğinde bir merdiven var, yukarıya doğru uzanan karmaşık oymalı korkulukları var, üçüncü kata çıkan iki ayrı merdivene ayrılmadan önce ikinci bir kata çıkıyor.

Bu kez düşüncelerimi kendime saklama zahmetine katlanmıyorum ve Valentina'nın hoşuna gidecek şekilde acı bir şekilde "Lanet olası zenginler" diye haykırıyorum.

"Ciddiyim," diye vurguluyorum beni merdivenlerden yukarı çıkarırken. O kadar geniş ki, yan yana rahatlıkla yürüyebiliyoruz, diğer yanında üç kişi için daha yer var. "Bu kadar alanı ne yapacaksın ki? Bu oda neredeyse boştu, Tanrı aşkına."

Valentina beni görmezden gelirken gözlerini başının arkasına yuvarlıyor ve beni ikinci kattaki ilk kapıya doğru götürüyor.

Asma katın diğer tarafında, yatak odamın karşısındaki duvarda asılı duran tabloya gözüm takılınca ayaklarım tökezliyor. Zalim, etkileyici bir yüzü ve Valentina ile Vincent'inkiyle aynı tonda kahverengi saçları olan bir adam resmedilmiş. Gözleri soğuk, yapay ıııkta neredeyse simsiyah ve sanatçı her nasılsa gözlerindeki kötülüğü mükemmel bir şekilde yakalamayı başarmış. Boncuk gibi gözlerine bakarken içimde soğuk bir kıvılcım çıkıyor, kendimi anılara kaptırıyorum, sonra kendimi başka tarafa bakmaya ve neyse ki hiçbir şeyden haberi olmayan Valentina'ya odaklanmaya zorluyorum.

"Bizimle kaldığın sürece burası senin odan olacak," diyor ve dramatik bir hareketle kapıyı iterek açıp tepkimi izliyor.

Ve ona bir tane vermezsem lanet olsun.

Kolaylıkla bizim dinlenme salonumuz büyüklüğünde, zarif bir şekilde döşenmiş bir oturma odası ve ondan ayrılan üç kapı var. İlk kapı, kabarık bir kral yatak, bir düzineden fazla yastık, üç şifonyer ve gömme dolaptan oluşan yatak odama açılıyor. Diğer kapılar banyo ve küçük bir mutfak içeriyor. Her şey soluk pembe ve beyaz tonlarında dekore edilmiş, odalara kadınsı bir hava katıyor.

Muhteşem bir şey ve hayranlık içinde olmaktan nefret ediyorum. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi yatağıma dalmak ve sonra yukarı aşağı zıplamak için dayanılmaz bir dürtü duymaktan nefret ediyorum.

Valentina sırtıyor, yüzümde gördüğü şeyden memnun, geri çekilip bana bakmadan önce

bir kez daha cep telefonuna baktı. "Akşam yemeği saat altıda. Geç kalmayın."

Bununla birlikte, yatak odamın kapısını kapattı ve beni keşfetmeye ve bakmaya bıraktı.

Bavullarımı yatağımın yanında buluyorum ve silahlarımdan hiçbirini almadıklarını görünce rahatlıyorum. Valentina'nın fikrini değiştirmesi ve beni bir tehdit olarak görmesi ihtimaline karşı, silahlarımı sistematik olarak odamın her yerine saklamaya başlıyorum.

Çünkü ben de öyleyim.

Yani bir tehdit. Kendisi ya da sürüsü tehdit edildiğinde ısıracak köşeye sıkışmış bir hayvan.

Şimdilik onların kurallarına göre oynayacağım, hastalıklı oyunlarına uyacağım ama halkım tehlikeye girdiği anda her şey biter.

Tüm silahlarımı sakladıktan sonra, evin geri kalanını keşfetmek için çaresizce kıyafetlerimi kaldırıyorum.

Ev. Buranın buz kraliçesine ve onun aynı derecede buzlu kralına yakışan lanet bir saraydan daha az bir şey olduğu fikriyle alay ediyorum. Renk düzeni bile -beyazlar ve şeftaliler- soğukluğa işaret ediyor.

Sikeyim. Zengin. İnsanlar.

Kıyafetlerimi yerleştirmek için hareket ettiğimde, dolabımın kıyafetlerle dolu olduğunu görünce irkiliyorum. Bir an için bunların Valentina'dan elden düşme olduğuna inandım, ta ki etiketlerini görene kadar.

Rastgele bir gömlek alıp parmaklarımı satenimsi dokusunda gezdiriyorum ve gerçekten giyebileceğim bir şey olduğunu görmekten memnun oluyorum.

Valentina bana yeni kıyafetler mi aldı? Sırf şu an üzerimdekilerden nefret ettiği için mi? Bakışlarımı yenisine çevirmeden önce lekeli gömleğime bakıyorum.

Bu kıyafetlerin ona ait olması tamamen mümkün, ama sonra kesinlikle aynı beden olmadığımızı hatırlıyorum. Birincisi, o benden daha kısa ve ikincisi, benim göğüslerim onunkilerin iki katı büyüklüğünde.

Hayır, sinsi sürtük bu kıyafetleri biz gelmeden önce satın alıp malikaneye getirmiş olmalı.

Premsiplerimden dolayı direnmek istiyorum - hatta garsonluk yaptığım üç haftalık bahşişe kolayca degecek olan mor gömleğin fiyatını görünce daha da çok direniyorum - ama direnemiyorum. Belki de direnmemeliyim. Ne de olsa, saygın bir Davenport'un zavallı, ısırılmış bir kurt için para harcadığını bilmekten daha tatmin edici bir şey olamaz. Ayrıca, bedava kıyafetleri geri çevirecek biri değilim, özellikle de eve döndüğümde onları sürümün çocuklarına verebileceğimi bilerek.

Eski gömleğimi çıkarıp yenisini giyiyorum ve kumaşın vücudumda süzülüp karnımın derisini okşamasını seviyorum. Bu tişörtün tarzı siyah dantelli sütyenimi açıkça görünür kılıyor ama *bunu* değiştirmek için zahmete giremem. Zaten değiştirecek bir ton sütyenim de yok. Sütyenler gülünç derecede pahalı, çünkü toplum iç çamaşırları ve regl malzemeleri gibi kadınlar için gerekli olan şeylerin fiyatlarının yüksek olması gerektiğini düşünüyor.

Ve Valentina'nın beni satın alacağı gibi değil-

Çekmecelerden birini açıyorum ve yepyeni sütyen ve iç çamaşırlarını görünce nefesim kesiliyor. Bazıları sade pamuklu, diğerleri dantelli ve renkli ve birkaçı da... en hafif tabirle müstehcen.

Hepsi benim bedenimde.

Bunu nasıl bildi? Bir çeşit kıyafet sihirbazı falan mı?

Gözlerim seğirmeden önce çekmeceyi kapatıyorum ve bunun yerine konağın geri kalanını keşfetmeyi seçiyorum. Valentina odamda kalmam gerektiğini söylemedi, bu yüzden etrafta

dolaşmakta  zg r olduğumu varsayıyorum, değil mi? Sonuçta, eğer "evleneceksem", o zaman bir mahkûm olamam, değil mi? Değil mi?

Kendi mantığıma bir saniye bile inanmıyorum ama siktir et onları. Burayı da sikeyim.

Abajurun içine sakladığım hançeri kaptığım gibi yatak odamın kapısına gidiyor ve kulağımı beyaz boyalı tahtaya dayıyorum. Geçici olarak itip açtığımda beni sessizlik karşılıyor.

Nefes nefese, koridorların boş olduğundan emin olmak için her iki yöne de bakıyorum ve birinci kata bakan korkuluklara doğru gizlice ilerliyorum. O da boş.

Davenport'lar büyük ve ilginç sırlarını nerede saklıyor olabilirler?

"TÜM KİRLİ SIRLAR BURADA!" yazan bir tabela ile koridorun aşağısını gösteren büyük bir ok düşüncesiyle sırtıtıyorum.

Ne yazık ki işim hiçbir zaman o kadar kolay olmadı, ama onu eğlenceli kılan da bu. Hangi kapıları açacağınızı, hangi çekmecelerin içine bakacağınızı, hangi insanlara sırlar fısıldayacağınızı bilmeniz gerekir. Bahçıvan mesela? O benim maaşımla çalışıyor. Ona fazla bir şey teklif edemem ama istediğimi almak için paraya ihtiyacım yok.

Sadece sırlara ihtiyacım var.

Bu hiç bitmeyen bir döngü. Örneğin Kanlı Kafatasları hakkında sırlar aldığımda, Davenportlar hakkında bilgi karşılığında bunları bahçıvanın kulağına fısıldayacağım. Sonra da bu bilgiyi Totem Kabilesi ile ticareti yürüten adama götürürüm. Ve bu böyle devam eder, ve bu böyle devam eder, ve bu böyle devam eder.

Her zaman güvenilir bilgi alamadığımı biliyorum ama en azından bu da *bir şeydir*. Sürekli kaybettiğimiz bir savaşta umduğumuzdan daha fazlası.

Büyük merdivene henüz varmıştım ki, ellerim mermer korkulukların üzerinde gezinirken arkamda bir varlık hissettim ve ardından sıcak bir hava esmeye başladı. Çam kokusu etrafımı sarıyor ve göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Bir saniye sonra boğazıma bir bıçak dayandı ve derime saplandı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

BL A IR

1. GÜN

“D”Hançerini kaldır."

Onu arkamda hissedebiliyorum, varlığı dondurucu bir rüzgar, saç tellerini savuran bir rüzgar yüzümden uzaklaştırıyor ve tüm bedenimi buzla kaplıyor ama bıçağı boynuma bu kadar yakinken ona doğru dönmeye cesaret edemiyorum. Elinin bir hamlesiyle.

Hayatın kırılğanlığı hakkında, şahdamarınıza bir bıçak dayanıp sizi tamamen sonlandırmakla tehdit edene kadar hiç yorum yapmamamız ne kadar komik. Bu, cenazelerde fısıltıyla konuştuğumuz ya da yorum yaptığımız bir şeydir, ancak düşüncelerimizi dolduran bir şey değildir. Kendi ölümlülüğünüzle yüz yüze gelene kadar, bunun hakkında iki kez düşünmezsiniz.

Ben seçeneklerimi tartarken, "Hançerini bırak dedim," diye tekrarlıyor.

Uymak istercesine bir hareket yapıyorum, elimi yavaşça indiriyorum ve parmaklarımı açıyormuş gibi yapıyorum, ama tutuşu gevşediğinde...

Saldırıyorum, o kadar hızlı dönüyorum ki gözünü kırpmaya bile vakti olmuyor. Boştaki elimle bileğini kavrayıp acı dolu bir homurtu çıkarana kadar büküyorum.

Ama bıçağını düşürmüyor.

Bunun yerine, bacağına benden kaçan ve beni birkaç adım geriye sendeleten bir akışkanlık ve zarafetle tekmeliyor. Farkında olmasaydım beni yere düşürebilirdi.

Hançerimi savurarak tekrar hamle yapıyorum ve ayaklarının üzerinde dans ederek uzaklaşmadan önce kolunu kesmeyi başarıyorum. Artık uzun dikdörtgen bir deliğe sahip olan takım elbisesine bakarken gözleri komik bir şekilde açılıyor ve uyarmak için dişlerini gösteriyor.

"Potansiyel nişanına böyle mi davranıyorsun?" Tükürdüm, aniden ona öfkelendim. Valentina'ya. Tüm bu boktan dünyaya. Çünkü evren? Evet, beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattı ve öleceğim güne kadar da uğratmaya devam edecek. "Yani, bıçakla oynamayı ben de diğer kızlar kadar severim ama cinsel olmayan bir bağlamda değil."

"Ne?" Önünde bıçağı tutan eli bir an duraksasa da sesi ete çarpan bir kırbacın şaklamasından daha keskin.

"Vincent," diye araya giren esintili bir ses, ben daha cevap veremedim, topukların mermer zeminde çıkardığı artık tanıdık tıkırtıya eşlik ediyor. Valentina dilini şaklatarak yanımda durdu, ellerini kalçalarına koydu ve kardeşine yarı eğlenmiş, yarı kızgın bir bakış fırlattı. "Misafirimize karşı kaba davranıyorsun."

"Misafir mi?" Vincent sanki varlığım bile zehirliymiş gibi, sanki yoksulluğum iki bin dolarlık takım elbisesinden sızıp onu zehirleyebilecekmiş gibi bana bakıyor. Pislik herif.

"Misafir." Vincent gözlerini kısarak etrafımda dönerken Valentina başını sertçe sallıyor. Yüz hatları öfkeyle sertleşmiş olsa bile ne kadar çekici görüldüğünü düşünmeme izin vermiyorum.

Onu depoda gördüğümde olduğu gibi, kol düğmeleri ve kırmızı kravatı olan üç parçalı bir takım elbise giyiyor ve ince formuna mükemmel bir şekilde uyacak şekilde dikilmiş. Uzun kollarını göğsünün üzerinde çaprazlayarak kaslarını esnetirken pazu kasları özellikle baştan çıkarıcı görünüyor. Kahverengi saçları dikkatlice yüzünden uzakta şekillendirilmiş, onu ilk gördüğümde çok çekici bulduğum aristokrat yüz hatlarını çerçeveleyiyor ve siyah gözleri buz gibi, granitten oyulmuş. Buz gibi. Güneşin renklendirdiği teni, kendisinden neredeyse hissedilir dalgalar halinde yayılan soğukluğu yalanlayan sıcak tonlarda gölgeleniyor.

Karanlık bakışları ben ve kız kardeşi arasında gidip geliyor ama o yoğun, delici bakışın tüm

etkisini üzerimde hissettiğimde sinmeyi reddediyorum. Bu sadece onu daha da kızdırıyor gibi görünüyor... Valentina'nın

Eğlence. Pembe dudakları parıldayan beyaz dişlerinin arasından sıyrılarak gülümsüyor; kötü niyet ya da kurnazlık içermeyen gerçek bir gülümseme.

Bir şey acı bir şekilde açıklığa kavuşuyor: Vincent malikaneye geleceğini bilmiyordu. Bu da büyük ihtimalle kız kardeşinin onun adına yaptığı anlaşmayı bilmediği anlamına geliyor.

Gariplik beni sararken bir ayağımdan diğerine kıpırdanmaya başlıyorum. Nazik bir kucaklama yerine, nefes nefese kalana kadar ciğerlerimi sıkan, hava kaynağını yenilemek için mücadele eden demir bir mengene.

Valentina bunu neden yapsın ki? Neden kardeşine evlenme teklif etsin ki? Bu sadece bir güç gösterisi miydi?

Gözlerimi şu anda sessiz bir çekişme içinde olan kardeşler arasında gezdiriyorum, adamın simsiyah gözleri kızın altın sarısı gözlerine kilitlenmiş. Yüz hatları arasındaki benzerlikler çarpıcı. Bronz tenleri, koyu kahverengi saçları ve mükemmel simetrik yüz hatları.

Ama güzellikleri ruhlarının derinliklerine işleyen bir kötülüğü gizliyor. Tıpkı babaları gibi.

Tıpkı bunun gibi *Stronzo*.

"Blair," diyor Valentina, daha önceki aynı havalı ses tonuyla. Vincent neredeyse belli belirsiz yüzünü buruşturuyor, sonra bir elini takım elbisesinin önünden geçirip ceketinin kırıksıklığını açıyor. "Bana ve kardeşime biraz izin verirsiniz."

"Ah... şey... tabii," diye mırıldanıyorum bir embesil gibi, neredeyse koşar adım merdivenlere doğru. Odaya bulaşan, onu kirleten gerilimden kaçmak için çaresizim.

Ama odama girmek yerine, ikizler yukarı bakmaya karar verirse gözden uzak kalacak kadar uzakta, parmaklığın yanında duruyorum.

"Onu neden buraya getirdin?" Vincent'ın sesi buz gibi, tedirginlik ve kızgınlıkla karışık.

"Onu buraya neden getirdiğimi sanıyorsun, sevgili kardeşim?" Valentina şarkı söylüyor.

Bir an sessizlik oluyor ve yüzlerini görebilmek için elimde olmadan parmaklıklara yaklaşıyorum. Beklediğim gibi, Vincent sırttan Valentina'nın tam önünde duruyor. Bu açıdan sadece profilini görebiliyorum, ama dudaklarının sert bir şekilde çatıldığı belli oluyor. Bronz yüzünde obsidyen parçacıkları gibi duran sert gözleri, Valentina'nın gülümsemesi artınca daralıyor.

"Abla..." Bu tek kelimede bir uyarı var, ama o bunu görmezden geliyor.

"Kardeşim." Onun ses tonunu taklit ederek iki elini kalçalarına koyuyor ve yana doğru eğiyor. "Belki de sürekli surat asmandan bıkmışımdır."

Parmaklarını koyu kahverengi saçlarında gezdirerek, "Surat asmıyordum," diye cevap veriyor hemen. Saç telleri her yöne doğru hareket ediyor, uzun olanlardan birkaçı gözlerinin önünde sallanıyor. Nedense bunu gülünç derecede çekici buluyorum ama bu şehvet dolu düşünceleri zihnimin arka köşesine itiyor, onlara fırsat vermeyi reddediyorum. Gerekirse bu düşünceleri öldüreceğim.

"Kesinlikle üzülüyordun." Valentina eteğinin cebinden telefonunu çıkarıyor -cidden gelmiş geçmiş en havalı icat- ve dalgın dalgın bir şeyler yazmaya başlıyor. "Çok fazla endişeleniyorsun kardeşim. Her şey kontrolüm altında. Smith ve Dalley biz konuşurken kampı izliyorlar. Bizim gözetimimizde hiçbir saldırı olmayacak."

Smith mi? Dalley?

Camp?

Isırılanlar kampını kastetmiyor, değil mi? Neden orayı izlesin ki?

Valentina "Bartley de öyle." diye ekleyince şüphelerim bir düzine kademe daha arttı. Onu yeni

ekledim." Telefonunu eteğinin içine geri sokuyor ve manikürlü kaşlarını kaldırıyor. "Korkuların yersiz kardeşim. Ayrıca, ikimiz de aslında endişelendiğin tek bir ısırılmış kurt olduğunu biliyoruz." Ağır ağır iç geçiriyor. "Karılar. WebMD'ye göre erkeklerin önde gelen ölüm nedeni.

Sence de öyle değil mi kardeşim?"

Vincent keskin bir şekilde hırlıyor, sesi insandan çok kurt sesi gibi, onu itip odadan dışarı çıkmadan önce. Siyah takım elbisesinin altındaki kasları gergindir ve elleri yumruk halindedir.

Az önce ne duydum ben?

Vincent'ın önemseydiği bu ısırılmış kurt kim? Ve Valentina neden kurtlarına kampımızı izletiyor -bunu kastettiğini varsayarsak? Korunmak için mi? Bu doğru görünmüyor, Davenportlar bizden nefret ediyor, ama yine de son derece önemli bir şeyi kaçırmışım gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Görüntüyü tamamlamaya yardımcı olacak bir yapboz parçası.

Kafamda dolaşan binlerce sorudan birini sormamak için alt dudağımı ısırıyorum. Onun yerine Vincent'ın kaybolduğu yöne bakıp ne düşündüğünü merak ediyorum. Burada olduğum için kızgın mı? Tehlikede miyim?

Bu, başroldeki kadının birinci sezonun sonunda ürpertici malikanenin seksi, karanlık lordu tarafından öldürüldüğü o lanet olası korku dizilerinden biri mi olacak? Çünkü size söyleyeyim.

Ben kesinlikle final kızı malzemesiyim. Bilirsiniz, her korku filminde, her yönden sade olmasına ve çılgın, psikopat bir katilden kurtulmak için hiçbir yaşam becerisine sahip olmamasına rağmen mucizevi bir şekilde son jeneriğe ulaşan güzel esmer.

Valentina'nın son oyunu nedir? Vincent'ın ne? Ve ben nerede devreye gireceğim?

Neredeyse içgüdüsel olarak gözlerim babalarının portresine kayıyor. Vincent ve Valentina neden o kibirli adama bu kadar benzemek zorundalar? Neden onun zalim gözlerine ve kurnaz sırıtışına sahip olmak zorundalar?

Aşağıdan bir boğaz temizleniyor.

Bakışlarımı Valentina'ya yöneltiyorum, ancak onun eğlenen altın bakışlarıyla karşılaşınca donup kalıyorum. Ellerim iki yanımda kenetlenip çözülürken dudakları kıpırdıyor ama kulak misafiri olduğum için beni azarlamak yerine topuğunun üzerinde dönüp kardeşinin peşinden odadan çıkıyor ve omzunun üzerinden kayıtsızca sesleniyor: "Kardeşimin sana inandırmak istediğinin aksine burada tutsak değilsin. İsteddiğini yapabilirsin. Tıpkı az önce tüm konuşmamızı dinlediğinde yaptığın gibi."

O...?

Konuşmalarına kulak misafiri olmamı mı istedi? Neden?

Davenport kardeşlerin çevresinde bulundukça, bu dünya hakkında daha öğrenmem gereken çok şey olduğunu fark ediyorum. Ve öğrendikçe kafam daha da karışıyor ve daha fazla soru işareti ediniyorum.

VINCENT

1. GÜN

Tlimuzin, gri çatısı ve grafiti kaplı duvarlarıyla sıradan bir binanın önünde durdu. Dışarıdan bakıldığında yıkık dökük ve terk edilmiş, fast-food ambalajlarıyla dolu ve evsiz insanlarla kaynayan bir sokak gibi görünüyor.

Ama içeride...

İçerisi cennet gibi.

Sakallı, yorgun ve buruşuk yüzlü, mütevazı bir evsiz kılığındaki fedai içeri girmeme izin verdiğinde, keskin ter ve kan kokusu duyularıma saldırıyor. Diğer kurtlar korku dolu gözlerle bana bakarken, derin bir nefes alarak duraklıyorum.

Vincent Davenport geldiğinde her şeyin boka saracağını hepsi biliyor.

Hayal kırıklığım ve öfkem içimde yaşayan varlıklar, dünyayı serbest bırakmak ve yoluna çıkan her şeyi yok etmek isteyen bir canavar. Bağırsaklarımın derinliklerinde, garip bir şekilde ateşle kaplı bir iplik yumağını andırıyor, ancak yüz hatlarımı tamamen boş tutarak yüzümde görünmesine izin vermiyorum.

Valentina onu neden evime getirsin ki? Cevap basit ama ona bir saniyeden fazla bakmayı reddediyorum. Belki gömersem, yıkarsam, o zaman gerçek olmaktan çıkar.

Bu doğru olamaz.

Gözlerimi her kırışımda, Blair'in yüz hatları görüş alanımı kaplıyor. O parlak su rengi gözler, mavinin o kadar çarpıcı bir tonu ki, suyun yüzeyine yansıyan güneş ışığını andırıyor. Anormal uzunluktaki kahverengi saçları ve altın rengi röfleleri. Erkeklerin uğruna cinayet işleyeceği bir vücut. Düzeltiyorum, uğruna ölecekleri. Ve bir de ben varım.

Ona bakan her orospu çocuğunu öldürürdüm.

Onu depoda ilk gördüğümde, kurdum heyecanla ulumuş, iri gözlü, ruhani güzellikteki dişiye saldırmak istemişti. İlk başta dişlerini onun narin boynuna saptırmak ve kanı ikimize de sıçrayana kadar çekmek istediğini düşünmüştüm. Beni yanlış anlamayın, dişlerini ona geçirmek istiyordu ama onu öldürmek için değil.

Hayır, görünüşe göre benim kurdumun ısırılmış güzel kurda karşı hain niyetleri var.

Nefesimin altından homurdanıyorum ve en yakınımındaki kurtların kışları yanıyormuş gibi dağılmalarına neden oluyorum.

Bu kadar huysuz olmasaydım bu manzara komik olurdu.

Wolves Den tam da adından bekleneceği gibi, sadece kurtlara hizmet veren adi bir bar ve dövüş kulübü. Dört bölgenin ortasında yer alıyor ve baktığım her yerde lycan, fenrir, totemik ve ısırılmış kurtların bir kombinasyonunu görüyorum. Bazıları tutkulu kucaklaşmalar içinde, dünyadaki konumlarını umursamadan, diğerleri ise çok yaklaşan herkese hançer gibi bakıyor. Gömleğinin düğmelerini açmış, dantelli kırmızı sütyenini ve boncuklu meme uçlarını ortaya çıkarmış, totemik bir kurt tarafından becerilen dişi bir fenrir görüyorum.

Burada ne tür bir kurt olduğunuz önemli değil, sadece bir kurt *olmanız* yeterli. Ve kirlenmeye istekli olmanız.

Burası tüm şehirdeki tek tarafsız bölge, ancak bu koruma bile en iyi ihtimalle zayıf. Isırılmış kurtlar, özellikle de dişiler, buraya girdiklerinde hala çevrelerinin farkında olmalıdır.

Barın önüne gelene kadar yıpranmış ahşap döşeme tahtalarının üzerinde ilerliyor, barmen bana her zamanki viski bardağını uzatana kadar parmaklarımı tezgâha vuruyorum. Ona teşekkür etme

zahmetine girmeden, odanın ortasında bulunan ve tezahürat yapan kalabalıktan dayanıksız bir iple ayrılmış dövüş ringine doğru dönüyorum. Birini kendi ailemden tanıdığım iki kurt, diğerini ise

Taş suratlı bir fenrir şiddetli bir savaşa giriyor, birbirlerinin canına okurken kanları her yöne uçuşuyor.

Güvenlik ekibimizin bir parçası olarak görev yapan Jacob, Fenrir'in boğazına bir aparkat indirdiğinde kana susamışlığın tanıdık dalları boğazından yukarı yükseliyor. Kalabalık çılgına dönerken kel motorcu yere yığılıyor, vücudunda kan birikiyor.

İçkimin kalanını yudumlarken alkışlama zahmetine girmiyorum. Birinin yüzünü kanlı, tanınmaz bir posa haline getirdikten sonra kendimi daha çok kendim gibi hissetmeye başlayacağım.

"Vincent Davenport."

Arkamdan gelen hırıltı omuzlarımı dikleştirmeme ve ceketimin kolundaki hayali tüyleri gelişigüzel temizlememe neden oluyor. Omzumun üzerinden kimin bana doğru geldiğini anlamak için bakmama gerek yok, dudakları dişlerinden ayrılmış, hırıltısı vücudunda gümbürdüyor.

"Tai. Ne tatsız bir sürpriz." Topuğumun üzerinde dönerek, totemin gözleriyle kaşlarımın meydan okuyan kavisıyla karşılaşıyorum. Gömleksiz, dövmeli göğsü ter ve kurumuş kanla kaplı, şüphesiz az önce katıldığı bir dövüşten. Dişleri uzayıp tehlikeli derecede keskin dişlere dönüşürken kahverengi gözlerinde neredeyse manik bir şeyler var.

"Nerede o?" Vahşi hırıltının arasında sesini zar zor tanıyabiliyorum. Kurtlar geniş, korku dolu gözlerle ona bakıyorlar - ne zaman bir binaya girsem bana attıkları bakışların aynısı. Tai'nin korkulacak bir adam olduğunu içten içe biliyorlar.

Ama beni korkutmuyor.

Totemik bir kurt ve Totem Kabilesi'nin bir üyesi olabilir. Ben dolunaya kadar insan formumda kalmaya zorlanırken o bir kurda dönüşebiliyor olabilir. Kalbinde bir alfa olabilir.

Ama bana göre o, bu arada kime zarar verdiğine bakmaksızın babasının kurallarına ve isteklerine körü körüne uyan aşırı büyümüş bir erkek çocuk. Onun gibi erkekler -bir anlamda kuklalar- beni eğlendiriyor. Belki de kısa bir süre önce ben de öyle olduğum içindir.

"Kim nerede?" Öfkeden neredeyse titrerken kahverengi kaşlarımı çatıyorum. Kız kardeşimi mi kastediyor? Valentina'nın bu Neandertal'le birlikte olduğunu düşününce dudaklarımın aşağı doğru kıvrıldığını hissedebiliyorum, ama başka kim olabilir bilmiyorum-

"Blair," diye homurdanıyor Tai, kurdu yüzeye çıkarken gözleri ay ışığında sarı bir renkte parlıyor.

Sözleri, sanki az önce elektrik akımına kapılmışım gibi tüm vücudumun donmasına neden oluyor.

İçimdeki öfke, kıskançlıkla birleşiyor. Neden Blair'i soruyor ki?

Birden keşke daha fazla kalsaydım ve Valentina'dan zirve toplantısı hakkında bana daha fazla bilgi vermesini isteseydim dedim. Ama Blair'i gördüğüm, pürüzsüz kıvrımlarının hızla sertleşen sikime baskı yaptığını hissettiğim ve solgun boğazına bir bıçak dayadığım anda oradan çıkmam gerektiğini anladım. Ya sikişmem ya da içimdeki bu hayal kırıklığıyla savaşmam gerekiyordu.

İlkini yapamayacağıma göre, burada birini öldürmeye hazırım. O kişi

Totem Kabilesi'nin alfasının oğlu olsa bile.

Herkesin korktuğu soğukkanlı kurt adam prens.

Dudaklarım dikenli bir sırtışa dönüşürken bile gözlerimi sabit tutuyorum.

"Neden küçük kurt hakkında soru soruyorsun?" Onu kızdırmak ve sorgusuyla ilgili gerçeği öğrenmek için çaresizce soruyorum. Neden onu sorsun ki? Neden umursasın ki? "Onunla nişanlandığım için beni kıskanıyor musun?" Sesim hafif ve alaycı, kayıtsız yüz hatlarım ve soğuk, ölümcül bakışlarımla tam bir tezat oluşturuyor. Elimin, takım elbise ceketimin altındaki kılıfta bulunan gizli silahıma doğru gittiğini hissedebiliyorum ama onun kafasını uçurma isteğimi

bastırıyorum.

Sonra görüşürüz.

Ringde.

Ama Tai sözlerime sinirlenmek yerine başını geriye atıp gülüyor. Bu ses bende birini, tercihen onu, taşaklarından bıçaklama isteği uyandırıyor.

"Eğer seni seçerse." Tai'nin yüzü alaycı bir ifadeye bürünürken gözlerinden kendini beğenmişlik akıyor.

İfademi kontrol etmeye çalışıyorum ama Tai daha sert gülmeye başladığında, çıkardığı ses çevredeki herkesin dikkatini çektiğinde iyi bir iş çıkarmadığımı anlıyorum. Ona doğru fırlatılan bakışlar endişeliden dehşete düşmüş ve tahrik olmuşa kadar değişiyor.

"Kız kardeşin sana söylemedi mi?" Tai yine gülüyor, ama bu kez sesinde pek espri yok. Sanki bir jiletin derinin katmanlarını soyup altındaki eti ortaya çıkarması gibi acımasız bir yanı var. "Her birimizle bir ay geçirecek ve doksan günün sonunda bir koca seçecek."

"Biz," diye tekrarlıyorum tembelce, içimde gürleyen çalkantılı endişeyi görmesine izin vermiyorum. Blair mi seçecek? Kendi duygularımı bile anlayamıyorum. Bir saniye önce onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum, ama o zaman ona zaten sahip olduğumu düşünüyordum. "Sen ve ben mi?"

"Ve Blair'in ona 'koro çocuğu' dediğini duydum. Siktiğimin Mason'ı." Tai, Mason'dan bahsedilince yüzünü buruşturuyor, ancak yüz yapılarının çok benzer olduğunu belirtmek istiyorum. Eğer Mason melek gibi küçük bir koro çocuğuysa, bu onu ne yapar? Bir rahip mi?

Bir homurtu tutuyorum. Tai'nin rahiplikle ya da dindarlıkla uzaktan yakından alakası yok.

Görünüşe göre kız kardeşim diğer paketlerle küçük bir bahse girmeye karar vermiş. İlginç. Blair'in diğer sürülerle, Tai ve Mason'la *çıktığını* düşündükçe artan huzursuzluğuma rağmen endişelenmiyorum.

Kaçınılmaz olarak, beni seçecek. Ben istemesem bile.

Bu düşünce öfkemi daha da artırıyor ve Tai'ye lavları dondurabilecek bir bakış fırlatıyorum. O sadece bana sırtıyor, ukala herif ve kol kaslarını esnetiyor. Benden daha iri yarı, hatta daha uzun, ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. İki kurt arasında değil.

Herkes Lycan'ların diğer ırklardan çok daha güçlü olduğunu bilir.

Sesimi sakın ve dengeli tutarak kollarımı tüm odayı kapsayacak şekilde açtım ve "Sana meydan okuyorum" diye bağırdım.

Tepki anlıktır. Kurtlar ellerini yapışkan masalara vurmaya ve henüz dolunay olmamış aya doğru ulumaya başlıyor. Ben de uluma dürtüsüne karşı koyarken sesin beni yatıştırmasına, yıpranmış sinirlerimi okşamasına izin veriyorum.

Ama Vincent Davenport barda lanet bir Neandertal gibi ulumuyor.

Tai'nin sırtışı yüzünden düşüyor, yerini daha karanlık ve sonsuz derecede daha tehlikeli bir şey alıyor. "Sıra sende, sert çocuk," diye tıslıyor ve beni geçip ringe giriyor.

Boynumu bir o yana bir bu yana kırarak takım elbisemin ceketini sistematik bir şekilde çıkarıp kan sıçramamış birkaç sandalyeden birinin üzerine örtüyorum. Kılıfımı ve silahımı çıkarıp ikisini de masanın üzerine bırakıyorum. Elbise gömleğimi çıkarmak yerine, kollarımı tam olarak hareket ettirene kadar kollarını kıvırıyorum.

Sonra ringin içine dalıp Tai'nin etrafımda dönmesini kısık gözlerle izliyorum.

Hakemin geri sayım yaptığının belli belirsiz farkındayım ama artık sadece Vincent Davenport değilim. Ben bir avcıyım ve Tai de benim avım. Ne yazık ki, henüz kazanmaya hazır olmadığımız topyekûn bir savaş başlatmadan onu öldüremem, ama onu sakat bırakmaya iznim *var*.

Ve eğer Blair'i benden çalabileceğini düşünüyorsa, başka bir şey daha var.

Tezahüratlar yükseldiğinde, hakemin geri sayımını bitirdiğini ve Tai'nin saldırmak için fırsat kolladığını fark ediyorum. Birbirimizin etrafında dönüyoruz, dudaklarımız dişlerimizden uzaklaşırken

kurtlar yüzeye çıkar.

Bana doğru koşarken gözlerinde hastalıklı bir heyecan parlıyor, gizlilik yerine kaba kuvvet kullanmayı seçiyor. Bu normal bir kurdu şaşırtabilirdi ama ben normal bir kurt *değilim*.

Tam kolları beni saracakken, hızla yana çekilip çenesine bir aparkat indiriyorum ve burnundan kan fışkırmasını izliyorum. Yine de bu onu durdurmuyor, ellerini yumruk yaparak ayağa kalkıyor.

Ne yazık ki momentumum sırtımı ipe dayamama neden oldu ve Tai bunu kendi avantajına kullanarak üzerime geldi ve karnıma defalarca vurdu. Bir şeyin çatırdadığını duyuyorum ama kendi yumruğum göğsüne çarparken buna aldırış etmiyorum.

Ben hiçbir zaman kavgadan kaçan bir adam olmadım. Bunun yerine, kafatası ince toz parçalarından başka bir şey olmayana kadar birinin kafasına kaç kurşun sıkabileceğimi görmek için etrafta dolaşan bir pisliğim.

Ölüm.

Canım çekiyor.

Belki bu beni bir psikopat yapar, belki de yapmaz, ama bir piçin yüzündeki hayatın tükenişini izlemekten daha tatmin edici bir şey yoktur.

Beyaz gömleğimin yakasında bir kan lekesi gördüğümde kaşlarımı çatarak ayaklarımın üzerinde dans ediyorum. Lanet olsun. Ya bunu atacağım ya da Valentina'nın gazabına uğrayacağım. Bana aldığı kıyafetleri mahvettiğimde hep beyin kanaması geçiriyor.

Tai tekrar üzerime geliyor, acımasızca içime giriyor. İçimde hastalıklı bir heyecanın dolaştığını hissediyorum.

Bu...

Dövüş...

Ben bunun için yaşıyorum.

Karşılıklı yumruklaşıyoruz ve itiraf etmeliyim ki eşit durumdayız. Ona attığım her yumruğa o da karşılık veriyor, ya da tam tersi. Dövüş devam ettikçe, öfke damarlarıma kan pompaladıkça yüzümün şiştiğini hissedebiliyorum. Öfkem, üzerime çökme tehdidi oluşturan bitkinlik karşısında beni ayakta tutan tek şey.

Hakem nihayet dövüşü başlattığında -kalabalığın bağırıışları, haykırıışları, kükremeleri ve homurtuları arasında- Tai'nin yüzü benek benek olmuş ve korkunç morluklarla renk değiştirmişti. Gövdesindeki sayısız çürüğün etrafındaki dövmelelerinden hiçbirini zar zor görebiliyorum. Benzer göründüğümü hayal ediyorum, kan gömleğimi göğüs kaslarıma yapıştırmış.

Eve gitmeden önce yakmam gerekecek. Neyse ki kimse ne yaptığımı fark etmeden iyileşme sürecim başlayacak.

"İyi dövüştü," diyorum kayıtsızca, ipin altından eğilip ceketimi kapıyorum. Kimse onu benden çalmaya kalkışacak kadar aptal olamaz. Burada olmaz. Kim olduğumu bildikleri halde. Kılıfımı geri takıyorum ve silahımın güvende olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum. "Eve mi gidiyorsun?" Hemen cevap vermeyince devam ediyorum. "Blair'in muhtemelen yatakta beni beklediğini biliyorum."

Sertçe hırlıyor, tepkisi içgüdüsel ve ilkel gibi görünüyor, ama hayal kırıklığıma rağmen yemi yutmuyor. Belki de benim aksime tüm öfkesini ringde çıkarmıştır. Ya da belki de ısırılmış güzel kurdu beceriyor olabileceğim gerçekten umurunda değildir.

Ama hayır. Koyu kahverengi gözlerine bir bakış, neredeyse temel düzeyde bir öfke ve nefret gösteriyor.

Beni küçümserken gözlerinden lazer ışınları gibi saf kötülük fışkırıyor.

Sanki bu lakaptan gerçekten rahatsız olmuşum gibi, "Yapabiliyorken tadını çıkar, sert çocuk,"

diye geveliyor. Sert. Sanırım bana uyuyor. Ve Blair'in yanındayken sikime de. "Sadece otuz günün var."

Cevap vermemi beklemeden topuklarının üzerinde döndü ve koridordan aşağı doğru yürüdü.

Banyolar, kollarına dokunan ve ona teklifte bulunan dişi kurtları görmezden gelerek.

Rolex'imin yüzüne bakıyorum, ekranın çatlamış olduğunu fark edince kaşlarımı çatıyorum ve saati fark edince zehirli bir küfür savuruyorum. Valentina bütün gece dışarıda kaldığım için bana çok kızacak.

"Selam yakışıklı," diyor yanımdan gelen boğucu bir ses. Başımı çevirdiğimde daha önce not ettiğim dişi kurdun -bir totem tarafından becerilen- kalçaları sallanarak bana doğru geldiğini görüyorum. Sütyenini ve üstünü yukarı çekmiş, bir kez daha göğüslerini gizliyor, ancak giydiği kıyafet hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Parmaklarını kolumda gezdiriyor. "Neden zaferini kutlamıyoruz, yakışıklı?"

"Berabere bitti," diye cevap veriyorum yorgun bir şekilde, elini kolumdan çekip ceketimi silkerek

üz

eri "Belki de-"

nd "İlgilenmiyorum," diye kestirip atıyorum, zaten çıkışa doğru hışım ile ilerliyorum. Kendime

e. diyorum ki

Sadece eve dönmek ve kız kardeşimi görmek için yanıp tutuştuğum için ilgileniyorum ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Ayrıca görmek istediğimin Valentina değil, en derin okyanusun dipsiz derinlikleri gibi parıldayan gözleri olan güzel dişi kurt olduğunu da biliyorum.

Blair beni mahvetti ve onunla daha doğru dürüst bir konuşma bile yapmadım. Ama belki...

Belki de bazı insanlar için mahvolmaya değer.

BL A IR

4. GÜN

I Davenport malikanesine geleli üç gün oldu.

Ve Vincent Davenport'u son gördüğümünden beri üç gün geçti.

Evin her santimetrekaresini, her dolabını, her odasını, her banyo ve her mutfakta -çünkü zengin insanların birden fazlasına ihtiyacı vardır- çarpıcı, vurdumduymaz adamla henüz göz göze gelmedim.

Ancak kız kardeşi, geldiğimden beri sürekli başıma bela oldu.

Şu anda yatağımın üzerinde tünemiş durumda, rahat yüz hatlarına rağmen sırtı dimdik. Bugün, göğsünden çapraz geçerek beline doğru genişleyen koyu mor bir elbise giyiyor. Şık bir takım elbise ceketi seksi iş kadını görünümünü tamamlıyor. Kahverengi saçları dikkatlice yüzünden uzaklaştırılmış ve tek bir tel bile kaçmadan sağ omzundan aşağı dökülüyor. Mesaj üstüne mesaj gönderirken yakut kırmızısı dudakları büzüşmüş, manikürlü parmaklarının hareketleri sabırsızlığını ele veriyor.

Onu dikkatle izliyorum, Valentina Davenport'tan korkmalı mıyım yoksa ona hayranlık mı duymalıyım emin değilim. Bakışlarında çok soğuk bir şey var, ama aynı zamanda bana karşı dostça davranmaktan başka bir şey yapmadı. Bir tür hastalıklı, sadist bir oyun mu oynuyor, yoksa...

Ya da sadece yalnızsa.

Kesin olan bir şey var ki, o da makyajının *güçlü* olduğu. Açıkçası biraz kışkırdım.

"Beş dakika içinde burada olacak," diyor Valentina sonunda, telefonunu kucağına bırakıp bileklerini çaprazlayarak. Bu poza ben "güç pozu" adını verdim, çok da eğleniyor. Çenesindeki buyurgan duruşla, tahtta oturan ve asi tebaasını denetleyen bir kraliçe olabilir. Ne yazık ki çevredeki tek tebaa benim.

"O mu?" Kalbimin hızla çarpıp sonra delice çırpınışını ya da umudun serseri bir havai fişek gibi içimde alevlenişini görmezden gelemiyorum. Valentina'nın dudakları muzip bir sırıtışla titrediğinde, duygularımı saklamakta iyi bir iş çıkarmadığımı anlıyorum.

Yine de Vincent'ı görme düşüncesiyle neden umutlandığım hâlâ bir muamma.

Ben bir erkekten nefret ettiğini iddia eden ama onun seksiliğine anında hayran olan kizlardan değilim. Vincent Davenport'tan nefret ediyorum.

Ama aynı zamanda seksiliğine de hayranım. Lanet olsun.

Bu, onun kafasının bir kazığa geçirilip cesedinin, baba dediği aşağılık Lycan'ın yanına, altı metre aşağıya gömülmesini istediğim gerçeğini değiştirmiyor.

"Johnathon," diye düzeltiyor Valentina, beni bağışlamaya karar vererek. Açıklamasını bekleyerek ona öylece baktığımda, yüzüne kazınmış sıkıntıyla kıyaslandığında çok hoş bir sesle iç geçiriyor. "Davenport malikanesinde yaşıyorsun sevgili dostum ve teknik olarak Davenport varisiyle çıkıyorsun. Rolüne uygun görünmelisin." Tiksinti dolu bir alaycılıkla çok büyük pembe üstümü ve yırtık dar kot pantolonumu işaret ediyor.

"Makyaja ihtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?" Dehşete mi düşsem yoksa eğlensem mi bilemedim. Belki ikisinin karışımı?

Ya da belki...?

Belki

heyecanlı?

Kıyafetleri ve makyajı gerçekten seviyorum, lanet olsun.

Valentina dudaklarını büzüyor ve yataktan zarıfçe kalkıyor. Topukları yerden birkaç santim yüksekte olmasına rağmen oturduğum masa sandalyesine doğru ilerliyor ve bir ceylanı yemeye hazırlanan aslan gibi etrafımda dönüyor. Dudağını dişlerinin arasına alırken yatak odamın loş ışığında gözleri kehribar rengine parlıyor.

"Saçlar..." diye mırıldanıyor, kahverengi saçlarımdan bir tutam alıp parmaklarının arasında tutuyor. Bu noktada benimle konuştuğundan bile emin değilim. Bir sığınakta saklanıp düşmanlarının saçlarını birbirine bağlarken neşeyle kıkırdayan o çılgın kedi kadınlardan birine benziyor. "Birkaç santim kesilebilir. O iğrenç kırık uçlardan kurtuluruz." Adımlarına devam ediyor, ancak önümde eğilip dikkatle yüzüme bakabildiğinde duruyor. Dudaklarımı bilinçsizce ıslatıyorum, çünkü hadi ama. Yüzümün nesi var?

"Senin makyaj malzemen var mı ki?" diye soruyor, doğruldu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Um... Rimelim var. Ama son kullanma tarihi geçmiş. Dürüst *olmak gerekirse*, maskaranın son kullanma tarihinin geçtiğini bile bilmiyordum. Sen Her gün yeni bir şey öğreniyorum sanırım." Gözleri seğirirken bile beceriksizce gülüyorum.

"Carina'yı da çağıracağım," diyor ve telefonunu çıkarıp bir mesaj daha gönderiyor. "Ve sakın şikayet etmeye kalkma. Sana izin vermeyeceğim-"

"Tamam," diye kolayca cevap veriyorum ve telefonundan başını kaldırıp gözlerini şüpheyle kısarak bakıyor. "Tamam mı?" Altın rengi gözleri yarıklara dönüşürken dudakları birbirine yapışıyor. Evet. Tam olarak

Şüphelendiği için onu suçlayamam. Buraya geldiğimden beri pek de uyumlu bir mahkum olmadım.

Gönülsüzce omuz silkiyorum. "Yeni kıyafetler, saç kesimi ya da makyaj hoşuma gitmiyor değil Valentina." Birkaç saniye önce giysilerime gösterdiği tiksinti ve alayla zengin odaya bakarken yüzümün buruştuğunu hissedebiliyorum. "Bazen insanlar senin karşılayabildiğin şeyleri karşılayamazlar."

"Kampınızdaki insanlar gibi mi?" Bunu bir soru olarak ifade etse de, cevabı zaten bildiğini görebiliyorum. Bakışlarında bir şey titrerken kaşları kırışıyor.

Yine de sanki bilmiyormuş gibi, sanki yoksulluğun hepimizi nasıl etkilediğinin farkında değilmiş gibi cevap veriyorum. "Çocuklar kışın sıcak giysiler giyebiliyorsa şanslıyız," diye itiraf ediyorum, bunu ona neden söylediğimden emin değilim. Ondan nefret ediyorum ama zenginliğimizi -ya da yoksunluğumuzu- çevreleyen koşullar sıkı sıkıya korunan bir sır değil. Tüm kurtlar ısırılan kurtların sefalet içinde yaşadığını biliyor.

Valentina kaşlarını çatıyor, altın rengi gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor, ardından telefonunu bir kez daha eline alıyor ve parmakları ekranda uçuşuyor.

"Ne yapıyorsun?" Yorgunca soruyorum, Valentina'nın sürekli benimle telefonda konuşmasından rahatsız olup olmamam gerektiğinden emin değilim. *Alınmamaya* karar veriyorum.

Sonunda başını kaldırıp baktığında, sırtışı kanaryayı yakalayan kediyi andırıyor. Koyu kahverengi saçlarını omzunun üzerinden savururken bakışlarından gurur ve memnuniyet yayılıyor. "Az önce birkaç bağlantımla konuştum."

Ve... bu hiç de şifreli değildi. Çılgın sürtük.

"Gel. Normal kadınlar gibi davranalım ve gidip tırnaklarımızı yaptıralım, dedikodu yapalım, sonra da bize tuhaf tuhaf bakan sürtükleri keselim."

VALENTINA ŞAŞIRTICI BİR ŞEKİLDE KÖTÜ BİR ARKADAŞ DEĞİL. BUNU YÜZÜNE KARŞI ASLA ITIRAF ETMEM, AMA O Kivrak zekâlı ve iğneleyici. İőçilere davranıő şeklini pek sevmiyorum ama

Ona bunu söylediğimde öyle kötü bir bakışla karşılaşıyorum ki, ellerimi yatıştırıcı bir şekilde kaldırıp teslim oluyorum. Otuzlu yaşlarının ortalarında yakışıklı bir adam olan Johnathan beni yatak odamın ortasındaki sandalyeye oturtuyor. Çünkü evet, Valentina görünüşe göre stilistlerin kendisine gelmesini sağlayabiliyor.

bir kuaföre gitmek için.

Siktiğimin zenginleri.

Saçlarımın kesilmesi gerektiği konusunda onunla hemfikir ama saçlarımı kestirmek isteyip istemediğimi sorduğunda başımı şiddetle sallıyorum. Aptalca ve mantıksız görünüyor ama nedense saçlarımı daha önce yaşadığım hayatla ilişkilendiriyorum - kurtlar aileme saldırıp onları öldürmeden önceki hayatımla. Bu canavara dönüşmeden önceki hayatımla. Yoksulluğa ve evsizliğe itilmeden, sokaklarda yaşamadan önce. Uzun saç telleri çocukluğumdan beri, babamın elini tuttuğumdan ve anneme sadece bir çocuğun sahip olabileceği kör edici sevgiyle baktığımdan beri benimle. Percy'ye acımasızca sataştığımdan ve dirseğimi Brett'in karnına sapladığımdan beri.

Saçlarımdan kurtulmak, ailemden sahip olduğum son parçayı kaybetmek gibi geliyor.

Johnathon -ya da ona John dememde ısrar etti- kahverengi altın rengi saçlarımı taramaya başlayıp rengini ve dokusunu överken Valentina birden kıkırdıyor. Ona doğru dönüyorum ve telefonunu çıkardığını görüyorum, hiç şaşırmadım, fotoğraf üstüne fotoğraf çekiyor.

Onun güldüğünü daha önce ne zaman duydum? Bu ses beni şaşırtıyor ve ona bir embesil gibi göz kırpmama neden oluyor.

"Ne yapıyorsun?" John nihayet kesmeye başladığında soruyorum. Mermer zemin üzerinde saç tellerimi gördüğümde ruhumun bir parçası toz haline geliyor ve hissettiğim panik ve dehşeti dizginlemek zorunda kalıyorum. Valentina'nın cevap verecek kadar gülmeyi bırakmasını beklerken kendime bunun sadece saç olduğunu, gitmiş olmasının ailemi yeniden kaybettiğim anlamına gelmediğini söylüyorum.

"Aptal kardeşime birkaç fotoğraf gönderiyorum," diyor uğursuzca, önce bana sonra da John'a sırtarak ve ona şehvetli bir bakış atarak. John'un altın sarısı saçları ve tatlı gülümsemesiyle çekici bir adam olduğuna şüphe yok. Ama Valentina neden bir resim göndersin-

Alt katımızda bir şeyin duvara çarptığını ve ardından şiddetli, tehditkâr bir kükreme duyuyorum. John ve ben sıçrarken Valentina bacak bacak üstüne atıyor, kardeşinin öfke nöbetinden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Bu da neydi şimdi?" Gülümsemesi destansı boyutlara ulaştığında talep ediyorum.

"Bilirsin işte, her zamanki şeyler. Kardeşimi kafasını kışından çıkarması için ikna etmeye çalışıyorum." Duraklıyor, sonunda bakışlarını telefonundan ayırıp anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor. "O kötü bir adam değil, biliyorsun. Kardeşim," diye açıklıyor ben sessiz kalınca.

İnançsızlığımı bastırmak için zahmet etmiyorum.

"O değil!" diye itiraz ediyor. Bakışlarını tekrar telefonuna çevirerek parmağını ekranda hızla kaydırıyor ve ardından muzaffer bir edayla yumruğunu havaya kaldırıyor. "Ha!" Yanımda duracak şekilde hareket ediyor, tırnaklarımı yapan kadınlardan birini omuzlayarak yolundan çekiyor ve telefonunu yüzüme doğru itiyor. "Çok tatlı değil mi?"

Genç Valentina ve Vincent'in, aralarında duran ve anneleri olması gereken muhteşem bir kadınla birlikte çekilmiş bir fotoğrafı. Valentina bembeyaz bir elbise ve kırmızı bir saç bandı takmış, Vincent ise parlak mor bir beyzbol forması giymiş ve bir beyzbol eldiveni taşıyor.

"Neye bakıyorum ben?" John saçlarımı çekiştirirken soruyorum, boğazımdan acı dolu bir nefes çıkıyor. "Hırıltı," diye açıklıyor utangaç bir tavırla, uzun saç tellerimi taramaya devam ederken.

"T-ball eyalet şampiyonuna bakıyorsunuz," diye gururla anons ediyor Valentina. Çenesini hafifçe yukarı kaldırıyor, bu hareket bir şekilde aynı anda hem küçümseyici hem de savunmasız. "Bu resimde altı yaşındaydık ve Vincent beyzbol topunu diğer oyuncular gibi yemek yerine dışarı attı.

diğer çocuklar. O atış sayesinde takımı kazandı." Bir

kez daha resme odaklanıyorum.

Onu bu şekilde görmek çok tuhaf; hayat dolu ve masum, yüzünü ikiye bölen neşeli bir gülümseme. Gözleri şimdiki kadar koyu, neredeyse siyah, ama irislerinin etrafında eski halinde görmediğim bir altın halka var. Çok mutlu görünüyor.

Göğsümde bir ağrı başladı.

Ne oldu ona?

"Sen de spor yaptın mı?" Valentina'ya soruyorum ve o da bana deliymişim gibi bakıyor.

"Eğer televizyon kumandasını ikiz kardeşinizden önce bulmaya spor diyorsanız, evet. Evet, gerçekten. Zamanın yaklaşık yüzde ellisini kazandım. Ayrıca ikinci sınıfta ağzımda en çok peynirli puf yakaladığım için bir kupa almıştım." Yerine oturmadan önce bir eliyle kalem eteğini düzeltiyor. Bir kahkaha atmadan önce ağzım bir karış açık, geniş gözlerle onu izliyorum.

"Seni televizyon izlerken ya da peynirli puf yerken hayal bile edemiyorum," demeyi başarıyorum. Valentina asalet ve zarafetin timsali. Bir zamanlar çocuk olduğuna inanmak çok komik. Pis, kokan, yaramaz bir çocuk.

Sanki bir zamanlar parmaklarına bulaşan peynir lekelerini hatırlıyormuş gibi parmaklarına bakıyor. Bir ürperti vücuduna doğru ilerliyor.

"O karanlık bir zamandı, Blair. Karanlık, karanlık bir zaman." Tekrar kıkırdıyorum ve bu sefer o da bana katılıyor.

John saçımı kesmeyi bitirdikten sonra, sadece dipten birkaç santim alarak, Valentina iki kadına tırnaklarım üzerinde çalışmaya başlamaları talimatını verdi. Kendisini Carina olarak tanıtan üçüncü bir kadın yüzüme makyaj yapmaya başlıyor, bir yandan da küçük defterine bana yakıştığını düşündüğü renkleri not ediyor. Üç kadın çalışırken, Valentina kendini Genieve olarak tanıtan bir kadınla kısık sesle konuşuyor. Genieve nihayet başını sallamadan önce ikisi de bana kaçamak bakışlar atıyor ve kapıdan çıkıp bir süre sonra bir raf dolusu kıyafetle yeniden ortaya çıkıyorlar. Valentina gözlerini kısarak koleksiyona baktı, raftan birkaç elbise aldı ve memnuniyetle gülümsedi.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor.

İşte bu şekilde iki saatten kısa bir süre sonra kendimi aynanın karşısında, bana bakan yansımayı tanıyamaz halde buldum.

Yani, elbette kendim gibi görünüyorum ama içimde temel bir şeyler değişti. Saçlarım her zamankinden daha canlı, daha sağlıklı görünüyor ve sırtımdan aşağıya orman kahverengisi ve parlak altın tonlarında dökülüyor. Carina'nın özenle yaptığı makyaj mavi gözlerimi daha da parlak, elmacık kemiklerimi daha keskin ve dudaklarımı daha dolgun hale getiriyor. Genieve bana giymem için bir çift dar mavi kot pantolon ve bir omzumdan şık bir şekilde kayan parlak pembe bir kazak verdi. Kumaşı bozan delikler yok, temizleyemeyeceğim lekeler yok, omuzlarıma çok sıkı oturan garip sütyenler yok.

"Bakıyorum... Yani, sen..." Hissettiklerimi kelimelerle ifade edemediğim için sözümü kesiyorum. Beni esir alan kişiye minnettar olmam yanlış mı? Sanırım öyle, ama içimde bunu umursayacak bir şey bulamıyorum. Lezbiyen olsaydım, Valentina'nın canına okurdum. Daha birkaç gün önce ondan korkuyor olmam çok komik. Kamp ateşinin etrafında fısıldanan öcüydü, yaramazlık yapan yavrulara anlattığımız korkunç hikayeydi. Ama gerçek şu ki, değer verdiği insanlara şiddetle sadık ve onları korumak için kıyameti koparmaya hazır. Henüz o kategoriye girip girmediğimi bilmiyorum ama onunla geçirdiğim zamandan keyif aldığımı biliyorum. Beni öldüreceğine ve cesedimi saklamak için bağlantılarını kullanacağına da inanmıyorum. Ben buna

kazanmak derim.

"Sen çok mu seksisin? Ve ben bir tanrıça mıyım? Evet, haklısın," diyor Valentina ukalaca, saçlarını omzunun arkasına atarken bana arsızca gülümsüyor. "Ama şimdi gerçek test için..."

Beni aynanın önünden çekip odamdan çıkarırken kolumu neredeyse yuvasından çıkaracaktı.

Gözlerim otomatik olarak Bellamy Davenport'un resmine kayıyor, sonra onları uzaklaştırıp Valentina'nın beni devasa merdivenlerden aşağı sürüklemesine izin veriyorum - ilk geldiğimde gördüğüm mermer kafalardan birinin artık yok olduğunu neredeyse dalgınlıkla fark ediyorum - ve daha önce sadece bir kez inmeye cesaret ettiğim bir koridora doğru ilerliyorum. Burada bilardo masası ve puro dumanı kokan bir barla döşenmiş bir çalışma odası ve bir tür ofis olması gereken ikinci bir odadan başka bir şey yok. Maun ağacından büyük bir masa, üç rahat koltuk, uzak duvarda bir ocak ve iki sandalyenin arasında duran görkemli bir kitaplık var.

İkinci odaya yöneliyoruz, Valentina kapıyı çalma zahmetine girmeden içeri dalıyor. İlk başta kafam karışıyor, ta ki koltuklardan birinde rahatça oturmuş kitap okuyan adamı görene kadar.

İçeri girdiğimizde Vincent başını kaldırıyor, gözleri anında bana dikiliyor. Gözleri kapüşonlu hale gelirken bana yavaşça, neredeyse tembelce bir bakış attı. Kesik.

Tehlikeli.

"Eee?" Valentina bir elini kalçasına koyup yana doğru eğerek tersliyor. Kardeşinin yanında durmak için benden uzaklaşıyor. "Nasıl görünüyor?"

Vincent çok ama *çok* yavaşça kitabını kapatıyor -Herman Melville'in *Moby Dick*'i olduğunu hatırlıyorum- ve gözleri bana sabitleniyor.

Ofisinin konforunda gülünç derecede seksi görünüyor. Takım elbisesinin ceketini sandalyenin koluna asmış ve beyaz gömleğinin kollarını kıvrarak etkileyici bir ön kol pornosu sergilemiş. Kahverengi saçları alışılmadık bir şekilde dağınık. Hatta buna yatak odası saçı bile diyebilirim, eğer bir fahişeyi becerdiği düşüncesi beni ölümcül bir öfkeye sürüklemeseydi.

"O... ıslıl ıslıl görünüyor," diye karar veriyor sonunda, itirafından neredeyse acı çekmiş gibi görünüyor. Acaba yalan söylemeyi mi planlıyordu, beni reddetmeyi mi yoksa bana cadaloz demeyi mi? Her iki durumda da ona inanmazdım. Gözlerindeki sıcaklık bunu yalanlıyor.

"Harikayım, biliyorum," diye şarkı söylüyor Valentina ve sonunda gözlerini benden ayırıp ona soğuk bir bakış atıyor.

"Ve çok alçakgönüllüsün, kardeşim," diye kuru bir şekilde karşılık veriyor ve kız omuz silkiyor.

"İyi olduğum pek çok şey var kardeşim, stilistik de bunlardan biri."

"Belki bir dahaki kızlar gününde size nasıl dövüşüleceğini öğretebilirim," diye araya giriyorum, sözlerimi söylemeden önce iyice düşünmeden. İkisi de hemen dönüp bana bakıyor, Vincent'in ifadesi dikkatle boşken Valentina sadece meraklanmış görünüyor. Onların yoğun bakışları altında kızarmayı reddediyorum ve bunun yerine çenemi meydan okurcasına kaldırarak tabiri caizse suyu test etmeyi seçiyorum. "Örneğin, bir depoda size ateş ediliyorsa, kendinizi nasıl savunacağınızı bilmeniz muhtemelen iyi olacaktır. Sinmek her zaman doğru seçenek değildir."

Yanıtlarını duymak için nefesimi tutarak bekliyorum. Patlamayla ilgimi bildiklerinden eminim ama yine de bu konuyu açmadılar. Neyi bekliyorlar?

Sessiz kaldıkları her saniye neden huzursuzluğum artıyor?

Öfkelenmelerini bekliyorum ama onun yerine Valentina kahkahalarla başını arkaya atıyor ve Vincent bana dudaklarından ziyade gözlerinde beliren alaycı bir eğlence bakışı fırlatıyor.

Valentina kayıtsızca, "Seni bu konuda ikna etmem gerekebilir, kurtçuk," diyor. "Ama bilmeni isterim ki, ben zaten bir uzmanım."

Vincent, "Birini parıltılarla öldüremezsin," deyince Vincent onun omzuna vurdu. "Yapamam... ama bu denemeyeceğim anlamına gelmez. Ayrıca, nasıl öldürüleceğini öğrenmeme gerek yok. Bu işi benim yerime yapmaları için başkalarını tutabilecekken." Kardeşinin cevap vermesini beklemeden

Yanıt olarak bana doğru geri geliyor ve kollarımızı yeniden birleştiriyor. "Gel, benim yeni en iyi arkadaşım." Vincent'a sırtını verirken sırtışı uğursuzlaşıyor. "*Johnathan*'a bitmiş halini gösterelim."

Vincent'ın hırçın ve ani hırıltısını duymazdan gelen Valentina beni odadan çıkarıyor ve ofis kapısını arkasından çarparak kapatıyor.

Salondan çıktığımızda bile Vincent'ın öfkesini duyabiliyorum ve bu sefer neyi kıracağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

BL A IR

6. GÜN

I Vincent ve Valentina'yı iki gün boyunca görmedim. Valentina sadece bir kez dışarı çıkacağını söylemek için odama girdi ama nereye gittiğini söylemedi. Ve Vincent.

O bir muamma. Günahkâr bir beden ve pahalı bir takım elbisenin içinde saklanan bir canavar. Bir keresinde

Dün gece yemekhanede onu görünce kitabını kapatıp ayağa fırladı ve tabağındaki yemeği unutarak odadan hışımla çıktı.

Onun davranışlarından neden rahatsız olduğumu bile bilmiyorum.

Vincent hakkındaki her şey bir muamma. Silah sevkiyatını havaya uçuran kişi olduğumu itiraf ettiğimde neden kızmadı? Neden neredeyse eğleniyor gibiydi? Ve neden onun fikirlerini bu kadar önemsiyorum?

Bir şey çok açık. Vincent Davenport kafamın içine girdi.

Bir kalıp sabun alıp göğüslerime sürerken kuru bir kahkaha atıyorum. Davenport'ların esiri olmanın tek faydası, kocaman bir küvetin bana ait olması. Pençe ayaklı ve o kadar beyaz ki, titizlikle cilalanmış kenarındaki yansımamı görebiliyorum. Her kokuda sabunlar, çeşitli şampuanlar ve saç kremleriyle donatılmış olarak geliyor. Bir de banyo bombası denen bir şey. "Kan" etiketli bir tane bile var. Kan banyosu bombası. Görünüşe göre böyle bir şey varmış.

Valentina'yı koyu kanla kaplı bir banyoda uzanırken hayal ettiğimde dudaklarım şeytani bir sırıtışa dönüşüyor. Böyle bir şeyden zevk alacak kadar sapkın biri. Elbette, bu fantezide, dünya egemenliğini planlarken kötü niyetle kıkırdıyor, çılgın sürtük.

Görüntü değişiyor ve Valentina yerine Vincent'ın kendisini kırmızı suyun içinde görüyorum. Çıplak kaslarını esnetirken, kan etkileyici göğsünden aşağı ve baştan çıkarıcı kalça kaslarına doğru kayıyor. Üzerinde hiç dövme var mı? Ne giydiği ve nasıl davrandığı düşünüldüğünde, olacağını hayal edemiyorum. Peki aleti piercingli mi?

Alt dudağımı ısırarak, elimin önce ağrıyan göğüslerimden birini, sonra diğerini okşamasına izin veriyorum ve meme uçlarımı keskin, boncuklu noktalar halinde uyarıyorum. Düşük bir inilti boğazımdan çıkarken göğüslerimi sıkmaya devam ediyorum. Diğer elim karnımdan aşağıya, kasık kıllarımın küçük bir bölümüne ve kaygan kanalıma doğru ilerliyor.

"Kendine dokun." Vincent'ın sesi kulağımda günahkâr bir mırıltıya dönüşüyor ve bir parmağımı damlayan amıma yerleştirirken başımı küvetin kenarına yaslıyorum. Ama bir parmağın yetmediğini, daha dolgun hissetmem gerektiğini hemen fark ediyorum ve ilkine ikinci bir parmak daha ekliyorum. Meme ucumu acı verecek kadar sıkarken başparmağım klitorisimi çevrelemek için yükseliyor.

Ve sonra banyo penceresinin hemen dışında sessiz bir ses duyuyorum ve şehvet güneşin önünde hareket eden bir fırtına bulutu gibi dağılıyor. Parmaklarımı amımdan çıkarıp kendimi küvetten dışarı ittiğimde, sabun solgun vücudumdan aşağı akarken, banyo penceresine doğru ilerlemeden önce öfke bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. Biri yukarı bakacak olsa sadece yüzüm, omuzlarım ve göğüslerim görünecek kadar küçük.

Vincent Davenport'tan başkasının park etmiş bir limuzine doğru hızlı adımlarla yürüdüğünü gördüğümde gözlerimin şüpheyle daraldığını hissedebiliyorum, saçının bir teli bile yerinde değil ve yine pahalı bir takım elbise giymiş. Şoför bu gösteriş meraklısı herif için kapıyı açıyor ve o da pantolonunun kırıışıklığını düzelterek içeri süzülüyor.

Hangi cehenneme gidiyor bu?

Merakımı yenemeyip üzerime bir bornoz geçiriyorum ve aceleyle banyodan çıkıyorum. İçeri giremeyeceğim.

Limuzinin kalkmasına daha çok var ama ben buna hazırlıklıyım. Bu adam ve ailesi söz konusu olduğunda her şeye hazırlıklıyım.

Valentina'nın hediyesi olan uyumlu bir sütyen ve külot takımı giyerek telefonumu çıkarıp bir harita açıyorum. Kırmızı nokta bir yolda ilerlerken aralıklı olarak yanıp sönüyor, şehrin zengin kesiminden uzaklaşıp merkeze doğru ilerliyor.

Şerefsizler araçlarında takip cihazı aramayı akıllarına bile getirmemişler.

Kendi yaratıcılığımı sırtarak bir kot pantolon ve bol siyah bir sweatshirt giyiyorum, kahverengi ve altın rengi saçlarımı gizlemek için kapüşonu yukarı çekiyorum. Telefonumdaki haritaya tekrar bakmadan önce eşofmanımın cebine bir bıçak koyuyorum.

Nereye gidiyorsun, Vincent?

PARK HALİNDEKİ KIRMIZI NOKTA BENİ ŞEHRİN MERKEZİNDE GÖZE ÇARPMAYAN BİR BARA GÖTÜRÜYOR. DUYDUM KI

ama ziyaret etmedim. Isırılmış kurtlar için çok tehlikeli, özellikle de dişiler için.

Şimdi hiç tereddüt etmeden evsiz adam kılığındaki kurt adam fedainin yanından geçip gidiyorum. Bana takdir dolu bir bakış atıyor, gözleri şehvetle parlıyor ama yüz ifademde ne gördüyse geri çekiliyor, ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırıyor.

Onu görmezden gelerek Wolves Den'e giriyorum ve beni hemen saran koku karşısında tiksintiyle burnumu çekiyorum. Ter, bayat bira ve kan.

Bir kurdun hayatının temel taşları.

Birbirine karışan her türden kurt var - BS MC'den fenirler, Totem Kabilesi'nden totemikler, Davenport ailesine ait lycanlar ve hatta evden tanıdığım bazı ısırılmış kurtlar.

Ama kapüşonum başımın üzerindeyken, hiçbirini beni tanımıyor ve bu şekilde kalmam gerekiyor. En azından Vincent'ı bulana kadar. Isırılmış bir kurt olduğumun kokusunu alabilirler ama beni ve kokumu yakından tanımadıkları sürece beni tanıyamazlar.

Odaya ilk bakışım boşunaydı, bu yüzden iki kurdun birbirini dövdüğü dövüş ringinden uzaklaşıp bara doğru ilerliyorum. Kapüşonumu geriye iterek uzun saçlarımı savuruyor, yanımdaki kurtların aç bakışlarını görmezden geliyorum.

"Sizin için ne yapabilirim?" Barmen bana muhtemelen çoğu kızın pantolonuna girebilecek bir sırtış atıyor. Boğucu ve samimi, her iki yanağındaki ikiz gamzeleri ortaya çıkarıyor. Bu, kızıl saçlarıyla birleşince onu baştan çıkarıcı bir paket haline getiriyor.

Ne yazık ki benim tipim değil. Fazla akli başında.

Sorunlarım olmadığını hiç söylemedim.

"Viski," diye cevap veriyorum otomatik olarak ve sırtışı genişliyor.

İçkimi hazırlamak için benden uzaklaştığında, koklama riskini göze alıyorum. Fenrir. Bir an sonra tekrar ortaya çıktığında, davetkâr bir şekilde esnettiği pazusundaki kanlı kafatası dövmesini fark ediyorum. Bu kadar kibarca önüme attığı şeyi kabul etsem ne kadar kötü olurdu? Onu yatağa atıp aklını başından alsam? Şartlar hiçbir zaman dışarıdan ilişki kuramayacağımı söylemedi. Sevgili prensleriyle çıkarken bir yandan da erkeklerle yatamayacağımı söylememişlerdi. Tek yapmam gereken mesaisinin ne zaman biteceğini sormak, ona çapkınca göz kırpmak ve göğüs dekoltesini göstermekti. Gecenin sonunda, o benim olacaktı.

Ama bunları yapmak yerine, içkiyi minnetle kabul ediyor ve dövüş ringine doğru ilerliyorum.

Sanki bedenimin kontrolü bende değilmiş gibi, sanki karnıma bağlı görünmez bir ip beni ileri doğru itiyormuş gibi. Birinin bir yabancıya kement atar gibi yaptığı ve sonra onu kendisine "çektiği" o aptal dans hareketini düşünmeden edemiyorum.

İpleri kesilmiş bir kukla.

Ringin kenarına gelene kadar ele geçirilmiş bir kadın gibi hareket ediyorum. Çabucak, kimse beni fark edemedi, kapüşonumu saçlarımin üzerine geri atıyorum ve karanlık bir köşeye doğru süzülüyorum.

Karanlıkla nasıl bütünleşeceğimi genç yaşta öğrendim. Sisli bir gölgeden başka bir şeye dönüşmemeyi. Kimse seni izlemezken herkesi izlemeyi. Üzerine atılmayı bekleyen bir av olmak yerine uzun, cılız otların arkasına saklanan bir yırtıcı olmayı.

Bu sadece ısırılmış bir kurt olduğum için değil, gerçi bunun da etkisi var. Onları aşağılayan ve hedef gösteren bir toplumda kadın olduğum için. İlk şehvet dolu bakışımı sadece sekiz yaşındayken aldım. Sekiz. O yaşta göğüslerim bile yoktu ama yine de erkekler bana sanki sahip olabilecekleri bir şeymişim gibi bakıyorlardı.

İşık bir numaradan başka bir şey değildir. Güzel gülümsemeleri ve güzel yüzleri gösterir, ancak karanlık, göz önünde gizlenen tüm canavarları ortaya çıkarır. Aydınlıkta hayatta kalabilmek için karanlıkta savaşma konusunda yetenekli olmanız gerekir.

Kollarımı belime dolayarak, Vincent'ın sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi ringin ortasına doğru yürüyüşünü izliyorum. Takım elbisesinin ceketi yok ve beyaz gömleği dirseklerine kadar sıyrılmış. Gözleri karanlıkta çakmaktaşını andırıyor.

Rakibi tanıdığım biri değil ama bir koku onun totemik bir kurt olduğunu doğruluyor. Esmer teni bol miktarda terle köpürmüştü - bir erkeğin salgılayabileceğini düşündüğümde daha fazla ter. Belli ki uzun süredir savaşıyor. Yine de iki kolunu havaya kaldırıp kalabalığın desteğini almaya çalışırken gülümsemesi kendini beğenmiş. Birkaç tezahürat alıyor, ancak gözlerini taş suratlı rakibine çevirdiklerinde ses hemen kesiliyor.

Vincent ondan daha küçük olabilir, daha zayıf olabilir, bir dövüşçüye değil *de* bir bankacıya -bir *mafya* babasına- uygun kıyafetler giyiyor olabilir, ama gerçek avcının kim olduğunu saklamak mümkün *değildir*.

Vincent'ın tanrılar tarafından yaratılmış ve günah sızdıran soğuk yüzüne bakarken karnım zonkluyor.

Hakem üçten geriye doğru saymaya başladı, ama Vincent ona bakmaya bile tenezzül etmiyor, gözlerini rakibinden ayırmıyor. Saf odaklanma. Bakışlarındaki soğukluk erimiş lavı dondurabilir, kalpleri her biri bir öncekinden daha keskin binlerce küçük parçaya ayırabilir.

Günlerini bir sandalyede oturup okuyarak geçiren adamın bu olduğuna inanamıyorum. Ya da deri kaplı bir deftere yazarak, kendi kafasının içinde kaybolarak. Yine de onu ilk gördüğümde, hiç terlemeden birden fazla adamı kafatasından vurmıştu.

O bir canavar, aydınlık ve karanlığın mükemmel ikilemi. İyi ve kötü olup olmadığını kesin olarak söyleyemem, ancak katmanlara sahip olduğunu biliyorum - altındaki savunmasız adamı görmek için soyabilmeyi dilediğim katmanlar.

Ama Vincent'ın uzaktan bile olsa savunmasız olduğu düşüncesi komik.

O tehlikeli, Blair. Hem senin hem de halkın için. Bunu unutma.

Ve...

Ondan nefret ediyorsun.

Hakem bire kadar sayıyor ve sonra kenara çekiliyor, tam o sırada büyük totem Vincent'a doğru

koşuyor.

Stoacı Davenport, totemik kurt üzerine doğru gelirken, etli kollarını ortasına doladığında yolundan çekilmiyor. Ama yine de buna gerek yok. Vincent diğer adamdan daha küçük görünse de, buradaki tüm kurtlar onun çok daha güçlü olduğunu biliyor. Tüm Lycan kurtları öyle.

Totemik tarafından yere serilmek yerine, Vincent sadece başını eğiyor ve kurdu omzunun üzerinden çeviriyor. Gülümsemesi bıçak gibi ve bana yönelik olmamasına rağmen derimi kesiyor.

Tüm bu dövüşten neredeyse sıkılmış gibi görünen Vincent, totemik kurdun göğsüne eğiliyor ve artık pek de sevimli olmayan suratına yumruk üstüne yumruk indiriyor. Ağzından kan fışkırıyor ve hatta bir dişinin arenada uçtuğunu görüyorum. Tüm bunlar olurken Vincent sanki bu dövüş onun için önemsizmiş gibi umursamaz bir gülümsemeyi sürdürüyor. Ve öyle de olabilir. Ne de olsa kurt, başlangıçtaki havasına rağmen pek de iyi bir rakip olduğunu kanıtlayamadı.

Hakem sonunda düdüğünü çalarak dövüşü bitirir ve ringe geri dönerek Vincent'ın kanlı elini havaya kaldırır. Parmak eklemlerini kaplayan sayısız çürük ve kesiklere rağmen kıyafetlerinde tek bir kan lekesi bile yoktu.

Vincent'ın gözleri yavaşça kalabalığın üzerinde dolaşırken, yemin ederim ki, nezaketin izin verdiğinden daha uzun bir süre benim üzerimde durdular. Ama beni tanıması imkansız. Gizlenen gölgeler içinde değil. Başımdaki kukuleta saçlarımı görünmeyecek şekilde sıkıca kapatmışken olmaz. Başımı hafifçe eğmiş ve ellerimi ceplerime sokmuşken olmaz.

Sadece Vincent'ın gözleri beni herhangi biriymişim gibi görmezden gelerek bir sonraki kişiye geçtiğinde normal nefes alabildiğimi hissediyorum. Ve belki de...

Belki de onun için gerçekten öyleyimdir.

İpin altından kayarak ringden çıktığında, gözlerim masum ötücü kuş sürüsünü yutmak için bekleyen bir şahin gibi ona sabitleniyor. Dövüşmediği zamanlarda bile bir dansçının çevikliğiyle hareket ediyor. Hareketlerinde çok kontrollü bir şey var, neredeyse temkinli olarak tanımlayabileceğim bir şey. Sanki kendini tutuyor, sanki kendini gerçekten bıraksa tüm dünyayı çıplak elleriyle yok edecekmiş gibi.

Bu düşünce neden bu kadar ilgimi çekiyor?

Gürültücü kurtların arasında kaybolana kadar onu izlemeye devam ediyorum, çıkışı oksijenimin geri kalanını sifonluyor. Bu tepki anlık ve yabancı bir tepki ve ben bunu hiç anlamıyorum. Aşk romanlarında okuduğunuz, kötü adama tek bir anlamlı kara bakışla ve kelimeleri gereksiz kılan bir parıltıyla hemen bayılan kızlardan değilim. Ben öyle *değilim*. Elbette Vincent'ı çekici buluyorum ama ailemi korumak için gerekirse onu öldürmekte tereddüt etmem.

Onu öldürme düşüncesi ağzımda ekşi, zehirli bir tat bıraksa bile. Pamuk Prenses'teki elma gibi -meyvenin güzelliği kötü niyetini gizliyor.

Alt dudağımı ısırıyorum, onu takip etmeye ve başka hangi sırları ortaya çıkarabileceğimi görmeye hazırlanıyorum, ancak birkaç adımdan daha fazlasını yapamadan, sert bir el omzuma yapışıyor ve beni aniden durduruyor. Dudaklarımdan alçak, tehditkâr bir hırıltı dökülürken etrafımda dönüyorum ve kolayca iki katım yaşında bir adamla yüz yüze geliyorum.

Aradaki bariz yaş farkının yanı sıra, onda kayda değer hiçbir şey yok. Saçları ince, kafasının ortasında birkaç tutamla gizlemeye çalıştığı kel bir noktayı ortaya çıkarıyor ve zayıf olmasına rağmen vücudu garip bir şekilde orantılı. Gövdesi çok uzun, bacakları çok kısa. Bana muhtemelen çekici olduğunu düşündüğü ama dikkati üst dudağındaki büyük bene çeken adi bir gülümseme sunuyor.

"Hey, şekerim. Nereye gidiyorsun?" Sözlerinde hafif bir çekiklik var, neredeyse güneyin derinliklerinden gelen bir aksan gibi. Ama nedense doğal gelmiyor, sanki rol yapıyor, aksanı taklit ediyor.

Ne zavallı bir herif.

"Defol." Her zaman kaba bir sürtük değilimdir, ama yüzüne bir bakışta onun bir bela olduğunu anlayabilirim. Tehlikeli. Yeşil bakışlarında açgözlü ve kötü niyetli bir şey var, istediğini aldığını söylüyor, sonuçlarına lanet olsun.

Eli omzumdan üst koluma doğru inip sıkıştığında bu durum bir kez daha teyit ediliyor. "Neyin var şekerim?" Bu korkunç sevgi sözcükleri dudaklarından koyu katran gibi dökülüyor ve beni yıkamak için çaresiz bırakıyor.

Bir sonraki anda, sırtımı duvara dayadı ve vücudu benimkinin üzerinde geziniyor. Ringde kurtların dikkatini bizden uzaklaştıran ikinci bir dövüş başlamıştı bile. Tabii başlangıçta bize dikkat eden birileri varsa.

Ama çoğu erkeğin küçük, görünüşte uysal bir kadın gördüğünde yaptığı gibi beni hafife aldı. Bana kollarımdan daha fazla dokunamadan, eşofmanımın cebinden bıçağımı çıkardım ve boğazına dayadım.

"Benden uzak dur."

İlk başta isteğimi yerine getirdiğini düşündüm. Bir saniye sonra vücudu tehditkâr bir şekilde benimkinin üzerinde geziniyor, bir saniye sonra ise odanın öbür ucunda.

Ama sonra tam karşımda duran kurdu görüyorum, yüzü hafifçe şekil değiştirmiş, sanki nefes kesici bir adamın yüzünün üzerine bir kurt görüntüsü yerleştirilmiş gibi.

Tai.

Vincent saf buzsa, Tai öyle bir ateş ki ciğerlerimden nefesimi çalacak kadar yakıyor.

Üstü çıplak, sadece bronz kalçalarına cazip bir şekilde sarkan bir çift egzersiz şortu giyiyor. Dövmeler, tam kalbinin üzerindeki tek bir boş alan dışında gövdesinin her santimini kaplıyor. Ve duruş şeklinden sadece profilini görebiliyor olsam da, güneyli "beyefendiye" bakarken dişlerini gösterdiğini söyleyebilirim.

"Uzak dur ondan," diye homurdanıyor Tai ve adam alaycı bir sırıtışla iki elini birden havaya kaldırıyor.

"Isırılmış sürtüğü tanımaya çalışıyorum. Üzgünüm, Tai. O amcığı kendine sakladığını bilmiyordum." Tai'nin omzunun üzerinden bana bir göz kırptıyor ve ben de bıçağı boynuna saplayıp dudaklarındakine benzer bir kan gülümsemesi yaratmamak için kendimi zor tutuyorum.

Boynunu kulaktan kulağa kesmeyi hayal etmek belki psikotik bir şey ama yine de yüzümde gerçek bir gülümseme beliriyor.

Hiçbir zaman birkaç vidanın gevşemediğini iddia etmedim.

Evlenmeye zorlandığım üç adamla aynı kökten gelen bir canavar olmadığımı asla iddia etmedim. Ya da duruma göre evlenmeyi *seçerler*.

Ama onlar dikenlerle kaplıyken, benim sap kısmım nispeten pürüzsüz. En azından, hepsinin toplamından daha fazla dikenle kaplı belirli bir kısma ulaşana kadar öyle olabilir. Eğer dokunursanız, kanarsınız. Bu kadar basit.

"Git, Billiard." Vincent karanlık bir melek gibi diğer tarafımda beliriyor. Saçları arkaya taranmış, kusursuz bir takım elbise giymiş kara bir melek. "Seni dövüşe davet edip öldürmeden önce."

Billiard sonunda durumun ciddiyetinin farkına varmış görünüyor. Çünkü görünüşe göre prensler, kendilerinden başka hiç kimsenin mülklerine dokunmasına izin verilmemesi konusunda

birleşmişlerdir.

"Ama-"

"Git buradan!" Vincent hırlıyor.

Kurdun mecazi kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçışını izliyorum, tam o sırada Tai Vincent'a doğru dönüyor ve başımın üzerinden ona bakıyor.

"Onu neden buraya getirdin?" Tai'nin elleri iki yanında yumruk olmuş, kime vurmayı hayal ettiğini merak etmekten kendimi alamıyorum -Billiard'a mı, Vincent'a mı, yoksa bana mı?

Vincent bakışlarını bana çevirmeden önce Tai'ye umursamaz bir bakış atıyor. "Kurdun bekçisi olduğumu fark etmemiştim," diyerek tek kaşını beklentiyle bana çeviriyor. Ondan ne kadar nefret etsem de yüz ifadesini kolayca okuyabiliyorum.

Neden buradasın?

Sözsüz sorusuna yanıt vermek yerine kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona ters ters bakıyorum.

Piç kurusu, çelik parçalarını andıran kendi gözleriyle benim sert bakışlarımı karşılarken gözünü bile kırpıyor.

"Vincent! Bebeğim!" diye bir ses mırıldanıyor.

Vincent gözlerini benden ayırmazken, tanımadığı bir kadın yanına yaklaşıyor ve iki eliyle kolunu sahiplenircesine sarıyor. Kadının pembe boyalı tırnakları ceketinin koluna batıyor, kumaşı buruşturuyor, ama adam kadını sallamıyor.

Gözleri üzerimde sabit kaldı.

Ama benim gözlerim? Yeni geleni iğrenç bir merak ve biraz da dehşetle inceliyorlar.

Sarı saçları dalgalandırılmış, bu da yelelerinin seksenli yılların filmlerinden fırlamış gibi görünmesine neden oluyor.

Dudakları parlak kırmızıdır, ancak Valentina'nın aksine, bu renk yüzünün hastalıklı bir şekilde solgun görünmesine neden olur.

Göğsümde bir kıskançlık çekirdeği beliriyor, duman gibi etrafımda kıvrılıyor, ama iltihaplanmasına izin vermeyi reddediyorum. Her zaman kadınların başka kadınların peşinden gitmesi gerektiğine dair bir zihniyet var gibi görünüyor. Başkalarının sahip olduklarına göz dikiyoruz.

Bunu saçmalık olarak görüyorum.

Midemde kor gibi yanan kıskançlığa rağmen ona içtenlikle gülümsüyorum ve hem Tai'yi hem de Vincent'ı şoke ediyorum. Bunu nasıl söyleyebildiğimi bilmiyorum, sadece söyleyebildiğimi biliyorum. Vincent'ın yüz ifadesi gözlerinin hafifçe açılması dışında değişmiyor bile. Tai sadece sinirlenmiş görünüyor, Vincent'a neredeyse tadını alabildiğim bir öfkeyle bakıyor, havada duman gibi ağır bir şey asılı.

"Vincent'ın kız arkadaşı mısın?" Yeni gelene soruyorum, ona sarılma şeklinden bıçaklanmamak için kendimi çok ama çok zor tutuyorum. Göğüslerinin üstünden taşmasına izin veren sıcak pembe bir tişört giyiyor. Bu, iç çamaşırı olabilecek kadar küçük bir şortla birleşince kıskançlık ve öfkeden neredeyse kör oluyorum.

Ama bunu belli etmiyorum.

Ne de olsa Vincent'ın istediği bu ve ben ona bu zevki tattırmayı reddediyorum.

"Sen neye bakıyorsun öyle, ısırılmış fahişe?" diye çıkışıyor kadın, parmak uçlarına basarak Vincent'ın boynunu öpüyor. Vincent yine kadını itmiyor, gözlerini bana dikmiş. Neredeyse... umutlu görünüyor? Ama ne yapacağımı umuyor ki?

Ve az önce bana ne dedi?

"Evine, annenin ve babanın yanına git, yavru kurt," diye alay ediyor kadın, Vincent'ın yanağını pençe gibi bir eliyle kavrayıp yüzünü kendi yüzüne doğru eğerken. Bunun üzerine Vincent nihayet

kıpırdıyor ve kadının dudakları onun dudaklarına değmeden önce yana doğru dönüyor. Ama onu tamamen üzerinden atmıyor, kadının bacağına sürtünmesine izin veriyor.

Derin nefes al, Blair. Derin nefes al. Ondan nefret ettiğini unutma.

Ve sonra kadının bir sonraki sözleri kafatasımı delip geçiyor ve hissettiğim kıskançlık kör bir öfkeye dönüşüyor.

"Oh bekle. Anne ve babana gidemezsin, değil mi?" Anormal uzunlukta bir tırnağını alt dudağına götürüyor. "Çünkü onlar öldü, değil mi? Tanrım, hepinizin geçmişi aynı. Ölü aileler."

I...

Çıtlatıyorum.

Sanki beni tutan tasma ikiye ayrılmış gibi. Biri boynuma dolanmış, hava kaynağını sürekli olarak sıkarken, diğeri...

Diğeri boynuna dolanıyor.

Ne yaptığımın farkına varmadan onu altıma aldım ve makyajlı yüzüne yumruk üstüne yumruk atıyorum. Umutsuzca çığlık atıyor, burnundan kanlar akıyor ama ben durmuyorum.

Vincent ve Tai de beni durdurmuyor.

Babamın ıstırap çığlıkları.

Annemin çıplak bedeni eğilmiş ve kırılmış halde yatarken başının etrafında biriken kan...

Percy'nin cansız gözleri...

"Kaçın!" Brett çığlık atıyor, korku yüz hatlarını karartıyor. "Kaç, Blair!"

Sonunda tanımadığım iki kurt şekil değiştiren tarafından onun üzerinden çekildiğimde, Tai bana saygıya benzer bir şeyle bakıyor. Belki de hayranlık? Ve çok fazla şehvet.

Vincent her zamanki gibi ifadesiz bir şekilde kolunu belime doluyor ve beni kulüpten dışarı çıkarıyor. Tüm bunların farkındayım, gerçekten farkındayım, ama sanki beynimin bir parçası bunları işlemiyor.

Hâlâ öfke tarafından tüketiliyorum. Bedenimin içinde alev alev yanan bir öfkeyle. Tai'nin sesi sanki bir rüyada duyuyormuşum gibi bana doğru süzülüyor.

"Ona daha iyi bakmalısın," diye hırlıyor. "Ve neden ona öyle dokunuyorsun?"

Vincent cevap verirken sesi buz gibi. "Neden umursuyorsun ki?"

Bir şeylerin kırıldığını duyuyorum - büyük ihtimalle Tai sinir krizi geçiriyor - ama arkamı dönmüyorum.

Önümden başka bir yere bakmıyorum.

Derin nefes al,

Blair. Derin nefes

al.

Nazik ve saygılı olmaya çalıştım ama onun gibi kadınlar.

İnsanlıktan vazgeçmek istememe neden oluyor. İçimde sinsice dolaşan canavarı kucaklamak ve sonunda onu özgür bırakmak.

Limuzine götürüldüm - Vincent kendi arabamı kullanıp kullanmadığımı sormadı bile, ki kullanmıyordum, çünkü şerefsizler arabam olmasına izin vermiyor, bunun yerine çok gizli gizli görevlerime giderken beni yürümeye zorluyorlar - ve dalgınca içeri kaydım. Kanlı ellerime bakarken deri koltuk ağırlığının altında gıcırıyor.

Tai gibi bir totem olan dişi kurt iyileşecek. Yapacağını biliyorum. Ve hissettiğim şey suçluluk değil.

Kahretsin, bazen duygular berbattır. Bazen kafa karıştırıcı, çelişkili, çamurlu ve kirlidirler. Ama diğer zamanlar... Diğer zamanlar, muhteşemdirler.

Bugün o günlerden biri *değil*.

"İlk erkeğimi öldürdüğümde çocuktum." Vincent'in monoton sesi beni içinde bulunduğum büyüden tekmeleyerek ve çığlık atarak dışarı sürüklüyor. Göz ucuyla ona baktığımda, ince

dudaklarını birbirine bastırması, bir şekilde yüzünün açılarını daha da keskin ve belirgin hale getirmişti.

Yontulmuş mermer mükemmelliği.

Cevap beklemediği izlenimine kapılmama rağmen ona cevap vermiyorum. Bunun yerine, parmaklarım kalçama vuruyor ve dikkatle pencereden dışarı bakıyorum - onun yakışıklı yüzü bir şekilde hâlâ çevresel görüşümde oturduğu yerde tüm dikkatimi talep ediyor.

"Tam olarak yedi. Babam -şeytan onu alsın- daha çok onun gibi olmamı istedi." Üst dudağı dişlerinin arasından kıvrılıyor. "Bir katil. Bir... canavar."

Hayatımda hiçbir Davenport'un babaları hakkında tam bir saygıdan daha azıyla konuştuğunu duymadım. Soğuk sözleri beni neredeyse fark ettirmeden doğrulmaya zorluyor, midem korku ve hevesin çalkantılı, patlayıcı bir karışımına dönüşüyor. Dışarıdan bakıldığında yüz hatlarım sakinliğini koruyor ve elimi dalgınca pencereye götürerek camda görünmez desenler çiziyorum.

"Beni yaşlı bir beyefendinin bir masada oturduğu, karısı ve çocuklarıyla güldüğü bir restorana götürdü. Gözlerimin içine baktı ve 'Öldür onu' dedi." Kısa, çok kısa bir an için Vincent'ın yüzüne yansıyan ıstırap, yüz ifadesini düzeltip boğazını temizlemeden önce mükemmelliğinin her çizgisine kazınıyor.

Hemen tekrar konuşmuyor ve ben ne yaptığının farkına varmadan koltuğumda dönerek ona tamamen bakıyorum.

"Sen mi yaptın?" Sesim ancak fısıltıyı geçerek soruyorum.

Uzun, zarif parmakları dizine vuruyor. Bu parmakların bir piyaniste ait olduğunu düşünmeden edemiyorum. Çalışıyor mu? Bu beni şaşırtmazdı. Vincent'ı dört parçalı bir takım elbise içinde piyano taburesinde, başı bir o yana bir bu yana sallanırken parmakları tuşların üzerinde dans ederken hayal edebiliyorum. Yüzündeki sertlik ve donukluk kaybolur muydu? Gözleri zevkle kapanır mıydı?

Vincent sonunda, parmaklarının dizine doğru sürekli hareket etmesiyle çelişen mağrur bir ses tonuyla, "Ben yapmadım," diye cevap verdi.

Tap. Tap. Dokun.

"Peki ne oldu?"

"Beni cezalandırdı tabii ki" diyor, sanki bu çok açıkmiş gibi. Sanki tüm ebeveynler, cinayet işlemeyi reddeden yedi yaşındaki çocuklarını cezalandırmak zorundaymış gibi.

Ölü piçten zaten nefret etmeseydim, sanırım şimdi ederdim.

Başka bir sessizlik hüküm sürüyor, ancak bunu bozmaya cesaret edemiyorum. Sanki uygulanan en ufak bir baskı onu parçalara ayıracakmış gibi, bir şekilde tehlikeli hissettiriyor.

"Beni oturma odasında dizlerimin üzerine çökmeye zorladı ve 'Kötü çocuklar hayatlarını dizlerinin üzerinde geçirirken, iyilerin önünde eğilirler' dedi." Dalgınca çenesini ovuşturuyor. "On saat boyunca o şekilde kaldım. Hareket etmeme ya da yemek yememe izin verilmedi. Ya işlemek?" Onursuz bir homurtu duyuldu. "Şey, hiç sıçmak zorunda kalmadığım için mutluydum diyelim."

"Vincent..." Mırıldanıyorum. Onu rahatlatmak mı yoksa hikâyesine devam etmesi için teşvik etmek mi istediğimi bilemiyorum.

Belki ikisinin karışımıdır?

Babası.

Babası tam bir pislik. Onun için hissettiklerimi ifade edebilecek hiçbir kelime yok.

Ne tür bir adam çocuklarına bunu yapar?

"Ertesi gün beni aynı restorana götürdü ve farklı bir kişiyi işaret etti. Başka bir adamı. Bu adam barda tek başına oturmuş, bir fincan kahve yudumluyordu. Babamın karanlık bakışlarıyla bana baktığını ve 'Öldür onu' diye fısıldadığını hatırlıyorum."

"Yaptın mı?" Anlattığı her kelimeyle birlikte soğukkanlı maskesinin kırılması ve altındaki savunmasız adamın bir parçasını ortaya çıkarması beni mest ediyor. Acılarla şekillenmiş bir adam.

Bir adam

Tarifsiz dehşetlerle yüzleşmiş bir adam. Yüzüne yayılmış, vücuduna dövme yapılmış.

"Hayır," diyor Vincent sonunda. Çenesi öyle sıkılıyor ki, dişini kıracak diye korkuyorum. "Hayır, yapmadım. O aşağılık adamın bana vereceği her türlü cezanın bir insanın hayatını kurtarmaya degeceğini düşündüm." Karanlık bakışları geçmişinden gelen anılarla gölgelenerek uzaklaşıyor. Şeytanları tarafından lanetlenmiş. "Ama bu sefer babamın diz çöktürdüğü ben değildim. Kız kardeşimdi. Benim tatlı, masum kız kardeşim." Tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerinin ne kadar soğuk olduğunu fark ediyorum. Buz gibi. Saf buz. Limuzine fırlatılmış bir mızrak gibi hissediyorum, keskin ucu göğsüme saplanıyor.

"O gün kız kardeşim dizlerinin üzerine çökmeye zorlandığında hissettiğim acıyı tarif edemem. Nasıl ağladığını. Babamın adamlarından bazıları odaya girdiğinde hissettiği utanç ve mahcubiyeti." Sıkılı dişlerinin arasından bir nefes tısladı. "Ona söyledikleri kaba şeyler..."

Ne yaptığımın farkına varmadan öne doğru eğilip elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Dokunduğumda irkiliyor, gözleri yüzümden parmaklarıma ve sonra şaşkınlıkla tekrar yüzüme kayıyor, ama geri çekilmiyor.

Ve ben de bilmiyorum.

Elleri çok sıcak. Ne beklediğimi bilmiyorum. Ellerin, damarlarında dolaşan kan kadar soğuk olmasını mı? Ama ilk defa bana normalde olduğu kadar korkunç görünmüyor. Belki de ilk defa bu canavarın kökenini öğreniyorum ve kalbim onun için acıyor.

Gözlerimiz hâlâ birbirine kilitli, dokunduğumuz yerden vücuduma bir sıcaklık yayılıyor. Midemde bir kelebek dalgası narin kanatlarını çırpıyor.

Büyük bir isteksizlikle elimi onunkinden çekiyorum ve hikâyesine devam edebilmesi için bir süre geçmesi gerekiyor. Sesi eskisinden daha hırıltılı ve yemin ederim kalbinin davul gibi çarptığını duyabiliyorum.

"Ve sonra karar verdim, artık yok. Bir daha asla. Ben her türlü cezayı kaldırabilirim, ama kız kardeşim? Kız kardeşim asla başka biri için diz çökmezdi. *Ben* de bir başkası için asla diz çökmem. Eğer bu benim daha büyük bir canavar olmam anlamına geliyorsa, öyle olsun."

"Ama sen sadece bir çocuktun," diye dehşet içinde nefes alıyorum. Çocukluğunun vahşice elinden alınmasını hak etmeyen küçük, masum bir çocuk.

"Ben *bir* Davenport'tum," diye düzeltiyor Vincent. "Ve bir Davenport kimsenin önünde diz çökmez." Elini tekrar kucağına bırakmadan önce dalgınca çenesini kaşıyor. "Ertesi gün babam beni restorana geri götürdü ve yeni bir adamı işaret etti. 'Öldür onu,' diye talimat verdi. Kısa bir süre babamı öldürmeyi düşündüm. Sadece kısa bir süre. Bu düşünce daha tam olarak pekişmeden, bana uzattığı silahı aldım ve hedefi kafasından vurdum." Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Hiç pişmanlık duymadım. Hep hissedeceğimi düşünmüştüm - ilk cinayetimin beni yıkacağını. Ama ya o adam, ya o yabancı ya da kız kardeşim olacağını biliyordum." Gözleri beni mızraklıyor. "Belki bu beni bir canavar yapar... ama ben sadece sevdiği insanlar için öldürecek bir canavarım."

Kelimeler kifayetsiz kalıyor ve göğsümde zaten mevcut olan sinir yumağına garip bir şey karışıyor. Anlaşılmaz duyguya bakmaya çalışıyorum, ama o kaçıyor, yüzünü eğiyor.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye karar verdim sonunda.

"Bir şey söyleme," diyor umursamazca. "Ama şunu bilin ki bazı canavarlar böyle doğmaz. Yetiştirilirler. Ve bazı canavarlar doğaları gereği bencilce nedenlerle öldürürken, diğerleri bunu reddeder. Bu bizi ahlaklı yapar mı? Adil mi? Yoksa bizi sadece aptal mı yapar?"

Aklıma söyleyecek bir şey gelmiyor, o yüzden konuşmuyorum. Bunun yerine başımı çevirip limuzinin dışına bakıyor, şehrin parlak ışıklarının sık ormanlara dönüşmesini izliyorum.

Vincent'ın hikayesi kalbime saplanan bir bıçak gibi. Hissettiği acı...

Bu onu daha da insan gibi gösteriyor. Düşündüğüm gibi bir robot ya da makine değil.

Ve çocukken aldığı hayat için onu suçlamıyorum. Ailesi için, kız kardeşi için yapması gerekeni yaptı ve biliyorum ki cesaretim olsaydı ben de aynısını yapardım. Muhtemelen korkmuş ve kafası karışmıştı, aşağılık bir adam tarafından aşağılık şeyler yapması için yetiştirilmişti.

Vincent tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Onun senin canavarın, kılıcın, kalkanın olacağını bilmek. Kimse beni bu kadar sevdi mi bilmiyorum. Belki ailem? Kardeşlerim? Ama onlar artık yok.

Onlara zarar veren adamları öldürseydim her şey farklı olur muydu? Vincent'ın yaptığını yapsaydım ve onları yakın mesafeden vursaydım?

Vincent yolculuğun geri kalanında konuşmuyor, tıpkı benim gibi kendi düşüncelerinde kaybolmuş. Kulüpte beni neyin kızdırdığını, içgüdüsel ve tehlikeli tepkimi neyin tetiklediğini sormuyor. Belki de zorlukla bir arada durduğumu, giderek çözülen bir kazağın ipliği olduğumu hissediyor. Belki de hasarlı olduğumu, beni bu hale getiren insanlar benden alındığı için asla bütün olamayacağımı biliyordur.

Benimle geçmiş hakkında bir şeyler paylaştı ve karşılığında hiçbir şey istemedi. O yakışıklı kafasını kurcaladığını görebildiğim sorulara cevap talep etmedi.

Bununla ne yapacağım ben?

Tek bildiğim, nihayet vardığımızda, limuzinden inmeme yardım ettiği, hala konuşmadığı, kendi düşüncelerim ve pişmanlıklarım içinde yuvarlanmama izin verdiği.

Kanlı eklemlerimi ağzına götürürken bileğime hayali bir dokunuşun farkındayım. Ve sonra elimi bırakıp içeri girmeden önce dudaklarıyla oradaki çürük ve benekli deriyi öpüyor.

Vincent Davenport.

Güzel yüzlü bir muamma.

Mükemmel bir şekilde paketlenmiş bir paket, hayal edebileceğimden çok daha karanlık ve tehlikeli bir şeyi gizliyor.

Ama belki de? Belki de beni ona çeken şey budur, tıpkı bir pervanenin istemeden aleve doğru çekilmesi gibi.

Belki de okuyan, yazan ve insanların kafasına ateş eden sessiz çocuğun da benim kadar hasarlı olduğunu görmeye başlıyorum.

BLAIR

7. GÜN

I Uyuma.

Gözlerimi kapattığımda, ailemin yüzleri beni bombardımana tutuyor. Tek görebildiğim ağabeyimin kaçmam için bağırması. Koş, koş, koş. Çünkü o zamanlar nasıl yapılacağını bildiğim tek şey buydu. Kaçmak.

Ama artık yok. Bir daha asla.

Ertesi sabah kapım çalındığında yataktan kalktığımda, yemin ederim ki odamın uzak köşesinde yüzü çarpık yaralarla sakatlanmış gölgeli bir siluet görüyorum. Elini kaldırıyor ve bazı parmaklarının eksik olduğunu fark ediyorum. Tam olarak orta parmağı ve serçe parmağı. Yine de bu, işaret parmağını dudaklarına götürerek evrensel bir *sus* işareti yapmasına engel olmuyor.

Ama gözümü kırptığımda, ağabeyimin serabı kayboluyor ve ben yine çok yumuşak yastıkları ve çok sıcak battaniyeleri olan çok yumuşak bir yataktayım. Çıplak ayaklarımla kapıya doğru ilerlerken güneş ışığı yatak odamdaki panjurların arasından süzülüyor. Kapının diğer tarafındaki Valentina'nın yine beni rahatsız etmeye geleceğini bildiğim için kıyafetlerimi giymeye zahmet etmiyorum. Ayrıca, dizlerime kadar uzanan büyük boy bir tişört ve bir çift külot olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, pijamalarım yeterince mütevazı. En azından her yerim kapalı, ki odamdaki bazı pijamalar için bunu söylemek mümkün değil.

Valentina'nın benim için sadece pijamalara odaklanmış koca bir gardırobu var ama şık olmaktansa rahat olmayı tercih ederim. Yani, bir oturuşta kaç tane ipek kıyafet giyebilirsin ki? Ayrıca yatağınızın güvenliğindeyken neden bu kadar dar bir şey giyesiniz ki?

Kapıya doğru ilerlerken hâlâ rüyamdan dolayı hafifçe titriyorum, yine de içimde dolaşan titremeleri bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Dişi kurdun yorumu...

Aklımda kaldı.

Çünkü bu doğru, hastalıklı bir şekilde. Biz ısırılmış kurtların çoğu, ailemizin çoğunu bizden alan acımasız saldırıların kurbanlarıyız. Bu yüzden anne ve babalar bizim yerimize yetim çocukların üzerine titriyor - çünkü kendi çocukları da benim ev kadınlığı yapmak zorunda kaldığım aynı vahşi kurtlar tarafından öldürüldü.

Johnson'ın bile.

Gray'in bile.

"Ne?" Kapıyı çekip açar açmaz hırlıyorum.

Ama bana bakan Valentina'nın yüzü değildi.

Vincent.

Bana yavaş, tembel bir bakış atıyor, dudakları gergin bir çizgi halinde. Buruşuk çarşaflarıma bakarken gözleri başımın üzerinde geziniyor. Sonra tekrar bana dönüyor, gözleri temkinli ve kaşları çatık.

"Ne?" Kaşlarımı kaldırarak sertçe tekrarlıyorum, yüzündeki ifadeyi kolayca okuyabiliyorum - maskelemeye çalıştığı öfke ve kıskançlıkla dolu bir ifade. Bakışları bir kez daha yanımdan geçip yatağıma doğru kayınca anlıyorum. "Burada biriyle seviştiğimi sandın, değil mi? Ben seninle 'çıkarken?'" Elimden geldiğince alaycı bir şekilde çıkıyorum diyorum, ancak gözleri sahip oldukları yoğun odağı kaybetmiyor.

Sanırım iyi ve derin bir sikilmeden yeni çıkmış gibi görünüyorum. Kahverengi-sarı saçlarım yüzümün etrafında sallanıyor, tellerinde itiraf etmek istediğimden daha fazla düğüm var. Şüphesiz,

mor gölgeler her iki gözümü de çevreliyor ve mor hilal ayları gibi aşağı doğru kıvrılıyor. Çıplak bacaklarım ve bedenimin üç katı büyüklüğündeki yırtık pırtık tişörtümle birleşince... evet. Dün gece dövüş kulübünden eve döndükten sonra neden biriyle yattığımı düşündüğünü çok iyi anlayabiliyorum.

Anlamadığım şey, neden umursadığı.

Vincent takım elbisesinin kollarını düzelterek, "Giyin," diyor sertçe. Bu kez siyah değil, gri. Koyu gri, yakalı ve beyaz gömlekli. Arkaya taranmış kahverengi saçları, bronz teni ve acımasız siyah gözleriyle bu rengin ona yakışıp yakışmadığına karar veremiyorum.

Gülümsemesi bıçak gibi ve beni kesip geçiyor.

"Yap beni, Davenport." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, bu hareket dikkatleri göğüslerime çekiyor ve gömleğimi kaldırarak kalçalarımı okşamasını sağlıyor.

Vincent Davenport'un hakkını vermeliyim. Bana büyük bir acı içindeymiş gibi, sabır için daha yüksek bir güce dua etmesi gerekiyormuş gibi baksa da, bakışlarını umutsuzca gitmek istediğini söyleyebileceğim yere indirmiyor.

Vincent, "Bir işim var ve sen de benimle geliyorsun," diyor. Evet, *belirtiyor*. Bu bir seçenek değil. Ya giyinip onunla gideceğim... ya da beni üzerimdeki kıyafetlerle tekme tokat sürükleyecek.

Siktiğimin piçi.

"Eğer gitmemi istiyorsan, Vincent Davenport," çıplak ayaklarım onun parlak siyah mokasenlerinin parmaklarına değene kadar bir adım daha yaklaşıyorum, "o zaman beni taşımak zorunda kalacaksın."

Gözleri saf ateş gibi, beni başka kimsenin yapamayacağı şekilde yakıyor. Ama belki de ateş değildir.

Belki de o kadar soğuk bir buz türüdür ki, cildinizde neredeyse su toplamış gibi hissedersiniz.

"Yap." Mokasenlerinden biri çıplak ayaklarımın *üstüne gelene* kadar bir adım daha yaklaşıyor. Canımı acıtacak kadar baskı uygulamıyor ama tehdidi açık. "Yapma." Bana bakarken takım elbisesinin ceketi göğsüme sürtünüyor, kahverengi saçlarının tek bir teli yüzünün önüne düşüyor. "Ayartmak." Elleri kalkıyor, kalçalarım dokunuyor, sonra hemen yanlarına indiriyor. "Beni."

Kalbim hızla atıyor, kanım adrenalin ve uyarılmaya benzer bir şeyle dolup taşıyor. Üst dudağımı yalıyorum ve onun dikkati otomatik olarak buna çekiliyor.

Ama sonra kahkahayla başımı arkaya atıyorum ve bir büyü bozulmuş gibi benden uzaklaşıyor, sert, çakmak çakmak gözlerle bana bir tür şeytani cadıymışım gibi bakıyor.

Huh.

Belki de ben bir cadıyım. Tanrı biliyor ya, bana cadıymışım gibi bakıyor. Tek ihtiyacım olan siyah, sivri bir şapka, burnumda bir siğil, kireç yeşili bir ten ve fokurdayan bir kazanı karıştırıp çocukların göz yaşlarını bir iksire dökerken kötü niyetle kıkırdamak.

"Siktir git Davenport," diye tısladım.

Gülümsemesi soğuk, o kadar soğuk ki, yüzüm ifadesiz kalsa bile kalbim göğsümde donuyor. "Milyon yıl geçse de asla, ısırılmış kurt sürtük." Topuklarının üzerinde dönüyor ve koridorda geri geri yürüyor, ancak merdivene ulaştığında duraklıyor. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen, içgüdüsel olarak. Çünkü merakım tetiklenirken, vücudumdaki her gözenek kaçmam için beni uyarıyor. Saklanmam için. Kötücül güzellikteki canavardan kaçmam için.

"Korktun mu?" Omzunun üzerinden bakıp koyu kahverengi kaşlarını bana doğru kaldırıyor. Pembe dudakları kibirli bir sırıtişla bükülüyor, bu da bende ona bir tokat atma isteği uyandırıyor. Sikine. Bir çekiçe.

Benimle alay ediyor, biliyorum, yine de...

Ona cevap vermeden kapımı kapatıp üstümü değiştiriyorum. Vincent Davenport beni nereye götürürse götürsün, hazırlıklı olmalıyım.

OTUZ DAKIKA SONRA MERDİVENLERDEN İNDİĞİMDE ŞAŞIRMAMIŞ GÖRÜNÜYORDU, BİLEREK sırf onu kızdırmak için odamda zamanımı harcadım. Hazırlanmıyordum bile. Üzerime bir sweatshirt ve yeni bir kot pantolon giydikten sonra yatak odamdaki kanepeye oturdum -çünkü bu zengin insanların sahip olduğu bir şey, görünüşe göre- ve Papa Gray'e mesaj attım.

Buna başladığımdan beri yeni saldırı

yok... Bu her ne haltsa.

Sözleşmeli kölelik mi?

Fahişelik mi?

Kiralık eş mi?

Ve şaşırtıcı bir şekilde Gray bana birkaç gün önce kampa binden fazla giysi içeren bir sevkiyat geldiğini söyledi. Elbiselerden kışlık montlara, kotlardan botlara kadar her şey. Ve makyaj malzemeleri. Bir sürü makyaj malzemesi.

Valentina mı yaptı bunu? Benim için mi?

Bunu neden yapsın ki?

Vincent biliyor mu?

Kalbim kabarıyor ve gözlerimi kırpmadan önce yaşlar gözlerime girmekle tehdit ediyor. Halkımın geçimini sağlamak...

Bu bana verilebilecek en büyük hediye.

Gray ile konuşmamı bitirdikten sonra, birkaç dakika önce hissettiğimden inanılmaz derecede daha hafif hissederek, güvenilir dostum sosyal medya aracılığıyla Vincent Davenport hakkında biraz daha araştırma yaptım.

Elbette onu ve ailesini daha önce yüzlerce kez araştırmıştım ama bu sefer farklı hissettim.

Belki de daha önce onun kölesi olmadığım içindir. Onun potansiyel karısı değildim.

Beklediğim gibi Vincent'ın büyük bir sosyal medya varlığı yoktu. Facebook, Instagram, TikTok ya da buna benzer bir şey yok, sadece yasal şirketlerinin web siteleri var.

Ama Valentina.

Bu kıza internette ne paylaşmaması gerektiğine dair bir ders verilmesi gerekiyor.

Yemin ederim günlük rutinini tek tek anlatıyor. Hangi nemlendiriciyi kullandığından, kardeşinin hangi kızla çıktığına kadar. Sadece bu sabahtan beri üç yeni Instagram gönderisi, iki yeni Facebook gönderisi ve dört TikTok videosu ortaya çıktı. Dürüst olmak gerekirse, sosyal medyanın tarihe karışacağı zamanı iple çekiyorum. Yani kimin bilgisayar başında oturacak ya da telefonuna bakıp *sosyalleşecek* vakti var ki? Bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor.

Merdivenlerden indiğimde Vincent'ı salonda beni beklerken buluyorum, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Bakışları vücudumda geziniyor, gözlerinde sıvı bir sıcaklık belirliyor, onları eritiyor ve yavaşça üst dudağını yalıyor. Nabzım hızla atıyor, dilim pamuğa dönüyor ama yüzüne yayılan cinsel vaat hakkında yorum yapamadan parmaklarını şıklatıyor, yüz hatları sertleşiyor.

"Gel." Vincent geç kalmamla ilgili bir yorum yapmıyor ve bu beni kızdırıyor mu yoksa... kızdırıyor mu karar veremiyorum.

Bu beni kesinlikle kızdırıyor, özellikle de bunu onun için yaptığımdan beri. Ya da belki de kızıymış bir sürtük gibi nefes nefese kaldığım gerçeğine daha çok kızgınım, bana bir kez daha o donuk gözlerle bakması için çaresizim.

Pislik.

Bastardo.

Beni garaj yolunda bekleyen çok sayıdaki limuzinden birine yönlendirmek yerine, ilk geldiğimde

fark etmediğim ikinci bir eve doğru götürüyor.

Gerçi ev bunun için çok cömert bir terim. Ve insanlar içinde uyumuyor bile.

Hayır, Davenport'ların arabalarına adanmış koca bir malikaneleri var. Aynen. Beni doğru duydunuz. Onların. Arabaları. Daha fazla olmasa da en az beş limuzin ve birkaç şehir arabası saydım. Mütevazı siyah araçlardan bir garaj kapısıyla ayrılan farklı bir bölümde çok sayıda spor araba var. Hareketsizken bile hızlı görünüyorlar. Şık. Yırtıcı.

Vincent'in kendisinden farklı değil.

"Ne oluyor lan?" Elimin 1967 model Shelby Mustang GT500'ün kaputunu okşamasına izin vererek mırıldanıyorum. Sanki yoksulluğum bir şekilde arabanın güzelliğini lekeleyebilirmiş gibi dokunmaya cesaret edemiyorum.

Ama sonra karar veriyorum, siktir et ve avucumun içiyle yıkar gibi dokunmaya başlıyorum.

Vincent alaycı bir ifadeyle beni izliyor, ama garajın en ucundaki araca doğru ilerlerken çocukça davranışım hakkında yorum yapmıyor. Bir Mercedes-AMG Project One.

Vay anasını.

Aşağı yukarı üç milyonun altında bir değeri var.

Gümüş araba garajın parlak floresan ışığında parlıyor ve Vincent ona hayranlıkla bakıyor. Başka bir kadın olsa kıskanabilirdi. Fırsatını bulsa arabayı becereceğinden eminim. Belki de aletini yakıt deposuna sokar?

Bir centilmen gibi -bugün ağzıma çok kusuyorum, değil mi?-Vincent benim için yolcu kapısını açıyor. Ve tüm pahalı, süslü arabalar gibi, kapı yukarı doğru açılıyor.

Eğer bu lanet şeyden bu kadar nefret etmeseydim etkilenirdim. Ama bu araba?

Cazibesini kesinlikle görebiliyorum. Şimdiden yarı yarıya aşığım ve henüz kullanmadım bile. "Nereye gidiyoruz?" Vincent sürücü koltuğuna geçerken soruyorum.

Pislik herif cevap vermek yerine bakışlarını bana doğru çeviriyor, arabayı garaj yolundan çıkarmadan önce gözleri belimdeki emniyet kemeriinde geziniyor.

Biz konuşmayız.

Ben camdan dışarı bakarken Vincent uzun, ince parmaklarını garip şekilli direksiyona vurmakla yetiniyor.

Hız sınırını otuz mil aşarak yanlarından geçerken insanlardan takdir dolu bakışlar alıyoruz. Bizi gören kurtlar yönümüze bir bakış atıyor, soluklaşıyor ve sonra herhangi bir günmüş gibi işlerine devam ediyorlar.

Vincent'in ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorlar ve yapmak isteyecekleri son şey onun dikkatini çekmek. Benim gibi.

Üç prensi bir şekilde tuzağa düşüren zavallı, savunmasız ısırılmış kurt gibi.

Bakımlı yeşil çimenleri, özenle dikilmiş laleleri, beyaz çitleri ve tuğla duvarlarıyla uyum içinde olan evleriyle muhteşem, orta sınıf bir mahalleye girdiğimizde bile konuşmuyorum.

Panjurları çekilmiş bir evin önünde duruyoruz, ama Vincent'in bakmamı istediği evin bu olmadığını biliyorum.

Onun yerine gözleri park ettiğimiz yerin çaprazındaki eve takılı kalıyor. Gülümsemesi tüyler ürpertici yakışıklı yüzünde bir kesik gibi dursa da gözleri kasvetli ve temkinli. Gül ve lale bahçesinin yanında diz çökmüş, elinde sulama tenekesi olan bir adama dikkatle bakıyor.

"Burada ne işimiz var Vincent?" Sonunda konuşacak gücü buluyorum ve sesim titrek ve sallantılı çıkmadığında memnun oluyorum.

Bana doğru döndüğünde, güzel ağzına kazınmış gülümseme yorgun ve acımasız, yüzündeki çatlak

Kişiliği daha önce hiç görmediğim kadar belirgin.

Hemen cevap vermeden karşıma geçip koltuğumun altındaki gizli bölmeyi açıyor ve bir silah ile susturucu alıyor. Ona bakarken kalbim göğsümün içinde çılgınca çarpıyor, bakışlarım elindeki silahtan soğuk, sert gözlerine geri dönüyor.

"Vincent..." Bu bir uyarı, bir soru ve aynı zamanda bir dua.

"Şu adam," diye başını salladı Vincent, birkaç metre ötesindeki canavardan tamamen habersiz, hâlâ bitkilerini sulayan adama doğru, "bugün ölecek."

"Hayır..." Sesimden dehşet akıyor ama o gözünü bile kırpmıyor.

Onunla ilk tanıştığımda zalim ve duygusuz biri olduğunu düşünmüştüm ama kız kardeşiyle olan ilişkisini gördüm.

Gözlerindeki sıcaklığı gördüm.

Şimdi, onun gerçekten bir psikopat olup olmadığını, masum insanlara yaşattığı acı ve ıstıraptan zevk alıp almadığını merak ediyorum.

"Bana güveniyor musun?" Vincent hala bakışlarını benden ayırmadan soruyor. Onun karanlık gözlerinin tek odağı olmak, dünyada senden başka hiçbir şey yokmuş gibi hissetmek sinir bozucu. Ne yazık ki bu doğru değil. Öldürmek istediği adam da dahil olmak üzere başka insanlar da var.

"Bunu neden yapıyorsun?" Talep ediyorum. Öfkem kaynar su gibi yüzeye çıkıyor. Vincent bana lanet olası cevaplar vermezse haşlanıp yanabilirim. "O adam ne yaptı?"

"Bana güveniyor musun?" Vincent tekrarlıyor, gözleri dikkatle benimkileri arıyor. Kısa bir an için maskesi düşüyor ve bir umut, bir çaresizlik parıltısı görüyorum. Gözleri ona güvenmem, ona inanmam için yalvarıyor. Bir saniyeden kısa bir süre içinde orada ve yok oluyor, ama başımı döndürüyor.

Cevap vermeme gerek yok. Bunu yüzümden okuyabiliyor ve gözlerindeki ifadenin, önünde bulunduğumuz evin pencereleri kadar sıkı bir şekilde kapanmasını izliyorum. Başını acımasızca sallarken dudakları acımasız, vahşi bir çizgiye dönüşüyor.

"Tamam," diyor basitçe ve sanırım bu iş burada bitiyor. Sanırım arabayla uzaklaşacak.

Bunun yerine Vincent arabadan kayarak iner, kapısını açık bırakır ve güzel, ölümcül, intikamcı bir melek gibi asfaltta ilerler. Evin ön bahçesinde masumca çiçeklerini sulayan adam dehşet içinde başını çeviriyor. Ağzını açıyor ve ben onun hayatı için yalvaracağını biliyorum.

Ama Vincent acımasız ve merhametsizdir.

Adamı kafasından vuruyor, hala dumanı tüten silahını indiriyor ve araca doğru geri yürüyor, ben ise titriyor ve panikliyorum, kör edici dehşet ciğerlerimdeki nefesi çalıyor. Ölüme karşı falan değilim - bu son derece ikiyüzlüce olurdu - ama lanet olası bir seri katil gibi durduk yere insanları öldürmüyorum. Vincent o adamı neden öldürdü? Kararının arkasındaki mantığı bana neden söylemiyor? Neden hiç umursamadan arabaya geri dönüyor, silahı koltuğumun altındaki gizli bölmeye bırakıyor ve sonra bu garip, günlük bir olaydan başka bir şey değilmiş gibi uzaklaşıyor? Yemin ederim yakışıklı yüzünde bir gülümseme bile görüyorum, ama baktığımı fark edince gülümsemesini bastırıyor.

Günün geri kalanında konuşmadık.

7. GÜN

S O burada değil.
Vincent'la ikimizin de gittiği adi kulüpte her yerde Blair Windsor'ı arıyorum. Ama o hiç görünmüyor.

Bir başka dişi kurt daha dikkatimi çekmeye çalışırken elim tuttuğum bardağın etrafında kenetleniyor. Hepsi beni yakalayacak, sahiplenecek, evcilleştirecek kişinin kendileri olacağını düşünüyor.

Ama ben baştan aşağı bir canavarım.

Gecenin on üçüncü kadını manikürlü elini omzuma koyduğunda, patlıyorum, bar taburesinden atlıyorum ve gecenin içine doğru ilerliyorum.

Deri ceketimin cebinde bir paket sigara ve çakmak ararken serin bir rüzgâr tenimi okşuyor.

Yapmam gerek.

Ne var, Tai? Ne yapman gerekiyor?

İçimden gelen ses biraz sabırsızlıkla karışık bir eğlenceyle dolu. Bir nebze olsun huzura kavuşmak için ne yapmamız gerektiğini en başından beri biliyordu.

Onu görmem gerek.

Benim ayım olmaması umurumda değil. Tüm bu oyun bir sahtekarlık.

Blair Windsor benim, açık ve net. Onu ilk gördüğüm andan beri bunu biliyordum, öfke dolu gözleri bana dik dik bakarken çıplak vücudunu kan kaplamıştı.

Dostum.

Ve şu anda düşmanımın kollarında.

Evet, dostum, kurdum kafasını dikleştirerek zihnimde aynı fikirde. Onun sahipleniciliği benimkiyle karışıyor ve ben neredeyse boğuluyorum.

Vincent Davenport onun hakkındaki gerçeği, onun benim için kim olduğunu öğrenirse, beni yok etmek için onu öldürmekten çekinmeyecektir. Ve onun ölümü kesinlikle bu etkiyi yaratacaktır.

Kızı tanımıyorum bile, ama şimdiden ona sıırılsıklam aşığım. Bunu

hissedebiliyor mu? *Beni* hissedebilir mi?

Biz, diye düzeltiyor kurdum. Zihnimde duyduğum aslında onun sesi olmasa da -daha çok doğuştan gelen bir his- yine de başımı sallıyorum.

Biz.

Sigarayı dudaklarıma götürüp yakarken bir elimi siyah saçlarımda tedirginlikle gezdirerek sertçe homurdanıyorum. Kurtların vücutları normal bir insanınkinden çok daha hızlı bir şekilde kendini yenileyip iyileştirebilmesine rağmen, annem sigara içtiğimi görse kıcıma tekmeyi basardı. Yine de, içine doğduğu insan zihniyetini hâlâ koruyor.

Kaşlarımı çatarak, Blair'in dün gece kulüpte gördüğüm kalp şeklindeki güzel yüzünü gözümün önüne getiriyorum. Güzel yüz hatlarını bozan o çiğ, hayvani öfke. Gözlerinden taşan nefret, gözyaşı damlaları gibi orada asılı kalmıştı. Bana baktığında.

Tanıdık gelmedi. Bana bir kurdun eşine baktığı gibi bakmadı. Bu da gerçeği bilmediği anlamına geliyor.

Bu düşünce beni sigarayı yere atıp üzerinde tepinmeye itti, onun yerine yok ettiğim şeyin Vincent'ın yüzü olmasını diledim.

Eğer bilmiyorsa, Vincent'la bir şeyler yapmaktan çekinmeyeceği anlamına gelir. O hiç

Varlığından bile haberdar olmadığı bir eşe sadık kalma zorunluluğu.

Kurdum kafamın içinde kederle uluyor, tedirginlikle volta atıyor ve *avlanmak* için serbest bırakılmayı talep ediyor. Onu Davenport'un sikiyle sarmaş dolaş hayal ettiğimde, zevkle başını arkaya atarken Davenport'un adı dudaklarından dökülüyor. Davenport elini saçlarına atmış onu sikerken

Unutulmuş.

Öfke içimde somut bir varlık, kızgın ve zehirli bir yılan gibi sürünerek saldırmak ve ısırarak için fırsat kolluyor. Yemin ederim kıskançlığım beni canlı canlı yiyecek.

Bizim. İddia ediyorum. Hunt.

Onu görmem gerek.

Park yerinin ön tarafındaki bisikletime doğru ilerlerken kafamda aynı düşünce tekrarlanıp duruyor.

ço

k. Onu görmem gerek, ve...

Ve ne?

Diğer sürülerin gazabına uğramadan onun mükemmel kışına sahiplenici bir mağara adamı gibi davranmam.

Bu bir oyun, çok yavaş ve çok dikkatli oynamam gereken bir oyun.

Çok hızlı ısırarak kuduz köpekler genellikle ilk uyutulanlardır.

Hayır, Blair'i kendim için alana kadar beklemem gerekecek. Ancak o zaman ona totemik bir kurt tarafından ele geçirilmenin ve sevilmenin ne demek olduğunu gösterebilirim.

Bizimkiler.

Kurdum geri çekilecek kadar sakinleşmeden önce tek gözü açık bir şekilde kuyruğunu sallıyor.

Bizimkiler.

Aletim kotumun içinde sertleşiyor -ki bu da yolculuğu cehenneme çevirecek- ama bisiklete binip Davenport malikânesine doğru züm yaparken bunun beni durdurmasına izin vermiyorum.

Gecenin içinde karanlık bir gölge gibi süzülürken kimse beni fark etmiyor. İntikam ve gazabın silueti.

İnsanlar benden korkuyor - vücudunda kadim kurt yaşayan Totem Kabilesi'nin soğukkanlı prensinden korkuyor - ama gerçeğin yarısını bile bilmiyorlar. Sevdiğim insanlar için, kendime ait olduğunu iddia ettiğim insanlar için ne kadar ileri gideceğimi.

Davenport malikânesinden birkaç blok ötede durup bisikletimden indikten sonra onu süslü görünen bir oyun alanının kenarındaki çalılar arasına gizlemek için hareket ettirdiğimde yüzümde karanlık bir gülümseme beliriyor. Sadece Davenportlar ve onların Lycan kurtları gibi zengin puştlar için bir oyun alanı. Bir keresinde küçük erkek ve kız kardeşimi salıncaklarda oynamaları için buraya götürmüştüm. Bizim arazimizdeki salıncaklar yaşlandıkça paslandı ve yukarıdaki direğe tehlikeli bir şekilde asıldı. Sarai-babam- topluluğumuzu yenileme ya da yeni malzemeler için ödeme yapma zahmetine hiç girmedim.

Davenport oyun alanına vardık ve bir Lycan kurdu bize şöyle bir baktı... ve yüzümüze güldü. Bize zavallı ve acınası dedi. Kurtlarımızla bir olmak için bir ritüel gerçekleştirdiğimiz için bize doğal olmadığımızı söyledi. Sonra güvenlik geldi ve bizi zorla parktan çıkardı.

On yaşındaydım.

Hatırladıkça midem acıyla sıkışıyor, içimde beyaz sıcak öfkenin tanıdık dalları ortaya çıkıyor.

Bir canavar olabilirim, bir canavar, ama

toplum... Beni bu hale getirdi.

Ben kimsenin doğuştan kötü olduğuna inanmıyorum. Grim ve Sarai bile muhtemelen hayatlarının bir noktasında normal ve masumdu. Ama hayatın sizi yontmak, hissettiğiniz azıcık umudu ve neşeyi yok etmek için bir yolu var, ta ki siz eski benliğinizin bir kabuğu olana kadar, en ufak bir rüzgarın

rüzgar unutulmaya sürükleyebilir.

Bu benim, hayattan çok fazla dayak yemiş, kırık dökük, hasarlı bir adamım. Hayır, sadece dayak yemedim. Hayat benim canıma okudu ve arkamda tam olarak tanıyamadığım bir varlık bıraktı. Ailesini korumak için öldürmekten çekinmeyen biri. Öz babasının tutsağı olan biri. Tavandan sarkan ve duyamadığı bir melodiyle dans eden, hırpalanmış ve yırtılmış ipleri olan bir kukla.

Düşüncelerimin yönünü görmezden gelerek -ne zamandan beri bu kadar ürkütücü ve şiirsel oldum- göze çarpmamaya çalışarak kaldırıma doğru geri dönüyorum. Boyunuz 1.80'in üzerindeyken ve kaslıyken bunu yapmak biraz zor. Yine de bu mahalleyi avucumun içi gibi bilirim, daha Blair'le tanışmadan önce incelemiştim.

Davenport'lar her zaman benim düşmanım oldular ve olmaya da devam edecekler.

Davenport'ların komşusunun evine ulaştığımda küçük bir oyuğa girip nefesimi tutarak güvenliğin geçmesini bekliyorum. Her on dakikada bir aynı rotayı izliyorlar, devriye geziyorlar ve başıboş gezenleri arıyorlar. Benim gibi.

Sadece Davenport kardeşlere suikast düzenlemek için burada değilim.

Korumalar nihayet bir köşeyi döndüğünde, komşunun bahçesine doğru sürünmeye devam ediyorum, toprak havuzlarını geçip bahçelerini Davenport'larınkinden ayıran çite doğru ilerliyorum.

Çiti kolayca tırmanıyorum, fazladan güvenlik ya da kamera eklemeliklerinden emin olmak için tepesinde geziniyorum, sonra aşağı atlayıp yakındaki bir çalılığa yuvarlanıyorum. Tam zamanında, çünkü elinde bir makineli tüfek tutan başka bir güvenlik görevlisi yanımdan geçip gidiyor.

O gözden kaybolana kadar bekliyorum, nefesim ciğerlerimde kekeliyor, sonra zarifçe ayağa fırlıyorum ve bahar havasını içime çekiyorum, bana saldıran çeşitli kokuları not ediyorum.

Çiçekler, Valentina'nın keskin parfümü, Vincent'in çam kolonyası...

Ve işte.

İkinci kat, dördüncü pencere aşağıda.

Blair.

Kokusu beni sıcaklığıyla sarıp sarmalıyor, karanlık, iyiliksever gölgeler gibi bedenimin etrafında kıvrılıyor. Gözlerimi kapatıp onun kokusuyla yıkanmak, kendimi onunla sonsuza dek birleştirmek istiyorum, iki eşin olması gerektiği gibi.

Gecenin içindeki bir hırsız gibi -ya da duruma göre gecenin içindeki bir takipçi gibi- beni kız arkadaşşımdan ayıran tarlada yarışıyorum. Malikaneye ulaştığımda, duvara tırmanmakta tereddüt etmiyorum, tuğlaları ayak desteği ve tutamak olarak kullanıp hantal bedenimi yukarı çekiyorum. Bir muhafızın her an yanımdan geçip beni görebileceği, muhafızların dönüşleri arasında ne kadar zamanım olduğunu yanlış hesaplamış olabileceğim aklıma geliyor. Vurulabilirdim.

Ama Blair'in iyi olduğunu kendi gözlerimle görmekten başka hiçbir şeyin önemi yok. Bu ihtiyaç takıntı sınırında.

Eminim bir terapistin, konuşmadığım bir kıza bakmak için duvara tırmanmam hakkında söyleyeceği çok şey vardır. Belki de sapığımdır. Kim bilir?

Eğer bilselerdi toplumun beni nasıl algılayacağını hiç umursamadığımı fark ettim. Sadece o önemli. Sadece onun beni algılayışı.

Kurdum tembelce başını kaldırıyor, bir gözünü açıyor ve esniyor. Kulakları seğiriyor ve onu duyamasam da tamamen aynı fikirde olduğunu biliyorum.

Pencere sessizce açılıyor ve kendimi beyaz ve soluk pembe tonlarında dekore edilmiş lanet olası bir oturma odasında buluyorum. Sağımda iki, solumda bir kapı var ama hangisini açacağımı düşünmeme gerek yok. Onu hissediyorum, göğsüme yerleşen sabit bir ateş ve ışık topu.

Yatak odasının kapısına ulaştığımda kulağımı tahtaya dayıyorum ve uykusunda nefes alışının ritmik olduğuna kendimi ikna ediyorum. Ve sadece bir kalp atışı olduğuna.

Onu başka bir adamla yatakta bulsam ne yapardım bilmiyorum, hele ki Davenport'la. Onu incitmezdim, hiç incitmezdim ama onu? Onu gömerdim.

Öldür, diye kabul ediyor kurdum ve köpek dişlerinin diğer adamın boğazını parçaladığını canlı bir şekilde hayal ediyorum.

Kalbim hızla çarparak içeri giriyorum ve uyuyan bedenine, onu rehin tutan zincirden umutsuzca kaçmaya çalışırken ağzından köpükler saçan hırçın bir köpeğe yaklaşır gibi yaklaşıyorum.

Ama Blair köpek değil ve içimden bir ses hiçbir zincirin onu tutamayacağını söylüyor.

Uykusunda huzurlu görünüyor. Sakin. Genelde mükemmel yüzünde gördüğüm sertlik hiçbir yerde yok. Altın rengiyle vurgulanmış kahverengi saçları yastığının etrafında dalgalanırken, battaniyesi hareket ederek giydiği yırtık pırtık bantlı tişörtü ortaya çıkarıyor. İlk başta başka bir adamın tişörtü olduğunu düşünüyorum ama bir koklamayla kendi kıyafeti olduğunu anlıyorum.

Dostum.

İlkel, sahiplenici kelime kafamın içinde tekrar tekrar çalışıyor, kafatasımın etrafında pinpon topu gibi zıplıyor. İçimdeki kurt battaniyeyi çekip almak, külotunu indirmek ve dudaklarımı klitorisine dolamak istiyor.

Ama içimdeki adam bunun ne kadar boktan olduğunu biliyor, dost olmamıza rağmen. Kaderimizde olsa bile.

Lanet olsun, her şey berbat, değil mi? Bir çeşit sapık gibi onu uyurken izlemek. Sanırım bunu kabullenmeliyim, belki bir AA toplantısına giderim.

Merhaba, benim adım Tai ve ben bir sapığım.

Ürkütücü oluyorum ve umurumda olmadığını fark ediyorum. Ama o...

Onu uyurken izlediğimi görürse kesinlikle çok kızar.

Neyse ki kurdum artık tamamen uyanık, etkileyici böğrü kafama çarpıyor ve kokumuzu maskelemek için gücünü, bilgisini ve arkaik büyüsünü kullanıyor. İhtiyacımız olan son şey onun ertesi sabah uyanıp varlığımızı fark etmesi.

Çünkü kurdum ve ben tek bir varlık olsak da, iki farklı ruhuz. O yaşlı ve kadim, bedenime girmeden önce binlerce yıl uyumuş.

Ama ikimiz de bu uyuyan dişi için ağlıyoruz.

Ona ihtiyacımız var.

Onu istemek.

Onu takıntı

haline getir.

Bizimkini.

Bakışlarımı uzaklaştırıp pencerelere doğru geri dönmeden önce onun mükemmel yüzüne son bir kez bakıp özelliklerini ezberliyorum.

Yatak odasının kapısının hemen dışında sesler duyduğumda ayaklarım duraklıyor, elim pencere pervazında durduğu yerde sabitleniyor. Duvarlarda ve kapıda, Blair gibi sıradan bir kurdun o odasındayken konuşmalarına kulak misafiri olmasını engelleyecek eski bir tılsım var.

Ama ben asla normal bir kurt olmadım.

Kulaklarım dikleşiyor, sese doğru yöneliyorum.

"Onu görmeye mi gidiyorsun?" Valentina. O sığ engerekle tanışma talihsizliğini yaşadım ve onun varlığını en kötü düşmanıma bile dilemem.

Sorusuna yanıt gelmiyor ama yine de kıkırdıyor.

"O iyi, Vin," diye devam ediyor Valentina, görünüşe göre kardeşiyle konuşuyor. Ne ima ettiğini düşündüğümde dudaklarım dişlerimin arasından kıvrılıyor. Vincent gizlice Blair'in odasına mı girecekti?

Ne oluyor lan?

Evet, ne kadar ikiyüzlü davrandığının farkındayım. Hayır, umurumda değil.

O benim.

Hissettiğim ani korumacılık ve sahiplenme duygusu yabancı değil, ancak daha önce hiç bu kadar güçlü hissettiğimi söyleyemem.

Birden Vincent'in suratını dağıtmak, kanadığını görmek istedim. Açıkçası, geçen gün kulüpte kavga ederken ona daha fazlasını yapmalıydım. Onun işini bitirmeli, dünyayı Davenport kardeşlerden birinden sonsuza dek kurtarmalıydım.

İki kardeşin de Blair'in yatak odasına girmeyeceğinden emin olarak bekliyorum ve ancak ayak sesleri koridorda geri çekildiğinde rahat bir nefes alıyorum.

İkizlerden biri varlığımın farkına varamadan odadan çıkıyorum ve pencereyi arkamdan olabildiğince sessizce kapatıyorum.

Çıkıntıya çıktıktan sonra aşağı inmeye zahmet etmiyorum. Onun yerine atlıyorum, penceresinin hemen altındaki çimlerin üzerine zarif ve sessiz bir şekilde iniyorum.

Arkadaşımı terk etmek istemiyorum ama başka seçeneğim de yok. Bu iğrenç oyunu bitirene kadar olmaz.

Vincent Davenport ve Mason Bloom'la çıkana kadar olmaz. Ve sonra, benim olduğunu iddia edeceğim.

ANNEMİN KULÜBESİNE TAM DA DOĞAN GÜNEŞ GÖKYÜZÜNÜ ATEŞİN TONLARINA BOYARKEN VARIYORUM.

turuncu ve bastırılmış bir pembe. İçeri girdiğimde annemi ocağın başında, elleri titreyerek krep yaparken gördüğümde şaşırmadım.

"Bebeğim!" Bana doğru dönüyor ve yaralarının tüm boyutlarını görmeme izin veriyor. Yanağında büyük bir morluk var ve kollarında daha da fazlası var. Vücudunun geri kalanının da benzer şekilde renksiz olduğunu tahmin ediyorum.

Bana gülümserken morluklarını gizleme zahmetine girmiyor, bronz yüzünde beyaz dişleri parlıyor.

Öfke içimde yükseliyor, her zaman olduğu gibi sinsice, ama onu intikam vaadiyle bastırıyorum. *Yakında, Tai. Yakında.*

"Tai!" Küçük kardeşlerim beni görür görmez canlanıyorlar ve minik kollarını belime dolamak için hemen öne doğru koşuyorlar.

"Luna. Dyson. Anneciğim." Tezgâha doğru ilerleyip tabağımı taze kreplerle doldurmadan önce üçünü de başlarından öpüyorum.

"Buraya gelmeyi bırakmanı gerçekten çok isterdim." Annem kendini tutmaya çalışırken alt dudağı titriyor. "Keşke onu bu şekilde kışkırtmayı bıraksan. Senin bir dairen var Tai. Bir hafta boyunca orada kal. Bunu tekrar yaşadığını görebileceğimi sanmıyorum."

"Neden olduğumu biliyorsun-"

Daha cümlemi tamamlayamadan kulübenin kapısı itilerek açıldı ve babamla

Kardeşler tökezleyerek geçtiler. Hepsi sarhoş. Hepsinin yüzünde benim kullanabileceğim herhangi bir kılıçtan daha keskin, benzer şekilde kötü niyetli gülümsemeler var.

Sarai doğruca anneme yöneliyor ve çıkardığı acı ciyaklamasına aldırmadan onu tokatlıyor.

Yavaşça ayağa kalkıp tam arkasında durana kadar tezgahın üzerinden ilerlerken öfke midemi yakıyor.

Babamdan daha uzunum ama bire karşı beş olunca bu pek bir fark yaratmıyor. Babama ve dört ağabeyime karşı ben olduğumda.

Kabilemizi yıkıma sürükleyen bu aşağılık adama ters ters bakarak, "Baba," diye selam verdim.

Büyükbabam, yani onun babası, kabilemizi yüceliğe taşıyan nazik ve şefkatli bir adamdı.

Oğlu nasıl bu kadar lekelenmiş olabilirdi? Kötü mü?

"Oğlum." Sarai'nin bakışları da en az onun kadar hesapçıdır.

Ama ikimiz de bugünün nasıl biteceğini biliyoruz.

Hepsi... bana karşı.

Ve savaşacağım -her zaman savaşırım- ama bu yeterli olmayacak. Sürünün alfası olmak için teke tek dövüşmemiz gerekiyordu ama babam...

Kurallara göre oynamıyor ve insanlar ona karşı çıkmaktan çok korkuyor.

Kurdum içimde tehditkâr bir şekilde hırlıyor, dişlerini gösteriyor ve savaşa hazırlanıyor.

Yok et.

Öldür.

Çenemi buyurgan bir şekilde yukarı kaldırarak, aylardır olmasa da haftalardır her gün söylediğim şeyi söylüyorum. "Sürü alfası olmak için sana meydan okuyorum."

Ve her zaman yaptığı gibi gülüyor, boğuk, karanlık sesi etrafımda duman gibi kıvrılıyor.

Bugün öğlene kadar, sayamayacağım kadar çok çürük ve yara iziyle kırık kemiklerime bakarak buraya geri döneceğim. Birkaç saat içinde iyileşeceğim, saldırganlığımı gidermek için kulübe gideceğim ve ardından süreci tekrarlamak için eve döneceğim.

Bir gün kazanacağım.

Bir gün, babamı ve kardeşlerimi yeneceğim.

Ama o zamana kadar, annem ve küçük kardeşlerim için, onları yöneten canavarla yüzleşmekten çok korkan sürümdeki insanlar için yapabileceğim tek şeyi yapacağım.

Savaşacağım.

Ve Blair sürümüze geldiğinde, kardeşlerim onu kendileri için çalmaya çalıştığında, o zaman da savaşacağım.

Sonuçları ne olursa olsun, acı ne olursa olsun.

Hava ciğerlerimi terk edene ve kalbim son kez atana kadar savaşacağım.

Belki artık Blair'i bildiğime göre, artık kader arkadaşımı bulduğuma göre, şansım yaver gider.

Savaşın.

Koruyun.

Kurdumun kürkü hazırlık için kılانıyor, yaşlı ve ağır bakışları sırttan dört kardeşime gitmeden önce babama sabitleniyor.

Sarai'nin gülümsemesi acımasız ve keskin, kana bulanmış bir jilet gibi. "Meydan okumanı kabul ediyorum."

BL A IR

12. GÜN

I O adamın öldürülmesinin üzerinden beş gün geçti. Kafatasının patladığını ve baktığı güzel bahçeye kan sıçradığını gördüğümünden bu yana beş gün geçti.

Vincent böyle bir kaderi hak etmek için ne yaptığını hâlâ söylemedi.

Ve dürüst olmak gerekirse? Sormaya zahmet etmedim.

Ölümünü izlediğim adamın var olmaktan başka bir şey yapmadığını keşfedersem, gerçekten bir parçamın nefes almayı bırakacağını düşünüyorum. Çünkü diğer kurtların beni ve halkımı avlamasının nedeni bu değil mi? Sadece var olduğumuz için mi?

Malikâneye dönerken Vincent'in tarifsiz sakin bakışlarına bakarken merak etmeden duramadım... Bir canavarın evinde mi yaşıyorum? Bu *Güzel ve Çirkin* tarzı bir hikaye değil. Saf ve amansız bir kötülüğü içinde barındıran birine asla aşık olmayacağım. Ama aynı zamanda Vincent Davenport öyle bir ateş ki, yanmamak neredeyse imkânsız. En azından, sadece varlığı bile odadaki tüm oksijeni çekiyor.

Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu tam olarak söyleyemiyorum.

O kadar öfkeliyim ki, Vincent'ı görürsem suratından bıçaklamamak için kendime güvenemiyorum. Belki onu öldürmem. Ne de olsa halkım söz konusu olduğunda temkinli olmaktan başka bir şey yapmam, ama ölümü dilemesini *sağlayabilirim*.

O beş günü internette adamlarla ilgili haber aramakla geçirdim. Mahalleyi Springfield olarak tanıyorum, şehrin gerçekte olduklarından daha zengin ve görkemli olduklarına inanan gösterişli bir orta sınıf kesimi.

Ancak adam hakkında daha fazla bilgi edinmek için mümkün olan her kombinasyonu yazdığımda -ki haberlerde ölümünün bildirilmiş olması ve polisin cinayeti araştırıyor olması gerekirdi- hiçbir şey bulamıyorum. Tek bir makale bile yok. Ne bir polis raporu.

Sanki...

Sanki o adam hiç var olmamış gibi. Sanki sizi huysuz göz kapakları ve kesik kesik nefeslerle baş başa bırakan korkunç bir kabustan başka bir şey değilmiş gibi. Ertesi sabah uyandığınızda, o korkunç rüya buz gibi bir su gibi parmaklarınızın arasından kayıp gidiyor ve sizi garip bir şekilde yoksun bırakıyor.

Yatağımın kenarında otururken bu bilgiyi -ya da eksikliğini- düşündüm. Davenport'ların yatağı. Bu malikânedeki her şeyin bana ait olduğunu düşünmeyi gerçekten bırakmalıyım.

Valentina birkaç saat sonra beni orada buluyor, hiç umursamadan odama süzülüyor. O benim sıkıntımı fark etmeden önce muazzam bir çabayla yüz ifademi hızla düzeltiyorum.

"Giyin," diyor rahatça, dolabıma doğru ilerliyor ve kıyafet seçeneklerini gözden geçiriyor. "Bu akşam yemek yiyeceğiz."

Bugün Valentina'nın saçları başının tepesine yakın bir yerde şık bir şekilde toplanmış ve birkaç uzun tutam yüzünün etrafına dökülüyor. Dolgun dudakları yine kırmızıya boyanmış, ancak şu anda kaşlarını çatmış durumda. Boynunu saran, göğüs dekoltesini yukarı kaldıran ve dizlerinin hemen üzerinde duran siyah bir elbise giyiyor. Odanın loş ışığında parıldıyor, sanki elbise binlerce ve binlerce siyah, ışıltılı taştan yapılmış gibi.

Muhteşem görünüyor ve içimden bir ses ne giyersem giyeyim, saçımı veya makyajımı nasıl yaparsam yapayım, kıyaslandığımda Cabbage Patch Kid gibi görüneceğimi söylüyor.

"Bu mu? Hayır." Güzel yüz hatlarını bozan bir alaycılıkla parlak pembe bir elbiseyi kenara

fırlatıyor.

"Belki bu? Hayır." Yere düşmesini izleme zahmetine bile girmeden onu da fırlatıp atıyor. Hemen eğilip atılan giysileri toplamaya başlıyorum, bana attığı ters bakışı görmezden geliyorum. Ah, doğru ya. Bunu onlar için yapan hizmetçileri var.

Bunu daha önce de söyledim, bin kere daha söyleyeceğim. Lanet olsun. Zengin. İnsanlar.

Valentina ciyaklıyor, yüzünde muhteşem bir gülümsemeyle bana doğru dönüyor ve ipeksi bir elbise tutuyor.

"Bu. Mükemmel. Mükemmel," diye fişkırıyor, ama bana fırlatıyor. "Giy şunu. Tam oturacak tabii ki. Senin için özel diktirdim." Telefonunu sütyeninin içinden çıkarıyor -görüntüsü beni gerçekten homurdlatıyor, çünkü bu kız sınıfın ve asaletin timsali- ve masamdaki sandalyeye nazikçe tünemek için hareket ediyor.

Sanki aniden dişleri çıkacak ve beni ısırp kanımı emecekmiş gibi elbiseye bakıyorum. Hah. Vampir elbisesi ile ölüm. Ne ölüm ama.

Straplez, koyu eflatun elbise, tüm Davenport'ların yaydığı resmiyeti korurken, flörtöz ve şıktır. Elbisenin tatlı bir yakası ve belden kavrayan çapraz pilili bir korsajı vardır. Elbise, önü kısa arkası uzun asimetrik bir etek ve açık sırt tasarımıyla tamamlanıyor. Dürüst olmak gerekirse, muhteşem ve bir parçam tam bir sürüngen gibi onu okşamak istiyor.

Ama bunları yapmak yerine iç çekiyorum ve gerçekte hissetmediğim bir isteksizliği dışa vuruyorum.

İçime bir suçluluk damlası yerleşiyor. Halkım harap ve yıkık dökük karavanlarda yaşarken, tüm bu güzel şeylerin tadını çıkarmamalıydım. Onlara yeni kıyafetler hediye edilmiş olabilir - Valentina gözlerindeki parıltıya rağmen bu konuda hiçbir bilgisi olmadığını iddia ediyor - ama ben krallara layık bir malikanede saklanırken onlar hala yoksulluk içinde yaşıyor. Ya da duruma göre bir buz prensi ve prensesi.

Boğazıma bir safra hücum ediyor ama yüz ifademi sakın tutmak için çok çalışıyorum.

"Peki bu yemekte kimler olacak?" Tişörtümü ve kot pantolonumu çıkarıp elbisenin içine girerken soruyorum. Valentina haklı; üzerime tam oturuyor, doğal olarak iri olan göğüslerimi ve pürüzsüz, solgun bacaklarımı vurguluyor. Bir kez daha, ben daha Davenport malikânesine gelmeden tam ölçülerimi nasıl bildiğini merak ediyorum.

Hâlâ onun ürkütücü bir kıyafet büyücüsü olduğuna ikna olmuş değilim.

"Vincent, tabii ki," diye mırıldanıyor, sözcükleri boynuma öyle bir saplanıyor ki oksijenim tükeniyor ve kan boğazımdan aşağı damlıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve özellikle gülümsediğinde içime bir buz parçası saplanıyor. "Ve annem. Annabelle Davenport da akşam yemeğine katılacak."

BİR SAAT SONRA YEMEK ODASINA GİRDİĞİMDE KENDİMİ DISNEY PRENSESİ GIBI HISSEDİYORDUM.

Eğer Disney prensesleri evliliğe zorlansaydı ve- Oh bekle.

Orijinal Grimm masallarını okuyun. Bana güvenin. Ekranda göründükleri kadar "Bibbidi-Bobbidi-Boo" değiller.

Uyuyan Güzel mi? Evdeki kızım tecavüze uğradı ve aslında karnında tekmeleyen çocuklarıyla uyandı. Gerçek hikaye. Ve Sindirella'dan bahsetmeye başlamayayım bile.

Valentina elbiseyle uyumlu bir makyaja ihtiyacım olduğu konusunda ısrar etti ve açık mor bir makyaj yaptı.

göz farı, nude ruj ve allık. Ardından, kırk beş dakika daha saçlarımı kıvırdı ve üst yarısını ustalıkla yüzümden uzakta tutturdu. Valentina hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da bu işi yaptırmak için birilerini tutacak parası ve kaynakları olmasına rağmen, bunu kendisinin yapmayı tercih ettiğidir. En azından diğer insanlar üzerinde. Çok zengin olmasaydı kozmetoloji okuluna giderdi herhalde. Sözlerini bitirdiğinde altın gözleri sıvı kehribar gibi parlıyordu, ifadesini düzeltmeden önce yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kendimi güzel hissediyorum. Bu rahatsız edici bir güzellik, sanki bana ait olmayan bir teni giyiyormuşum gibi. Zarif bir şekilde dekore edilmiş yemek odasına adım attığımda kendimi tam olarak kendim gibi hissetmiyorum.

Vincent çoktan oturmuş, profili bana dönük, dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyor, yağmurun camlardan aşağı süzülüşünü izliyor. Bu yağmur çok güzel. Yağmurun cama vuran ritmik sesi, muhtemelen çok garip geçecek bir akşam yemeğine neredeyse melodik bir soundtrack sağlıyor. Karanlık gökyüzünde şimşekler çakıyor, ardından gök gürliyor, ama Vincent gözlerini ayırmıyor.

"Gel, kanka." Valentina öne doğru atılıyor, sadece bir kez duraklayıp Vincent'in saçlarını okşuyor, Vincent da bakışlarını ona diyor. Ama sonra abanoz gözleri onun yanından bana doğru kayıyor ve duraklıyor. Emin olamıyorum ama neredeyse fark edilmeyecek kadar genişlediklerine yemin edebilirim. Gözlerini yavaşça, neredeyse tembelce vücudumda gezdirirken siyah derinliklerine ısı giriyor. Başımı dik tutup bakışlarımı kaçırarak üzerimdeki büyüyü bozarken içimde alevlenen sıcaklık hissini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bakışlarını tenimde fiziksel bir damga gibi hissetmeme rağmen, masanın etrafında dolanıp en sondaki sandalyeyi seçerken ona doğru bakmıyorum.

"Bu annemin koltuğu-" Valentina söze başlıyor, ama protestosu yağmurun pencereye vuruşunu hatırlatan çınlayan bir kahkahayla kesiliyor.

"Şimdi, şimdi, çocuklar. Misafir nereye oturmak istediğini seçebilir." Bir kadın önümde durmak için hareket ediyor ve yüz ifademi sakın ve kayıtsız tutmak büyük çaba gerektiriyor.

Muhtemelen hayatımda gördüğüm en çarpıcı kadın ve Valentina'nın bir podiyum modelini andırdığını düşünürsek bu da bir şey ifade ediyor.

Annabelle Davenport'un altın sarısı saçları mükemmel bukleler halinde omuzlarına kadar sarkıyor, sarı saçlar saf beyaz tellerle vurgulanıyor. Etki çarpıcı ve bir noktada boyatıp boyatmadığını merak ediyorum. Ama...hayır. Koyu kökler yok. Tıpkı benim kahverengi saçlarımda ve bal sarısı röflelerimde olduğu gibi, onun saçları da tamamen doğal.

Giydiği gümüş rengi elbise, mütevazılık ve skandal yaratmanın şaşırtıcı bir bileşimi. Etrafında sıvı yıldız ışığı gibi akıyor, elbise teni sıkıyor ve ayak bileklerinin hemen üzerinde duruyor. Ancak bir insanın bakakalmasına neden olacak şey elbisenin gövdesi. Yaka, göbek deliğinin hemen üzerinde yeniden birleşmeden önce doğrudan göğüslerinin arasında V şeklinde aşağı doğru iniyor. Başka birinin üzerinde bu tarz sürtükçe ya da en azından utanmazca görünecektir.

Ama her nasılsa Annabelle Davenport İngiliz kraliyet ailesi gibi görünmeyi başarıyor; zayıf, atletik vücudu benim taklit etmeyi ancak hayal edebileceğim bir zarafet ve şıklık sergiliyor.

"Anne." Vincent ayağa kalkıp onu yanağından öpüyor, o da tek oğluna gülümsüyor. Gülümsemesinde bir kötülük, bir sahtekârlık izi arıyorum, ama o muhteşem sarı saçları kadar gerçek.

"Oğlum," diye mırıldanıyor, Valentina'nın dudaklarıyla aynı renkte olan kan kırmızısı tırnaklarının arasından her iki yanağını da kavırıyor.

"Anne!" Valentina kardeşinden çok daha az zarif, kollarını ona dolamak için neredeyse masanın etrafında koşturuyor. Kadın iyi huylu bir şekilde kıkırdıyor ve kızının sırtını sıvazladıktan sonra geri

ekilip ellerini Valentina'nın omuzlarına koyuyor.

"Bana anlatman gereken çok şey var," diye uyarıyor ama düşmanca ya da tehditkâr bir şekilde değil.

Daha çok alaycı bir tavırla. Annabelle'in gözleri kasıtlı olarak bana doğru kayıyor ve Valentina kızarıyor. "Yapacağım. Söz veriyorum. Ama önce, Fransa nasıldı?"

Oh, evet. Annabelle Davenport son birkaç ayını "iş gezisi" için Paris'te geçirmiş. Bunun doğru olup olmadığından emin değilim - kaynaklarım yetersizdi - ama görünüşe göre eve erken dönmüş. Gelecek aya kadar dönmesi beklenmiyordu.

"Meşgulüm," diye haykırıyor Annabelle neşeli bir kahkahayla. "Ama sizi sıkıcı hikâyelerimle eğlendirmeyeceğim. Ben daha çok merak ediyorum..." Mükemmel bakımlı sarı kaşlarını çatarken bile gözleri benimkilere kayıyor.

Kendimi garip hissediyorum -ve hala oturan tek kişinin ben olduğumu fark ediyorum, hem de onun koltuğunda- zarifçe ayağa kalkıyorum ve elini sıkmak için masanın etrafında dolaşıyorum.

"Blair Windsor." Işınıyorum. "Önümüzdeki on sekiz günün mahkûmu. Potansiyel olarak Vincent'in karısı. Eğer o kadar uzun yaşarsam yani."

Sözlerim Vincent'in gözlerini karartıyor ve bu ifadenin hangi kısmının onu daha çok kızdırdığını bilemiyorum - annesinin önünde kendime tutsağım demem mi, karısı olma ihtimalim mi, yoksa ölme ihtimalim mi? Dürüst olmak gerekirse muhtemelen ilk ikisinin karışımı. Bana ne olacağı umurunda bile değil.

"Ah." Annabelle'in mükemmel dudakları şaşkınlıkla aralandı ve yavaşça başını çevirip Valentina ve Vincent'a baktı. "Belki de siz ikiniz bunu bana açıklamalısınız?"

"Çok basit," diye başlıyor Valentina küçümseyici bir tonda, gözleri Annabelle'e bu konuşmayı kesmesi için yalvarıyor. "Zirveye gittim ve onlara ailemizin ısırlmış kurtlarla bir ittifak ve ilişki kuracağını söyledim... eğer Blair Vincent'la evlenirse." Valentina'nın depodaki olaydan bahsetmediğini fark ettim. Hani şu birbirimize ateş ettiğimiz ve neredeyse ikisini de havaya uçurduğum olay.

Sadece günlük, sıradan bir akşam yemeği sohbeti.

"Anlıyorum." Annabelle'in yüzü bulutlanıyor ama bundan başka bir şey söylemiyor, Valentina'nın devam etmesini bekliyor.

"Elbette, diğer kurtların ne kadar işbirlikçi ve kötü olduğunu yanlış hesaplamışım," diyor Valentina hınzır bir alaycılıkla, elleri yumruk olmuş bir halde. "Sarai ve Grim, Blair'i oğullarıyla evlendirmek için kendi şanslarını denemek istediler. Görünüşe göre, onu istiyorsak, özel bir şey olmalı." Altın rengi gözlerini deviriyor ve ben alınsam mı alınmasam mı karar veremiyorum.

"Kafana düştü" gibi özel bir şeyi kastetmediği sürece.

"Anlıyorum," diye tekrarlıyor Annabelle, gözlerini Vincent'a çeviriyor, yüzünde anlaşılmaz bir ifade var. "Peki kız kardeşinin yaptıklarına katılıyor musun?"

Vincent masanın üzerindeki şarap bardağına uzanır ve ne söyleyeceğini düşünürken küçük bir yudum alır.

"Bazen bu konuda fazla seçeneğiniz olmuyor," diye karar verdi sonunda.

"Evet, bazen Valentina size reddedilmesi imkânsız bir teklifte bulunur. En azından benim açımdan," diye kuru bir espri yapıyorum ve bir kadeh şarabın tamamını çalıp bir oturuşta mideye indirme dürtüsüne direniyorum.

Aman Tanrım. Davenport'lar beni azgın bir alkoliğe mi dönüştürüyor? Çünkü yemin ederim onlarla olduğum zamanların yüzde doksan dokuzunda kafayı bulmak istiyorum.

Vincent'a dönerek dişlerimi sırtıyormuş gibi gösteriyorum. "Ama diğer insanların bir seçeneği var ve onlar doğru olanı yapmak yerine bir yabancıyı esir almayı seçiyorlar. Söyle bana Vincent,

bunu neden kabul ettin? Bu anlaşmadan senin çıkarın ne?"

Vincent'ın yüz ifadesi değişmiyor, en ufak bir kıpırdanma bile yok, ama gözleri ısınıyor. Bir ateş bir patikayı alevlendiriyor

Ellerim yumruk haline gelirken bile omurgamdan yukarı çıkıyor. Gözlerini oymak mı istiyorum, yoksa bakışlarını sonsuza dek üzerimde tutmasını mı talep ediyorum, bilmiyorum.

Vincent basitçe "Seni anlıyorum," diye cevap veriyor ve nefesim kesiliyor. Şaka mı yapıyor?

Samimi olup olmadığını anlamak için yüzüne bakıyorum ama gözlerindeki ateş, önceki cehennem yerine ılık korlara dönüşmüş. Dudakları ukalaca seçiyor, sonra onları ince bir çizgi halinde sıkıştırıp dikkatini tekrar annesine veriyor.

Yemin ederim, Annabelle'in yüzü o kadar buruşuk ki, ben bakmıyorken ekşi bir limon mu yuttu diye düşünmeden edemiyorum. Parlak yeşil gözleri -çocuklarınınkinden çok farklı olarak- sıkıntılı.

"Bunun nasıl gerçekleştiğinden bağımsız olarak," Annabelle bana dönmeden önce her iki çocuğuna da dikkatle bakıyor, "burada olduğun için mutluyuz, Blair. Aylardır sana ulaşmak ve iki sürü arasında daha iyi bir ilişki kurmak için birlikte çalışmak istiyordum."

"Evet, şey..." Kendimi tekrar sandalyeye bırakıyorum, bacaklarım artık beni dik tutamıyor. Ona çıkışmak, bunun çok geç olduğunu ve onun merhametine ihtiyacımız olmadığını söylemek istiyorum ama aynı zamanda bu doğru değil. Onun yardımına ihtiyacımız *var*. Hepsinin yardımına.

Gözlerinden yayılan samimiyetle ne yapacağımı bilemiyorum. Gerçek, dudaklarının kararsız kıvrımından belli oluyor. Bana bir dostluk dalı uzatmak istiyor ama kabul edersem bana ne olacağını bilmiyorum. Bir kibrit çakıp bu dalı beni yakmak için çıra olarak mı kullanacak? Vincent'la evlenmemeyi seçersem beni ve kurtlarımı kovacak mı?

Bir de kocası, yani ikizlerin babası meselesi var.

Stronzo öldü ve hala bana sorun çıkarıyor.

Ama bunları söylemek yerine üçüne de gülümsüyorum. Çok keskin olduğunu hayal ediyorum. Bıçak gibi.

"Yemek yiyelim mi?"

BL A IR

13. GÜN

T Ertesi sabah, kahvaltı için alt kattaki yemek salonuna inmekte tereddüt etmedim. Burada geçirdiğim zaman bana bir şey öğrettiyse, o da zengin insanların şampiyonlar gibi kahvaltı ettiğiidir. Fransız tost, şurup içinde boğulmuş krepler, kabarık çırpılmış yumurtalar, çıtır pastırma, sosis halkaları ve tüm servis kasesi taze meyve.

Yemek salonuna girip meze seçeneklerini incelerken ağzımın suyu akıyor. Çilekli ve çırpılmış kremalı Fransız tostunda karar kılıyorum - bir kız sabahları asla çok fazla tatlıya sahip olamaz - ve bir porsiyon çırpılmış yumurta. Tabağımı yere koyup bir garsonun -çünkü öyle bir şey var, anlaşılan- bir fincan kahveyle gelmesini bekliyorum. Sade tabii ki.

İnleyerek, ziyafetime dalmadan önce tanrıların nektarını yudumluyorum, zihnim bir önceki geceki garip akşam yemeğini tekrarlıyor.

Annabelle... hoş biriydi. En azından herhangi bir Davenport'un olabileceği kadar hoştu. Personel beş çeşit yemek getirdiğinde ve hepimiz yemeğe daldığımızda pek konuşmadık. İkizler annelerine Paris seyahati hakkında sorular sordular ama ben zaten bilmediğim bir şey öğrenmedim. Görünüşe göre, uluslararası nakliye şirketi için bir müteahhitte görüşüyordu. Bu, kara para aklama ve uyuşturucu kaçakçılığından oluşan kötü niyetli bir yeraltı şirketini gizleyen yasal bir iş. Ve deri, gerçi kaynaklarım Bay Davenport öldüğünde durduklarını iddia ediyor.

Çocuklarına seyahatlerinden masallar anlatırken kendi katkımı sunmadım, sadece başımı eğip kuzuma gömüldüm.

Valentina yoğun bir şekilde annelerine odaklandıysa, Vincent da *bana* odaklanmıştı. Obsidyen bakışları gece boyunca, tabaklarımızı alıp dondurma kaseleri getirdiklerinde bile üzerimde kaldı. Tadını sormayın. Denesem bile o çikolatalı zimbirtinin adını telaffuz edemem. Hatta *tarif* bile edemem.

Ama tanrım, yemek boyunca üç kez gaz çıkarmış olmalıyım.

Bu sabah, bir gece önce Vincent'ı büyüleyen pencereden dışarı bakarak huzur içinde yemek yiyorum. Sadece yağmur yerine güneş ışığı parlıyor, yemek masasının koyu maun rengini altın ve pastel tonlarında aydınlatıyor.

Kahvaltıda kimse bana katılmıyor.

Valentina değil, zaten çoğu gün öğlene kadar uyuduğunu biliyorum. Vincent değil.

Annabelle bile.

Kamımı doyurmayı bitirdiğimde, güzel bir Lycan kurdu aceleyle tabaklarımı kaldırıyor ve solgun saçlarının arasından bana kaçamak bakışlar atıyor. Onu dün geceki yemekten tanıyorum ve eminim ki - eğer geniş gözlü, saygılı bakışları bir gösterge ise - Vincent'a aşık. Ona bir avucunda güneşi, diğerinde ayı tutuyormuş gibi bakıyor.

Adını hatırlamaya bile zahmet edemiyor.

Dürüst olmak gerekirse, bir insanın Vincent Davenport'a nasıl aşık olabileceğini anlamıyorum. O bir pislik, basit ve sade. Elbette, koyu renk takım elbisesi ve arkaya taranmış saçlarıyla titiz bir şekilde bakımlı ve çok yakışıklı. Ve onun bronz teni. Ve abanoz gözleri...

Düşüncelerimin yönüne doğru sertçe hırlayarak ve zavallı kızın bir metre havaya zıplamasına neden olarak yemek odasından çıkıyorum.

Ayaklarım beni Vincent'ın ofisinin önüne getirene kadar nereye gittiğimi bilmiyorum.

Valentina bana makyaj yaptıktan sonra onu ziyaret ettim. O zamandan beri buraya gelmedim.

Kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Bunun yerine kapıyı iterek açıyorum, gözlerim önce ocağa kayıyor. İçeride bir ateş hararetle yanıyor, alevler akkor kırmızısı ve parlak bir turuncuyla ahşabı yiyip bitiriyor. Büyük bir çabayla bakışlarımı kaçırıyorum ve ofisin geri kalanını inceliyorum; koltuğunun üzerindeki tablo, sıkıntılı, arkaik ahşap masa, kitaplık ve sonra...

Vincent Davenport.

Daha önce olduğu gibi aynı koltukta oturuyor ama elinde kitap yerine bir dizinin üzerinde dengelediği deri bir günlük var. O karanlık bakışları bana sabitlenirken bir kalemi ağzına götürüyor.

"Blair." Sesi içimde gürlüyor ve bacaklarımın arasında lezzetli bir sıcaklığın alevlenmesine neden oluyor.

Ama vajinamı küçük, muhtaç bir sürtük olduğu için azarlıyorum ve yüz hatlarımı dikkatlice kayıtsız bir ifadeye dönüştürüyorum.

"Vincent," diye cevap veriyorum, onun sert ve resmi tonuna uyarak. Çok ama çok yavaş bir şekilde günlüğünü kapatıyor ve lambanın bulunduğu yan sehpanın üzerine koyuyor. Gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

"Şimdi de birbirimizin özel odalarına kapıyı çalmadan mı giriyoruz?" Gözleri eğlenceyle dans ederken bile kaşlarını çatıyor.

Kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve ayağımı yumuşak halıya vuruyorum. "Burası senin yatak odan değil. Sanki..." Sözümü kesiyorum ve yemin ederim gözleri alevlerden gelen az ışıktaki parlıyor. Bunun ve lambadan gelen turuncu ışığın dışında oda karanlık.

"Ne gibi değil?" Öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerinin üzerine koyuyor ve ellerini birbirine kenetliyor. Şık ve zarif sesi tüylerimi diken diken ediyor. "Özel ofisimin güvenliğinde mastürbasyon yapacak değilim ya?"

Vincent. Mastürbasyon.

Birden onun tam da bu sandalyede oturduğunu, takım elbise ceketini koluna sardığını ve gömleğinin kollarını sıvadığını hayal ediyorum. Zonklayan sikini dibinden ucuna kadar okşarken, parmağını ucunda biriken spermin üzerinde gezdirirken yüzü zevkten gevşiyor. Beni mi düşünüyor? Başka bir kızı mı?

Siktir!

Büyük bir çabayla, fanteziyi bir Etch A Sketch'i sallar gibi siliyorum.

Bugün olmaz, Şeytan. Bugün olmaz.

"İkiz kardeşinin daha birkaç gün önce seni bastığını düşünürsek bu biraz garip olurdu," diye yorum yapıyorum, telaşlı tepkimi gizlemeye çalışarak.

Gülümsemesi göz kamaştırıcı beyaz dişlerini ortaya çıkararak genişliyor ve bir bacağı diğerinin üzerinden geçirerek sandalyeye yerleşiyor. Duruşu rahat, sıradan ama kaslarında daha önce olmayan ani bir gerginlik var.

"Bu ne hakkında, Blair Windsor?"

"Öldürdüğün adam hakkında bilgi edinmek istiyorum," diyorum sonunda, sesime pek de hissetmediğim bir güven katarak. Elleri birbirine kenetlenmiş halde beni izlemeye devam edince devam ediyorum. "Beyninden vurduğun adam. O adam-"

"Hangi adamdan bahsettiğinizi biliyorum." Vincent'ın dudakları yarıya kadar kıvrılıyor, gözleri temkinli bakıyor. "Sanılanın aksine, karşılaştığım her adamı öldürmüyorum."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diye çıkıştım. "Ama hadi Vincent. Bana vermen gereken bir şey."

Ölümde çok nihai bir şey var. Mutlak bir şey. Kurda dönüştüğümde bile bunun bir son olmadığını biliyordum. Ertesi sabah uyanacağımı, kalbimin hala attığını ve ciğerlerimin hala hava aldığını ve başka bir savaş için yaşayacağımı biliyordum. Zorlu bir yol olacaktı.

patlayıcılar ve ölümcül tuzaklarla, ama elde edilen ödüller buna değecekti. Ama ölüm? Yarın diye bir şey yok. "Başka bir gün yaparım" diyemezsiniz. Her şey *durur*. Hedefleriniz. Geleceğiniz. Potansiyeliniz. Sizi hayatta tutacak sadece anıların olduğu küçük bir tabutun içine hapsolursunuz. Ama o anılar bile zamanla eskiyor, siz huzurlu bir unutuluşa gömülene kadar azalıyor.

Vincent... Yargıç, jüri ve cellat rolü oynayabileceğini düşündü ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum.

Vincent yavaşça, "Bazı insanlar var," diye başlar ve sonunda bakışlarını ellerine indirir. Boğazını temizler. "Bazı insanlar o kadar ahlaksız ve sapkındır ki yaşamayı hak etmezler."

Cevap vermiyorum, sadece düşüncelerini toplamasına izin veriyorum.

Onu yargılamıyorum, çünkü ben de insanları öldürdüm, ama bu onun gerekçesini duymak istediğim -hayır, duymam *gerektiği*- gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

"Ve bu adam da onlardan biri miydi?" Yüzünü dikkatle izleyerek bir tahminde bulunmaya çalışarak soruyorum.

Ağır ağır yutkunuyor, bu şimdiye kadar cephesinde gördüğüm ilk çatlaklardan biri ve başını kaldırıp esrarengiz bir bakışla beni mızraklıyor.

"Adamın adı Harry Levi'ydi. Tahmin edebileceğiniz gibi insandı ama Kanlı Kafatasları'yla bağlantıları vardı." Bir yutkunma daha. Bir kez daha başını eğip kenetlenmiş ellerine baktı. Titrek bir nefes daha. "Çoğu on yaşın altında olan genç kızları kaçırdığını ve BS adına karaborsada sattığını keşfettik. Muhtemelen bildiğiniz gibi, Kanlı Kafatasları benim... babamın ölümünden sonra deri pazarını ele geçirmeye çalışıyordu." Omuzları çöküyor, sanki üzerlerinde bir ağırlık varmış gibi. Son cümleyi nasıl kekeleyişini, kendisini yetiştiren adamdan bahsederken yüzünün nasıl sertleştiğini fark etmeden edemiyorum. "Harry Levi çocuk ticareti yapıyordu, Blair. Bu suç... Onun yaşamasına izin veremezdim. Yaptıklarından sonra olmaz. O zavallı küçük kızlara yaptıklarını öğrendikten sonra olmaz..."

Sonunda başını kaldırdığında yüzüne azap yayılıyor. Karanlık bakışları ıstırapla doludur, duymuş olması gereken hikayelerin hayaletleriyle doludur.

Vurduğu adam...? Küçük kızları mı kaçıırıyordu?

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke içimde titreşiyor. İçgüdüsel tepkimi durduramadan ellerimden pençeler fişkırıyor.

Kafaya bir kurşun çok hafif kalırdı.

Daha önce hiç kimseye işkence etmedim ama onun için öğrenebileceğimi hissediyorum.

Ama...

"Doğruyu söylediğini nereden bileceğim?" Bunu sormak zorunda kalmaktan nefret ediyorum, gerçekten ama iki sürümüz arasındaki husumet birkaç samimi söz yüzünden buharlaşıp gidemez. Tek bildiğim, Vincent Davenport'un çok iyi bir aktör olduğu. Güzel bir yüzü ve bal damlayan bir dili olan yetenekli bir yalancı.

İç geçiriyor, yüz hatlarında bir kez daha o yaralı ifade beliriyor, sonra bunu vurdumduymazlıkla maskeliyor. Tek kelime etmeden bir dolaba uzandı, dosyaları karıştırdı ve 'Harry Levi' etiketli olanı çıkardı. Bana uzatıyor ve sonra bir kez daha sandalyesinde rahatlıyor.

Büyük bir korkuyla dosyayı aldım ve ilk sayfasına kadar açtım.

Ve anında midemin bulandığını hissediyorum.

Her bir belge birbirinin aynısı -doktor ve polis raporları, tanık ifadeleri, Harry ve kızların fotoğrafları...

Dosyayı kapattım ve masanın üzerine fırlattım. "Artık görmeme gerek yok," diye mırıldanıyorum. "Sana

inaniyorum."

"Ben yalancı değilim, Blair." Ben okurken bir ara Vincent ayağa kalktı ve daha önce fark etmediğim küçük bir barın yanında duruyordu. Yerine geçmeden önce bana bir bardak viski uzattı.

kendisinden biriyle.

"Sen sadece bir katilsin." Bu bir suçlama değil.

"Bazen." Omuz silkiyor, bardağı ağzına götürüyor ve bir dikişte içiyor. "Bazıları bana seri katil bile diyebilir. Bazen bir hırsızım. Diğer zamanlarda bir casusum. Ama sen bunların hepsini biliyorsun, değil mi?"

Karşısındaki koltuğa tüneyip dikkatle koyu renkli likörüme bakıyorum. Titreşen ışıklarda neredeyse siyah görünüyor.

Bir anlık sessizlikten sonra, dilimin ucunda duran soruyu sormaya cesaret ediyorum. Malikâneye ilk geldiğimden beri, yani on üç gündür orada durduğundan eminim.

"Neden beni öldürmedin?"

Çok naziksin, Blair. Çok naziksin.

Ama kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra, onları geri alamadığımı fark ediyorum. Geri almak da *istemiyorum*. Bir sineğin vızıldaması gibi aramızdaki havaya yerleşiyorlar ama asla durulmuyorlar.

Çünkü yapabiliirdi. Yani beni öldürebilir. Şekil değiştiren yasalarına göre ölümüm sadece ve sadece onun hakkı, özellikle de Tai kurdunun ölümü için beni öldürme şansını kaçırdığından beri. Yine de burada onun karşısında oturuyor, yakışıklı, soğuk gangsterin ödül karısı rolünü oynuyorum. Bir parçam bunun bir tür psikolojik işkence olup olmadığını merak ediyor - beni sahte bir emniyet ve güvenlik hissine sürüklüyor... ve sonra ben farkında değilken sırtıma bir bıçak saplıyor.

Vincent gülümsüyor ve bu fırtınalı bir günde bulutların güneşten uzaklaşması gibi, yağmurun yerini nem alıyor ve hava bunaltıcı bir hal alıyor. Bu tamamen rahatsız edici bir his değil, ama yine de kendimi kıpır kıpır buluyorum, gergin bir bekleyiş içinde ter tenimi kaplıyor.

"Hala fark etmedin mi, Blair?" Başını yana eğiyor, ateş ışığı koyu kahverengi saçlarına ürkütücü gölgeler düşürüyor, saç telleri neredeyse siyah görünüyor. "Belki de beni hep suçladığın canavar ben değilimdir. Belki de kötü adam değilim. Belki de sen bir hikâyenin sadece birinci bölümünü okudun, ben ise onuncu bölümdeyim."

Gözleri benimkileri yakalıyor, aramızdaki sıcaklık bir cehennem gibi hissedilene kadar artıyor. Bir sonraki konuşmamda sesim nefes nefese ve boğuk çıkıyor.

"Yaptığın şey bu mu?" Günlüğüne ve kalemine doğru başımı sallıyorum. "Hikâyelerimizi mi yazıyorsun?" Hemen yanıt vermeyip, hem sevimli hem de ürkütücü bulduğum o sinir bozucu yoğunluğuyla bana bakmaya devam edince, "Peki mutlu sonla mı yoksa hüznü bir sonla mı bitiyor?" diye soruyorum.

"Şimdi bu..." Günlüğünü ve kalemini eline alıyor, ilkinin dizinin üzerinde dengeliyor ve kalemi dudaklarına vuruyor. Ofisine ilk geldiğimde de onu aynı pozisyonda bulmuştum. "*Bu* ilginç bir soru."

MA SON

15. GÜN

I bunu sapıklık olarak görmüyorum.
Tam tersine, aslında.
Ben buna 'potansiyel olarak evlenmek zorunda kalacağım kadını tanımak' diyorum.
Gerçi ben de 'zorla' kelimesini sevmiyorum.
Blair Windsor yüzünden mi? Erkeklerin uğruna savaş başlatacağı türden bir kız. Dağları yerinden oynatır ve tüm o romantik, saçma sapan şeyler. Karayipli bakışlarında hipnotize edici bir şey var, en taze su kaynaklarını andıran, güneş ışığının yüzeye vurduğu ve rengin beyaz lekelerle parladığı bir bakış.
Ve...
Siktir.
Bir kez daha şiirsel konuşuyorum. Lanet olsun.
Benim. Hayatım.
"Acınacak haldesin," diye işaret ediyor Grunt, yaralı yüzünde bok yiyen bir sırıtışla. Bu yara izleri görünüşünü bozmak yerine ona sert bir hava katıyor.
"Hayır," diye hayıflanıyorum, harap kulübün etrafına bakıyorum. Dövüş ringinin yakınında, hızla büyüyen bir kalabalık terli dövüşçüler için tezahürat yapıyor ve odanın diğer ucunda sarışın bir barmen bana bariz bir şekilde 'sik beni' bakışları atıyor. "Ben... merak ediyorum."
"Bu kız hakkında mı?" Grunt ellerini tekrar yanlarına indirirken kaşlarını çatıyor ve bana sırtıtmaya devam ediyor.
"Görünüşe göre o benim kız arkadaşım," diye karşılık veriyorum, kalabalığın içinde ilerlerken. Bırakın en iyi arkadaşımı, onu bir an olsun görebilmek için ne kadar çaresiz olduğumu kimseye itiraf etmeyeceğim. Hayatıma parlak, beyaz-altın bir şimşek gibi giren, varlığı gök gürültüsünden bile daha gürültülü olan, ısırlmış küçük kurdu. Şu anda bile düşüncelerimin her boş saniyesini işgal eden kız.
Ve bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Benim gibi insanlar mı? Yuva kurmayız. Bir sürü kadın sikeriz ve benzinleri bitene kadar bisiklet süreriz. Ama Blair Windsor'ı ilk gördüğümünden beri kulüp fahişelerinden birine bile dokunamadım. Dokunmak bile istemiyorum.
Tek istediğim kalın kollarımı onun minyon, söğüt gibi gövdesine dolamak. Mükemmel göğüslerini yalayıp yutmak ve sikimi onun ıslak sıcaklığına sokmak. Kahretsin, bunu söylediğime pişman olacağım... ona sarılmak. Kucaklamak ve sarılmak. Ona tapmak, onun gibi bir tanrıçanın hak ettiği şekilde.
Evet, düşündükçe öğürüyorum.
Şimdiden am kırbacı yedim ve kızı tanımıyorum bile.
Eğer babam düşüncelerimin yönünü bilseydi, beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Ve sonra, bir noktayı kanıtlamak için, Blair'i de aynı şekilde döverdi. Bir kadının yerinin bir erkeğin yatağı olduğuna gerçekten inanıyor. Bağlanmak yok, bağlanmak yok. Onu memnun edecek koca bir kadın harem var ve Başkan Yardımcısı olarak benim de bir haremim olması gerektiğine inanıyor.
Ama başka bir kadınla birlikte olma düşüncesi- Hayır.
Oraya gitmiyorum.
Şimdi olmaz. Hiçbir

zaman. Çünkü sanki.

Sanki Blair benim kader arkadaşımış gibi, ki bu tamamen saçmalık. Aramızdaki bağı hissetseydi bir şeyler söylerdi, değil mi? Ve eş bağları kesinlikle tek taraflı *değildir*.

Ama neden başka bir kadına baktığımda taşaklarım kuru üzüm gibi büzüşüyor? Ve kuru üzümünden *nefret ediyorum*. O piçler şeytanın işi.

Ellerimi sıkıp açıyorum, tırnaklarım avuçlarımın etine batıyor, dikkatimi dövüş ringine çevirip aşk dolu gözlerle bakıyorum. Yalan söylemeyeceğim, ringe güzel bir kadına baktığım gibi bakıyorum. Göğüslere ve amlara baktığım gibi.

Çünkü şu anda ringin altını üstüne getirmek istiyorum.

Grunt yanımda homurdanıyor, şüphesiz hüznü bakışlarımı görüyor, ama ruhumu yakıp kavuran kana susamışlığı herkesten çok o anlıyor. Bu sürekli bir varlık, kolumda kaşımak için yanıp tutuştuğum ama kaşımamam gerektiğini bildiğim bir yara. Grunt bana asla *onun* gibi, babam gibi olmayacağımı garanti ediyor ama ben o kadar emin değilim. İçimdeki canavar, tam olarak kurt olmayan kurt, serbest bırakılmayı talep ediyor. Serbest bırakmak. Yok etmek.

Bu garip, çünkü çoğu kurt bir insanın zihninde bilişsel bir varlığa sahip değildir. Onlar tek ve aynıdır. Tabii ki özel bir tören sırasında Amerikan yerlilerinin içine giren savaşçı kurtların ruhları olan totemik kurtlar hariç.

Fenrirler genellikle diğer kurt türleri tarafından korkulur, çünkü aslında dört ayaklı bir yaratığa dönüşmeyiz. Yani, *çoğu* dönüşmez.

Normal olduğumu hiç söylemedim, değil mi?

Halkımızın çoğunluğu bu akılsız asalaklara dönüşüyor. Lycan kurtlarının aksine, ellerimizi ve bacaklarımızı, kollarımızı ve gövdelerimizi kürk kaplamıyor. Burunlarımız kesinlikle insani özelliklerimizden çıkmaz. Kulaklarımız, zavallı Kırmızı Başlıklı Kız'a saldıran Büyük Kötü Kurt gibi daha büyük, daha sivri olmuyor...

İnsan gibi görünüyoruz ama zihnimiz başka bir şey. Kurt değiliz.

Blair Fenrir kurtları hakkında ne düşünüyor? Diğer kurtların korktuğu gibi o da bizden korkuyor mu?

Ne kadar çabalasam da, ne kadar çaresiz olsam da, görüntüler beni bombardımana tutuyor. Geleceğe dair görüntüler. Umutlar ve hayaller, tam olarak, bu iki kelimedenden kanlı bir tutkuyla nefret etmeme rağmen.

Blair'in bana gülümsediğini görüyorum, nemli yüz hatları beyaz ay ışığında muhteşem görünüyor. Onu tutkuyla öperken eli elimde, Kanlı Kafatasları uzak ve korkunç bir anıdan başka bir şey değil. Bir kâbus. Bir doktor olabilir miydi? Öğretmen mi? Peki ya ben? Ben ne için iyiyim?

Belki bir tamirci?

Evet.

Dükkanıma beni ziyarete gelirdi, parlak mavi gözleri neşeyle parlardı, sanki benimle paylaşmak istemediği bir sırrı varmış gibi. Güneşin vurguladığı kahverengi saçları, ellerimi gezdirmek için can attığım ipeksi teller halinde beline dökülürdü. Ve sonra o-

Kes şunu, Mason! Kendimi azarlıyorum. Bu kızı tanıımıyorsun bile. Tamamen yabancı biriyle gelecek hayalleri kurmaya başlayamazsın, özellikle de o seni seçmeyebilecekken.

Bu düşünce beni boş ve garip bir şekilde yoksun hissettiriyor. Öfkeden kör olmuş falan değilim, ama sadece... tükenmişim. Zayıf. Yıkılmış. Sanki içim Blair Windsor adında bir yıkım topu tarafından tamamen yıkılmış gibi ezilmiş.

Ama sonra gülümsedim.

Çünkü diğer iki adama aşık olsa bile, onlarla geçirdiği zamandan hoşlansa bile, arkadaşlıklarından hoşlansa bile... eğer teorim doğruysa, eğer gerçekten benim eşimse, kaçınılmaz olarak beni seçecektir. Bu bağı görmezden gelmek imkansız olacak.

Bir eş bağının anında aşka ve hatta şehvete neden olduğunu söylemiyorum, ancak evrenin bir nedeni var

Bu iki ruhun bir arada olması gerektiğini düşündüm. Biz kelimenin tam anlamıyla mükemmel bir eşiz. Bizimle ilgili her şey aynı yapbozun iki güzel kırık parçası gibi hizalanıyor.

Blair ve ben mi? Biz oyunun sonundayız, diğerlerini siktir et.

Dostum.

Ben bile bu kelimenin doğruluğunu inkar edemem.

Odanın gölgeli bir köşesinde oturan tanıdık bir adamın görüntüsüyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. Mike'ın dağınık sarı saçları soğuk, kibirli yüzünden uzakta ve ceketinin üzerine BS kesim giymiş.

Babamın silah çavuşu ne halt ediyor?

Beni yanlış anlamayın. Onu ya da BS üyelerinden herhangi birini burada görmek alışılmadık bir şey değil. Ama neden Sarai'nin en büyük oğlu Ash ile konuşuyor?

Babamın sağ kolu, benden bile daha çok güvendiği biri, kendi oğlu, neden Totem Sürüsü'nün şeytani prensine fısıldasın ki?

Ben şaşkınlıkla izlerken, iki adam el sıkışıyor ve Mike kabinden çıkıp bir yöne doğru ilerlerken Ash tam tersi yöne gidiyor.

Hiçbir şey görmedim -en azından vatana ihanet sayılabilecek hiçbir şey- ama ağzıma yerleşen acı tadı, asit ve safranın baş döndürücü karışımını inkar edemem.

Ancak şüphelenmeme rağmen, özellikle de Mike tanıdığım en büyük pisliklerden biri olduğu için, onunla yüzleşmekten ve hatta bu konuda babamla iletişime geçmekten daha iyisini biliyorum.

Bunun yerine, kulüpten çıkarken gözlerim onu takip ediyor, bir elimi dağınık sarı saçlarında gezdiriyor ve her iki yöne de kaçamak, şüpheci bakışlar fırlatıyorum.

"Bunu gördün mü?" Grunt'a soruyorum ama dikkati başka yerde.

Ya da daha özel olarak, kulübe yeni giren üç kişi üzerinde.

Davenport ikizlerini hemen tanıdım. Valentina her zamanki gibi telefonuyla mesajlaşıyor, kırmızı dudakları sanki az önce ekşi bir şey yemiş gibi büzülmüş. Vincent kolunu Valentina'nın koluna dolamış, azgın ve şamatacı şekil değiştirenlerin arasında ona rehberlik ediyor. Ama gözleri kız kardeşinde değil. Hayır, onun yerine, yanında duran kadına sabitlenmiş, gözleri dipsiz derinliklerde okyanuslar gibi. Yüzündeki gülümseme yüz hatlarını yumuşatıyor, yüksek elmacık kemiklerinin sert açılarını ve kaşlarının kahverengi çizgilerini yumuşatıyor.

Kalbim tekliyor, atıyor ve sonra yenilenmiş bir güçle koşuyor. Aramızdaki bağ...

Neredeyse tadını alabiliyorum, dişlerimi ağrıtabilecek kadar acı verici tatlı bir şey. Ona bakarken hissettiğim huzur ve dinginlik bana çocukken uykuya dalmak için oynadığım ses makinesini hatırlatıyor - bir uçurumun sarp kayalıklarına vuran dalgaların hafif dalgalanması. Sakinleştirici. Çok güzel. Büyüleyici.

Her nefes alışımında hava ağzıma girip çıkıyor, her nefes alışım alev alev yanıyor.

Dostum.

Aman Tanrım.

Bunu, aletimin büyük olduğunu bildiğim kadar kesin olarak biliyorum - kendimi övmeye çalışmıyorum, ama kesinlikle normal boyutun üzerinde - ve sol kalçamda bir doğum lekesi var.

Şu anda başka bir erkeğe gülümseyen bu kız, ay tanrıçası tarafından bana hediye edilen kader eşim.

Siktir. Siktir. Siktir.

Bu ona romantik davranmam gerektiği anlamına mı geliyor? Çikolata, çiçek falan mı alacağım? Bu tür şeylerde pek iyi değilimdir. Romantik olmaya çalıştığım tek zaman.

Asla. Eski kız arkadaşlarımdan biri emmek istediğinde sikime fiyonk taktığım zamanı saymazsanız.

Siktir et. Blair'in canına okuyacağım. Ve sonunda benim olduğunu kabul ettiğinde, onu anlamsızca becereceğim, dişlerimi boynuna geçireceğim ve bağı bir kez ve herkes için tamamlayacağım.

Duygularımın yoğunluğu beni bile ürkütüyor ama hiç kimse eş bağının bir insanı mantıklı yaptığını söylemedi. Bunu deneyimleyen her şekil değiştiren için durum farklıdır. Bazıları kontrollerini tamamen kaybetmelerine neden olduğunu iddia ediyor. Diğerleri bunu sistemlerini dolduran bir sakinlik olarak tanımlıyor.

Ben mi? Ben ikisinin karışımıyım. Sahiplenici ve sakin. Çaresiz ve sakin.

Grunt'a doğru dönüyorum, onun gelişi ve benim planlarım hakkında yorum yapmaya hazırım - özellikle de ikimizin sevişmesini içeren planlar- ama yüzünün tüm renginin solduğunu görüyorum. En iyi arkadaşım dehşete düşmüş görünüyor, gözleri iri iri açılmış, Blair'e ona her zaman gösterdiğimi hayal ettiğim sinir bozucu yoğunlukla bakıyor.

Ne oluyor be?

Grunt ona bakmaya devam ederken hırıltımı bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Sadece bakıyor. Ona doğru koşmak için bir hareket yapmıyor ama yüzünde sayısız duygunun titreştiğini görebiliyorum. Şaşkınlık, umut, umutsuzluk, öfke... Hepsi orada, yüzüne kazanmış durumda.

Evet, bundan hoşlanmadım. Hayır. Hiç. Bugün değil. Bakışlarını alıp kıcına sokabilir, çok teşekkür ederim. O *benim* dostum, lanet olsun ve cehenneme kadar yolu var. Bunu kibarca söylüyorum elbette, çünkü o hâlâ benim kankam. Arkadaşlık bilekliklerimiz ve her şeyimiz var.

Sanki bir şimşek çarpmış gibi tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve ellerinin iki yanında yumruk haline gelişini, yüzüne karanlık bir şeyin yerleşmesini izliyorum. Ona sorunun ne olduğunu sormadan, topuklarının üzerinde dönüyor, nefesinin altında hırlıyor ve odadan dışarı koşuyor.

Ne. Ne. Cehennem mi?

Grunt oldukça tuhaf bir adam - geçmişi düşünüldüğünde hiç de şaşırtıcı değil - ama bu, tuhafılık ölçeğinde pastayı alıyor. Evet, bu gerçekten bir ölçek. Ve o şu anda en tepede.

Tam en iyi arkadaşımın peşinden gitmek üzereydim ki biri omzuma dokundu.

Hayır, biri değil.

Onu.

Varlığının tadını alabiliyorum, kokusu o kadar sarhoş edici ki neredeyse ağzımın suyu akıyor. Sikim girip çıkarken dişlerimi onun porselen boğazına gömmek istiyorum-

"Bakışların beni ürkütüyor," diyor hışımla, kollarını göğsünde kavuşturup dikkatimi etkileyici göğüs dekoltesine çekiyor. Bugün, etkileyici vücudunu saran parlak pembe bir atlet ve mavi skinny jean giyiyor. Saçları gevşek, doğal dalgalar halinde etrafına dökülüyor ve dudaklarında hafif bir pembe ruj izi var.

Kızımın pembeye karşı bir ilgisi olduğunu düşünmeye başlıyorum. İlginç.

Bana bir şey söylediğini hatırlamadan önce bunu daha sonrası için zihnime not ediyorum -belki sikimi pembeye boyarım? Flört mü ediyor?

"Duracağımı söyledim... ama bu yalan olur." Boğazının arkasından bir başka rahatsız edici ses çıkarırken bile ona bir gülümseme gösteriyorum. Kahretsin, onu anlayamıyorum. Onun yanında olduğum süre uzadıkça daha da belirginleşen bağın farkında olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Gerçeği biliyor mu? Çünkü eğer biliyorsa-

"Sadece... dur, Koro Çocuğu," diye karşılık veriyor. "Yoksa sana karşı bir yasaklama emri"

çıkartmak zorunda kalabilirim."

Buna yüksek sesle gülüyorum ve tırnaklarımla ensemleri kaşıyorum. "Çıktığımız için bu biraz zor olabilir. Komik değil mi? En son konuştuğumuzda beni

iğrenç, aşağılık şeyler. Ve şimdi flört ediyoruz çünkü sen benim sikime binmeyi çok istiyorsun. Dünyanın işleyişi ne kadar komik, değil mi?"

Önceki konuşmamızı düşündüğümde hâlâ bir parça öfke hissediyorum. *Tek konuşmamızı.* Ama beni tanımadığı için onu suçlayamayacağımı biliyorum. BS üyeleriyle yaşadığı tek deneyim korkunçken değil. Babam...

O sadist bir pislik ve beni yapmakla suçladığı şeyler onu tanımlamak için daha uygun.

Dik dik bakıyor, o güzel gözleri hafifçe kısılıyor. "Biz çıkmıyoruz." Dudakları büzülüyor. "Ve kesinlikle flört etmiyorum."

"Öyle değil mi?" Ona bir adım daha yaklaşıyorum, neredeyse umutsuzca elimi onun minik beline koyabilmeyi diliyorum. "Eğer değilsek, seni randevulara götürdüğümde bu biraz garip olur. Ve güzel kız? Ben platonik ilişkiler kurmam."

"Beni...?" diye kekeliyor, yüzü kıpkırmızı oluyor ve ben sırtışıma gizlemek için dudağımı ısııyorum.

"Davenport şeytanı seninle ne yapıyor bilmiyorum ama sana kur yapmaya niyetliyim. Otuz gün boyunca her gece yeni bir randevu." Omuzlarımı silkiyorum ve gözlerinin göğsüme düşmesine neden oluyorum. "Belki de çıkmaktan daha fazlasını yaparız, ne demek istediğimi anlıyorsan..."

Bir kahkaha atıyor, kahverengi saçlarından bir tutamı omzunun arkasına atıyor, loş kulüp ışığında altın rengi röflelerden biri görünüyor. "Seni becermek istediğimi mi sanıyorsun, Koro Çocuğu?" Bir adım daha yaklaşıyor ve başını geriye eğerek bana bakıyor.

Bana kıyasla o kadar küçük ve minyon ki tek yapmak istediğim onu korumak. Ne garip bir düşünce. Evet, onu becermek istiyorum, ama bundan daha fazlası, onu güvende tutmak istiyorum.

Tanrım, eve gittiğimde suratımı yumruklayacağım.

"Ellerini vücudumda görmek istediğimi mi sanıyorsun?" Konuşurken bileklerimi tutuyor ve avuçlarımı nazikçe minik beline yerleştiriyor. Pembe gömleği yukarı kalkarak porselen tenini ortaya çıkarıyor ve başparmaklarım içgüdüsel olarak pürüzsüz ete minik, rahatlatıcı daireler çiziyor. "Sence sikini ıslak amımda ister miyim?" diye devam ediyor, bakışlarını hızla sertleşen ereksiyonuma indirerek. "Ya da dudaklarını göğüslerimde?" Yavaşça atletinin askısını aşağı kaydırarak sütyen giymediğini ortaya çıkarıyor ve ben de hevesli bir bekleyişle dudaklarımı ıslatıyorum.

Şimdi dikkat ettiğim için ince kumaşın arasından göğüs uçlarının belirgin hatlarını görebiliyorum. Lanet olası baştan çıkarıcı kadın bunu her türlü alay ve baştan çıkarma niyetiyle giymişti... yine de geceki hedefinin ben olmadığından şüpheleniyorum.

Kıskançlık, yaprakları çürümüş ve yeşil asitten yapılmış solgun bir çiçek gibi içimde açıyor. Aynı dansı Vincent Davenport'la yaptığı düşüncesi hoşuma gitmiyor. Buraya onu kızdırmak için gelmesinden hoşlanmıyorum.

Kurt değiştiriciler olarak, sıradan çıplaklığa karşı değiliz. Hayatım boyunca kendi payıma düşen sikleri, memeleri ve amları gördüm. Kız arkadaşlarım bile vardiyadan sonra kulüp binasında çıplak dolaşırdı ve diğer erkekler onlara aç gözlerle baksa bile hiç umursamazdım. Hatta birkaç kız arkadaşım benim önümde başka erkeklerle sikişti ve ben hiç umursamadım.

Ama Blair kayışını daha da aşağı kaydırduğında ve memelerinden biri serbest kaldığında, esmer-kırmızı meme ucu çoktan boncuklu, daha önce hiç hissetmediğim bir kıskançlık kafamın içinde davullar, ziller ve trompetlerden oluşan bir bando gibi çarpıyor.

Benden başka *kimsenin* onun göğüslerine

bakmasına izin yok. Hiç kimse.

Çok sahiplenici bir pisliğim.

Boğazımdan kısık bir sesle hırlıyorum, elimi belinden çekip bileğini kavıyorum. Elim göğsünün alt tarafını sıyrıyor ve bir kaşını kaldırarak bana sırtıyor. Bana meydan okuyor.

"Lanet gömleğini düzelt," diye çıkışıyorum, sesim hiç de kendim gibi çıkmıyor. Kızların toplum içinde edepsizleşmesine bayılıyorum, benimle olmasa bile. Ama Blair? Hayatta olmaz. İnsanların bakmasını istemiyorum.

"Tıpkı Tai gibi konuşuyorsun," diye mırıldanıyor, sesi hem eğlenmiş hem de meraklanmış gibi çıkıyor. O kıskançlık mı? Evet, midemde sürünen bir yılan çukuru gibi.

Tai ona ne zaman gömleğini giymesini söyledi? En başta neden gömleğini çıkarmıştı ki?

O pisliği öldüreceğim. Sonra da o kışına kıpkırmızı olana kadar şaplak atacağım.

Ama beni ne kadar etkilediğini görmesine izin vermek yerine, yüz hatlarımı düzeltiyor ve ukala bir sırıtış takınıyorum, elimi bileğinde tutmaya devam ediyorum.

"Bana dokunacak mısın, Koro Çocuğu?" diye alay ediyor.

"Bence erkek arkadaşın biraz kızabilir," diyorum, onun ukala ses tonuna kendi ses tonumla karşılık vererek. "Kızgın" kelimesi hafif kalır. Valentina'yla birlikte barda duran Vincent, öfke ve kıskançlıktan aklını kaçırmış gibi görünüyor. Isırılmış küçük kurdun, onun soğukkanlı dış görünüşünü aşıp geçtiği herkesin görebileceği kadar açık. Normalde sakın olan bakışlarında karanlık bir parıltı var ve bana küçümseyici, soğuk bir bakış fırlatıyor.

Ve ne yaptığımı bile göremiyor. *Blair'in* beni kızdırmak için ne yaptığını.

Şu anda kafayı taktığı kızın memesinin elimden birkaç santim uzakta olduğunu bilmiyor.

Gerçeği öğrenirse beni öldüreceğini düşünüyorum.

Bana mazoşist ya da intihara meyilli diyebilirsiniz ama bu bende bunu yapma isteğini daha da artırıyor.

Babana gel.

Bekle. Bu beni baba mı yapar? Siktir et. Görev iptal. İptal.

Blair bana sırtıyor, dişlerimin arasında emmek için can attığım parlak pembe dudakları geriliyor ve ben de ona kendi karanlık gülümsememi gösteriyorum, dudaklarıma gölgeler ve günahla boyanmış bir gülümseme.

Vücudumu onunkine daha da yaklaştırarak yakın çevredeki hiç kimsenin görmemesini sağlıyorum ve ellerimi yavaşça yukarı kaldırarak memelerinin dolgun etini avuçluyorum. Tembelce, başparmağımı meme ucunun üzerinde ileri geri gezdiriyorum, nefesinin kesilmesinin ve yüzünün kızarmasının tadını çıkarıyorum.

Bunu gerçekten yapmamı beklemiyordu.

Meme ucunu baş ve işaret parmakları arasına sıkıştırıp, bırakmadan önce inlemesine neden olacak kadar çekiştirirken bu düşünce beni daha da geniş sırtmaya itiyor. Göğüsleri inanılmaz. Esnek ve kolayca avuçlanabilir. Onlarla bütün gün oynayabilirim.

Ve bir gün, yapacağım. Sözlerimi bir kenara yaz. Göğüslerinden başlayarak vücudu hakkında bilinmesi gereken her şeyi ezberleyeceğim.

"Bana meydan okuma güzel kız," diye fısıldıyorum, dudaklarımı kulağına bastırmak için öne doğru eğilerek. Önümde pantolonunu indirirken göğsünün hassas etini yoğurmaya devam ediyorum. "Çünkü oynamaya hazır olduğumu zaten biliyorsun."

Sonunda uzaklaşarak beni kolumu bırakmaya zorladı ve bana sırtarak baktı, lanet memesi hâlâ dışarıdaydı. Kurtların çoğu buna aldırış etmiyor -yine, çıplaklık bizde yaygındır- ama birkaç erkek onu takdirle süzüyor. Sadece bana ait olanı başkalarına gösterdiği için onu omzuma atıp sıkı kışına şaplak atma isteğime direnerek onlara hırlıyorum.

Woah. Sakin ol, dostum. Sahiplenici bir pislik gibi konuşmaya başladın. İğrenç. Belki de

şaplağa ihtiyacı olan sensindir.

Ohhh. Bunun arkasında durabilirim. Blair, deri giymiş, kırbaç tutarken ben-

"Biliyor musun, Koro çocuğu," diye yavaşça başlıyor Blair, kendi parmağını kaldırıp zaten boncuklu olan meme ucunun etrafında tembelce daireler çiziyor. "Sanırım bu k deney bir şeyi kanıtladı."

Gözlerim meme ucunu oynatışına, nefes aldığında göğsünün sallanışına takılıyor.

O kadar sertleştim ki kıyafetlerime en ufak bir sürtünme bile sikimin patlamasına neden olacak. Neredeyse yüzde yüz eminim ki havayı kuru bir şekilde kamburlaştırmaya başlayacağım. Ama benden alıntı yapma. Kalçalarım henüz ortaya çıkmamış bir amcığa girmeye çalışırken biraz itilirse ne olur?

Bu insanın doğasında var.

Kelimenin tam anlamıyla.

İnsanlar doğaları gereği sikişirler.

Gğslerini sıkıca kavrıyord, koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakmaya devam ediyor.

"Ne?" Etrafımızdaki kalabalık tarafından yutulan soluk soluğa bir ses çıkararak aşağı doğru imdiklerken homurdanıyordum. şükürler olsun. Bu tatlı, çökmekte olan sesi duyarlarsa bu kulüpteki herkesi öldürmek zorunda kalabilirim.

"Ellerini üzerimde istiyordum, Mason. Ağzın meme ucumda. Sikin amıma girsin. Kahretsin, ne kadar büyük olduğunu, beni ne kadar esneteğini görebiliyordum. Sikini içimde istiyordum. Lütfen, Mason. Lütfen."

Kutsal kıllı taşaklar.

Kalçalarım daha da hızlı sarsılmaya başlıyord, sikim i amaşırma lezzetli bir şekilde srtnyord.

Diğer eli kot pantolonuna giderken göğsüyle oynamaya başlıyord ve kotun içinden kendini okşuyord. Çok ateşli, çok mükemmel ve bunu herkesin içinde yapıyord olmamız sadece tahrik olmamızı artırıyord. Çünkü bir yanım diğer erkeklerin ona bakıyord olmasını çok kıskanırdık, diğer yanım, daha büyük bir yanım onun bana ait olmasından dolayı erkekçe bir tatmin dalgası hissediyord. Henüz bilmedik bile.

Bu adamlar bakabilir -*Vincent* bakabilir- ama benden başka kimse dokunamaz. "Siktir, Mason," diye miyavlıyord. "Senin koca sikine ihtiyacım var."

Ve ben...

Patlıyordum amına koyayım.

Sanki yeniden küçük bir çocukmuşum gibi pantolonumun içine boşalıyordum. Orgazm tamamen beklenmedik bir şey ve tek yapabildiğim lanet bir srf gibi dalgayı sürmek, kimsenin fark etmemesi için dua etmek. Nefes alış verişim dzensizleşirdik ve tenim yanarken spermler dar boxer klotumun içinde sıkışıp kalıyord.

Blair'in gülümseme işil işil, gözleri kırışıyord.

Bir anda kayışını yukarı çekerek memelerini bir kez daha kapatır, elini kasıklarından çeker ve geriye doğru yürümeye başlar.

"Ben sana dokunmadan pantolonunun içine boşaldın," diye şarkı sylyord Blair arsız bir göz kırpmayla. "Sanırım ikimiz de bu ilişkide gücün kimde olduğunu biliyorduz."

Ne oluyor lan?

"Bu lanet bir test miydi?" İnanılmazlık sınırında ama çoğunlukla etkilenmiş bir şekilde soruyordum. Spermler boxer klotuma rahatsız edici bir şekilde yapışıyord ama hâlâ tahrik oluyordum. Yemin ederim, lanet olası azgın aletim yeniden sertleşmeye başladı bile. Ugh. Ne gt herif ama.

"Belki." Omuzlarını silkiyord, mükemmel dudaklarında hâlâ o kurnaz gülümseme oynuyord. "Belki de kız arkadaşı oynamaya zorlandığımda senin üzerinde ne kadar güce sahip olacağımı

görmek güzeldir. Ve eğer bu dublör herhangi bir gösterge ise... Sanırım hepsine sahip olacağım. On beş gün sonra görüşürüz, Koro Çocuğu." Parmaklarını el sallar gibi sallayıp Valentina ve Vincent'ın durduğu yere geri döner. İlki tamamen ilgisiz, hâlâ telefonunda bir şeyler yazıyor, ikincisi ise...

Sanki beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor.

Aslında, eğer ölümüm kazanamayacağı bir savaş başlatmasaydı, muhtemelen başlatırdı. Neler olduğunu anladığı çok açık ve şimdi çok öfkeli. Bakışlarından kıskançlık ve şiddetli bir sahiplenmeyle birlikte kurdumun yüzeye çıkmasına neden olan bir şey yayılıyor, boğazımdan bir hırıltı gürlüyor.

Onu kendi kızı olarak görüyor.

*Oyuna devam, Vincent
Davenport. Oyun devam
ediyor.*

Ama şimdilik eve gitmem, uzun, soğuk bir duş almam ve kur yapmak istemeyen bir kıza kur yapabilecek otuz farklı randevu planlamam gerekiyor. Ve onu MC'mde ona zarar vermek isteyen herkesten korumanın yollarını düşünmeliyim.

Blair Windsor, ilk raundu kazanmış olabilirsin, ama bu iş bitmedi.

Dizlerinin üstüne çöküp adımı haykırana kadar bitmeyecek.

Sikim içine girene, boynunda izim kalana kadar olmaz.

Beni sevene kadar olmaz.

Sen benim olana kadar olmaz.

BL A IR

15. GÜN

T Kalbimin göğsümde neredeyse acı verici bir şekilde atması, doğrudan merkezime akan kanı yatıştırmak için çok az şey yapıyor. Mason'dan uzaklaşırken yüzümün yandığından eminim, kalçalarım fazladan bir salıncak koyuyorum.

Dışarıdan, kendimden emin görünüyorum. Hatta şehvetli.

Ama içimde karmakarışık bir sinir ve endişe yumağı var.

Bunu neden yaptım ki?

Aklıma hemen hiçbir cevap gelmiyor ve bu da kafa karışıklığımı daha da artırıyor.

Ben *bunu* açıkça yapacak bir kadın değilim. Toplum içinde kendime dokunmayı kastediyorum.

Kısa bir an için kendimde değildim. Günah ve şehvetin kişileşmiş haliydim, bu adamın benim için kanını akıtmasını istiyordum. Bana tapmasını. Kendimi bir tür tanrıça gibi hissettim, adına bir tapınak inşa edilmiş ruhani bir ilah. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir bağ, canlı bir elektrik teli gibi aramızda yankılandı.

Avucunun çıplak göğsümdeki hissini hâlâ hatırlıyorum. Parmağıyla meme ucumu okşayışını. Ve sonra benim müstehcen sözlerim onu kot pantolonunun içinde patlatırken, onun uyarılmışlığının kokusunu.

Bir parçam Mason'ın kontrolünü kaybettiğini görmek, bir şekilde onun beni etkilediği kadar benim de onu etkilediğimi bilmek istiyordu. Aynı zamanda, adamı çok az tanıyorum. Yani, utanmaz bir çapkın olduğu gerçeğinden başka ne biliyorum ki? Melek gibi bir yüzü ve kötü bir adamı yalanlayan pürüzsüz, keskin yüz hatları olduğunu mu?

Ve on beş gün içinde, onun tutsağı olacağım.

Bu farkındalık mideme kurşun bir bowling topu gibi yerleşiyor. İç organlarımın üzerinde tehlikeli bir şekilde dengeleniyor, uyguladığı basınç midemi bulandırmaya yetiyor.

Mahkum.

Bu kelimeden nefret ediyorum.

Valentina ve Vincent'a döndüğümde, ilki martinisinin kenarından bana sırtıyor, ikincisi ise ellerine bakıyor. Dudaklarının keskin ve acımasız eğimi, şu anda kaşlarını çatmış olmasaydı, şehvetli, hatta davetkâr bile sayılabilirdi. Elleri bakarken, sadece bakarken, bembeyaz gömleği kaslı kollarına ve zayıf bedenine yapışıyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor Valentina sırtarak. "Kendini böyle savunduğun için. Seksi olmak."

Vincent'ın yüzü daha da gerginleşiyor, sert çizgileri sık kıyafetiyle çelişiyor. "Şey," diyorum, barda hâlâ ayakta duran Vincent'ın yanındaki koltuğa kayarak, "bazen böyle şeyler olur. bizim kontrolümüzde."

"Ve olan bu mu?" Sesi soluk soluğa bir tıslamaya dönüşse de yüz ifadesini hâlâ düzenli ve okunamaz tutuyor. "Kontrolünüz dışında bir şey mi oldu?"

Kızgın mı? Kıskanıyor

mu? Ama neden olsun ki?

Birbirimize hiçbir şey borçlu değiliz ve o benden nefret ediyor. Ben de ondan nefret ediyorum.

Bu üç kelimeyi uçuruma doğru haykırıyorum ama evrenin beni duyup duymadığından emin değilim. Eğer duyuyorsa da bana inanmadığı kesin.

Vincent başka bir şey söylemeden tezgâhtan kalktı ve hızlı adımlarla banyolara ve arka kapıya giden koridora doğru yürüdü. Nereye gittiğini bilmiyorum ve bu bilgi eksikliği

kalbimin acıyla çarpmasına neden oluyor.

Benim neyim var böyle?

"Ona aldırmayın." Valentina manikürlü elini kardeşinin arkasından umursamazca sallıyor, kırmızı dudakları sırtarak geriliyor. "Sadece surat asıyor."

Bakışlarımı Vincent'ın kaybolduğu koridordan uzaklaştırıyorum.

Barmen gelip içki siparişimi sorarken, "Bunu söylediğini duysa muhtemelen seni öldürür," diye düşünüyorum. Reddediyorum, taburemde dönerek Valentina'ya tamamen bakıyorum.

"Deneyebilir." Barın üstünde duran telefonuna bakıyor. "Ama parmağımı bir kez kaydırduğımda, onu öldürmek için yirmi suikastçım hazır olacak."

Aman Tanrım.

Ne diyeceğimi bilemeden ve şaka yapıp yapmadığından emin olamadan ona bakıyorum.

"Korkunçsun. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?" Soruyorum ve altın rengi gözleri sertleşiyor, rengi Vincent'ınkilerle neredeyse aynı tona gelene kadar kanıyor.

"Ailemi korumak için ne gerekiyorsa yaparım," diyor çelik gibi bir sesle. Tüylerim diken diken oluyor. "Bu onları kendi aptalca kararlarından korumam gerektiği anlamına gelse bile." Son söylediği neredeyse bir homurtu ve Vincent'ın kaybolduğu yöne doğru sertçe bakıyor.

Sonra bir anda yüz ifadesi değişiyor. Bir zamanlar karanlık, kasvetli fırtına bulutlarının olduğu yerde şimdi öyle parlak bir güneş batıyor ki, net görebilmek için gözlerinizi siper etmeniz gerekiyor. Ama aynı güneş gibi, sisteminize nüfuz eden soğuğu hemen uzaklaştırmıyor. Bunun yerine sizi kör ediyor, sert parıltısı gözlerinizi alışmaya zorlarken duraklamanıza neden oluyor.

Vincent'ın hangi karardan korunması gerekiyor?

Ve neden Valentina'nın bir şekilde beni ima ettiğine dair belirgin bir his var içimde?

Valentina'nın Vincent'ı kendi güvenliği için benden uzak tutması düşüncesi göğüs boşluğumda acı bir asit topunun yerleşmesine neden oluyor. Birden nefes almak acı vermeye başladı.

"Şimdi bana surat asma," diyor hışımla ve bana yan gözle bakıyor. Sanki bir karara varmış gibi, içkisinin kalanını geri fırlatıyor ve boş bardağı barın aşağısına kaydırıyor. Zarifçe ayağa kalkıyor, ellerini küçük siyah elbisesinin üzerinde gezdiriyor ve sonra elimi tutuyor. "Gel. Ateşli adamların birbirlerini nasıl dövdüklerini izleyeceğiz."

"Ben gerçekten-"

Beni iki şekil değiştirenin şiddetli bir savaşa tutuştuğu ringin kenarına doğru sürüklerken itirazım kulak ardı ediliyor. Biri bir Lycan kurdu, gözleri öfkeyle yanıyor, diğeri ise bir totem, teni Tai'ninkine benzer bir açık kahverengi tonunda.

Ben şaşkınlıkla izlerken, lycan totemin etli merkezine yumruk üstüne yumruk atıyor ve ikinci kurdun bir hüsrana kükremesi çıkarmasına neden oluyor. Neredeyse kaçıracağım kadar hızlı bir hareketle, totemik kafasını indirip lycanın göğsüne çarpıyor ve sonra diğer adamı omzunun üzerinden fırlatıyor.

Kalabalık çılgına döner.

Valentina komplocu bir göz kırpmayla, "Onun tarafından oradan oraya savrulmak benim için sorun olmaz," diye mırıldanıyor. Gülümsemeye çalışıyorum ama en iyi ihtimalle zayıf bir gülümseme.

Çünkü sanırım bende bir sorun var, kelimelere dökemediğim bir şey. Dövüşen adam.

Normalde yanımda eve götürmekte tereddüt etmeyeceğim biri. Sert erkekliğin güzel bir örneği, karşındaki adamın suratına indirdiği her yumrukla kasları esniyor. Hem ringde hem de muhtemelen yatak odasında zorlu bir rakip. Ama...

Onu istemiyorum.

Hem de hiç.

Hiç mantıklı gelmiyor. Mason'la utanmazca flört ederken, Tai'yi arzularken ve Vincent'i süzerken nasıl olur da başka kimseyi becermek istemem? Bu üç adama karşı bir şeyler hissetmiyor değilim. İkisini tanımıyorum bile, diğeri ise empati kurmaya başladığım bir seri katil.

Peki benim sorunum ne? Beynimin içinde bir şey mi koptu, en ufak bir provokasyonun tamamen yok edebileceği zayıf bir ip mi?

Valentina, "Daha önce hiç fiziksel bir kavgaya karışmamıştım," diye düşünüyor. Ses tonunu sohbet eder gibi tanımlamak istiyorum ama öyle değil. Pek sayılmaz. Ne söylediği ve nasıl söylediği konusunda çok sivri bir şey var, sanki bir noktaya değinmeye çalışıyor.

Ama bu noktanın ne olduğunu size söyleyemem.

"Oh?" Açıkçası buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Eğer bu bir film olsaydı, muhtemelen başrolde ben olmazdım. Ama komediyi hafifleten yan karakter de olmazdım..." diye düşünüyor, boyalı bir tırnağını çenesine vurarak. "Muhtemelen ilk on beş dakikada ölen sığ bir engerek olurum."

"Bu... sezgisel," diyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, başka ne diyebilirim ki?

"Sen gölgelerin arasında durup şeytani dillerle fısıldarken bir yandan da bıçağını okşayan ürkütücü, belalı kız olacaksın," diye devam ediyor cansız bir sesle.

Yavaşça dönüp ona bakıyorum.

"...ne sikim filmler izliyorsun sen?"

Ama o çoktan duvardaki bir noktaya boş boş bakmaya başlamış, yüzü gerilmiş.

"Çocukken bana nadir görülen bir kalp hastalığı teşhisi kondu," diyor sesi uzaklardan geliyor. "Doktorlar yaşayıp yaşamayacağımdan emin değillerdi." Başını sallayarak, dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek vücudunun aşağısını işaret ediyor. "Elbette yaşadım ama sanırım Vincent ölüme ne kadar yaklaştığımı biliyordu. İkimiz de çocukken bile bana karşı son derece korumacıydı."

Kan rengindeki koyu kırmızı tırnakları uyluklarına vuruyor. "Bir keresinde, belki on ya da on bir yaşındayken, başka bir çocuğun benimle uğraşmaktan hoşlandığını hatırlıyorum. Benden daha büyüktü ve totemik bir kurttu." Gözleri umutsuzluğa kapılıyor. "Annem onun bana aşık olduğunu söyledi ama ben inanmadım. Bir gün, oyun parkındayken, kaydırağın yanında beni köşeye sıkıştırdı. Beni itti. Canım yanmıştı, o kısmı çok net hatırlıyorum. Elim gevşek bir çiviye takıldı ve..." Bu ifadenin ardından başını hüzünlü bir şekilde salladı. "Ama sonra Vincent oradaydı, karanlığın intikam meleği, ve o adamı dövdü. Vincent benim gibi sadece on bir yaşındaydı ve bu adam belki de, bilmiyorum, on dört yaşında mıydı? On beş mi?

"Ama Vincent onu yere yıktı ve sonra ayağa kalktı, soğuk gözlerle bana baktı... kardeşimde görmeye alışık olmadığım gözlerle. O ana kadar ikizimin ne kadar sapkınlaştığını fark etmemiştim. Ne kadar karanlık. İçinde hep bir *canavar* vardı, ama annem ve ben onu uzak tutmaya çalışırken, babam yalanlarla besledi." Val babasından bahsedince içgüdüsel olarak geriliyorum ama fark ettiyse de bir şey söylemiyor. "Ama aynı zamanda kardeşimi oluşturan bu canavarın beni ve sevdiği insanları her zaman koruyacağını biliyordum ve o anda canavarının güzelliğini bulmaya yemin ettim. Belki o zaman sonunda mutlu olabilirdi. Ve kardeşim için istediğim tek şey bu, Blair. Sadece mutlu olmasını istiyorum. Sadece ölüm, karanlık ve günah hakkında endişelenmeden uyumasını istiyorum. Kardeşim... O kanla vaftiz edildi. Bunun hep kötü bir şey olduğunu düşünürdüm, ama şimdi? O kadar emin değilim. Belki de hayatında aydınlık ve karanlığın mükemmel bir ikilemi olan birine ihtiyacı vardır."

Başını merakla yana eğiyor, hala benim yerime ringi izliyor, tam da totemik kurdun galip ilan edildiği sırada. Kanlı, terli göğsüne vuruyor ve Val alt dudağını müstehcen bir şekilde yalayarak

ona takdir dolu bir bakış atıyor.

"Neden...? Bunu bana neden anlatıyorsun?" Acım ve kafa karışıklığım her nefesimi ekşitiyor, ta ki hava bile

Tadı zehir gibi.

Ama içimde gürleyen bu acı ve kafa karışıklığı? Nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, kederin beni sakat bıraktığı, ciğerlerimi nefes almak son derece zorlaşana kadar demir bir mendeneye sıkıldığı ve Vincent'ı bulmak için umutsuz, neredeyse kontrol edilemez bir dürtü duyduğum ve...

Onu rahatlatmak mı?

Hayır, bu doğru olamaz.

Valentina sonunda bakışlarını ringden ayırıyor ve beni esrarengiz bir bakışla süzüyor.

"Sanırım biliyorsun, Blair. Şimdi gel. Eğer dövüşmeyeceksen, eve dönmeliyiz."

VINCENT'I OFISİNDE BULDUM.

Davenport malikânesine döndüğümde yaptığım ilk şey pembe atletimi ve kot pantolonumu çıkarmak, şık kıyafetlerimi eşofman altı ve tişörtle değiştirmek oldu. Valentina ne giydiğimi görürse muhtemelen beni öldürür ama şu anda güzellikten çok rahatlığa ihtiyacım var. Stil yerine aşinalık.

Vincent hâlâ kolları kıvrılmış olsa da gömleğini ve siyah pantolonunu giymiş. Onu gördüğüm diğer iki seferde olduğu gibi kahverengi koltuğa oturmuş, günlüğünü dizine dayamış, kalemiyle kâğıt üzerinde bir şeyler karalıyor.

İçeri girdiğimde vücudu sertleşiyor, eli duraklıyor ama gitmemi talep etmiyor. Aslında, o koyu kahverengi gözleriyle bana bakmaktan başka bir şey söylemiyor. Bir kızın içinde kendini kaybedebileceği simsiyah havuzlar.

Buraya özür dilemeye mi yoksa başka bir şey yapmaya mı geldiğimi bilmiyorum, bu yüzden bir şey söylemek yerine kitaplığına doğru ilerliyorum ve parmaklarımı kitaplarının yıpranmış sırtlarında hafifçe gezdiriyorum. Belli ki bunlar sadece dekorasyon için burada değil. Her birinde aşınma ve yıpranma izleri var, kelimeler yıllar içinde solmuş ve sırtları bazı yerlerde yırtılmış.

Rastgele bir kitap seçiyorum ve yavaşça karşısındaki koltuğa oturuyorum.

Gergin duruşu hemen gevşemiyor. Sadece simsiyah bakışları yüzümde geziniyor, kitabı açıp kendi kendime sessizce okumaya başlamamı izliyor.

Neredeyse kademeli olarak vücudu gevşer. Önce omuzlarını kulaklarına bastırdığı yerden indirir. Sonra, büyük bir hava dalgası salıyor. Ve nihayet, günlüğüne tekrar yazmaya başlıyor, aramızda uzanan sessizlik, bir yayın teli gibi gergin, şaşırtıcı derecede arkadaşça.

Kırana kadar.

"*Vücudumda alev alev yanan bir yol açıyor, dilinin karın kaslarıma her vuruşunda gömleğimi yukarı çekiyor. Gömleğimi tamamen çıkarmasına yardım ediyorum ve o da dirseklerinin üzerine kalkıp bana bakıyor,*" diye okuyor, ben ona aptal gibi bakarken. Bir noktada günlüğünü Kindle ile değiştirmiş olmalı. Ekranı incelerken siyah gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Vincent!" Kitabı tanıdığımdaya ciyakladım. Kindle'ımdan. Geçen yıl doğum günümde Johnson, Gray ve Martha'dan aldığım Kindle. "Nereden aldın bunu?"

Sanki ben hiç bölmemişim gibi devam ediyor. Kitabın Katie May'in *Charming Devils*'i olduğunu hatırlıyorum. Tuhaf bir yazar. Baştan aşağı çılgın bir kedi kadın. "*Kahretsin, hayal ettiğimden daha güzelsin,*" diye fısıldıyor göğüslerimin üstünü, dantelli beyaz sütyenimin tam kenarını öperken.

"*Bunu sık sık hayal ediyor musun?*" diye takılıyorum nefes nefese." Sesini tiz bir kadın taklidiyle

yükseltiyor, o sırada içimden bir kahkaha kaçıyor. Vincent pek çok şey olabilir ama

anlatıcılıkta bir kariyerim var.

"Kes şunu," diye uyarıyorum, ancak dudaklarım onları durduramadan bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bir kez ters hareme girdin mi, bir daha asla geri dönemezsin. Günün sonunda benim haremime katılmak isteyeceksin."

Parmağını Kindle'ın ekranında rahatça gezdirerek bir sonraki sayfaya geçiyor. "Yap beni."

"Haremime katılmanı mı? Ya da okumayı bıraktırır mı?" Talep ediyorum, ama o sadece kaşlarını kaldırıp meydan okuma.

Ne yaptığımın farkına varmadan koltuğumdan kalkıp kucağına atlıyorum ve Kindle'ı elinden çekip alıyorum. Kahkaha atıyor, boğuk, içten bir sesle etrafımı sarıyor ve ben donup kalıyorum, tamamen büyülenmiş bir halde.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. Beni rehin aldı.

Her nefes bir düzine jilet gibi boğazımdan aşağı yukarı sürükleniyor. Kafamın içinde ani bir çarpıntı başlıyor. Gözlerim onun dudaklarına kayıyor, o kadar yumuşak ve sert ki benimkilere karşı nasıl hissedeceklerini merak ediyorum. Göründükleri kadar yumuşak olurlar mıydı?

Kahkahası yüzünden süzülürken kendi gözleri de erimeye başlıyor. Ben kalp atışlarımı kontrol altına almak için çabalarırken, o sözsüz bir şekilde Kindle'ımı bana uzatıyor.

"Tuhaf kitaplar okuyorsun," diyor, bakışları hâlâ dudaklarımda kilitli. İçgüdüsel olarak onları yalıyorum ve yemin ederim gözleri cinsel bir zevkle kararıyor.

"Evet, şey..." Yutkunarak kendimi onun kucağından bırakıyorum. *Büyük*, sert aleti bacağıma sürtüldüğünde tüylerim diken diken oluyor ve alçak, acı dolu bir sesle inliyor. Karşısındaki koltuğumu geri alırken kalbim maraton koşuyormuş gibi hızla çarpıyor, içgüdüsel tepkimi durduramadan iki yanağıma da sıcaklık giriyor. "Kitap sevgilileri gerçek sevgililerden daha iyidir. Peki ya birden fazla kitap sevgilisi?" Kendimi dramatik bir şekilde yelpazeliyorum ve o da beni başka bir içten gülümsemeye onurlandırıyor. "Tabii ki."

"Endişelenmeli miyim?" diye eğlenerek soruyor, günlüğünü masadan geri alırken.

Sırıtıyorum. "Hayali erkek arkadaşlarım sayfalardan çıkıp gerçek olsa?" Başını salladığında sırtışıım genişliyor. "Bu zoraki ilişkide seni öyle hızlı terk ederdim ki, neye uğradığını şaşırırdın."

Yine de kucağındayken hissettiklerime göre, en azından bir bölümde kitap erkek arkadaşlarını utandırabilirsin.

Kıkırdıyor, dikkatini tekrar günlüğüne vermeden önce başını yavaşça iki yana sallıyor.

Sonraki beş gece de onun ofisine geldim.

BLAIR

2. GÜN 0

TDavenport'lar aslında...
Korkunç değil.

Valentina beni kendi kişisel Barbie bebeği olarak görüyor, saçımı yapmak, makyajımı yapmak ve giymem için bir kıyafet seçmek için günün her saatinde sürekli odama giriyor. Ve zamanının yarısında o lanet telefonuyla dünyayı yönetirken ya da zengin insanlar ne yapıyorsa onu yaparken, diğer yarısında da bana ne giymemem gerektiğini öğretiyor.

Yani, benim için kendi seçmediği her şeyi. "O kazağı hemen çıkar."

"Bu kotlar iğrenç görünüyor." "Bu ne renk ki? Kusmuk mu?"

"O ayakkabılar o gömlekle çok çirkin duruyor."

Bir keresinde, saçımı şık bir şekilde topuz yaptıktan sonra, ona her zaman telefonuyla ne yaptığını sordum. Yani, teknolojiyi anlıyorum, gerçekten anlıyorum ama bu kadın sınırda takıntılı.

Parlak kırmızı dudakları, buz kraliçesi lakabına yakışan kurnaz bir gülümsemeye dönüştü ve "Düşmanlarımı yok ediyorum" diye cevap verdi.

Ondan sonra da onu bir daha sorgulamadım.

Ona nasıl dövüşeceğini de öğretiyorum. Çoğunlukla kendini savunmayı, ama birkaç saldırı taktiğini de. Bazen Vincent bizi izliyor, gözleri iki ısı güdümlü füze gibi üzerimde. Asla yorum yapmaz, sırası gelmeden konuşmaz ama gözleri her hareketimi takip eder. Her yumruk, tekme ve mücadele. Çenemden aşağıya ve spor sütyenime damlayan her ter damlasını. Valentina'ya talimat verirken dudaklarımdan çıkan her kelimeyi. Gözlerindeki bakışın hayranlık mı, saygı mı, yoksa yargılama mı olduğunu bilmiyorum ve sormaya da cesaretim yok.

Son birkaç gecedir Vincent'in çalışma odasına çekilip karşısındaki koltuğa oturuyorum ve ikimiz de onun kitap koleksiyonuna dalıyoruz. Sessizlik sanıldığı kadar garip değil. Elbette gergin ve neredeyse elektriklenmişti, ama ben rahat olduğunu düşünüyorum. Ve saat onu vurduğunda, ikimiz de kitaplarımızı rafa geri koyar ve aramızda tek bir kelime bile konuşmadan odalarımıza doğru yol alırdık.

Çok kafa karıştırıcı.

İnleyerek elimi başımın üzerine atıyorum ve komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum.

Saat çoktan akşam on oldu, yani babamla günlük telefon görüşmemi yapmam gereken saat.

Her zaman olduğu gibi, ilk zil sesinde telefonu açıyor, hırçın sesi perişan ruhum üzerinde yatıştırıcı, sakinleştirici bir etki yapıyor.

"Blair?"

"Hayır, annen arıyor," diye olgun bir yetişkin gibi şaka yapıyorum.

Babam homurdanıyor ve kağıtların karıştırılma sesini duyuyorum. Eğlence merkezindeki ofisinde olmalı. O adam orayı her zaman darmadağınık tutar.

"Annem öleli otuz yıl oldu, çocuk. İyi deneme," diye kıkırdayarak karşılık verir. Ciddileştikçe kahkahası kesiliyor. "Dünya sana nasıl davranıyor, evlat?"

"Dünya mı... yoksa Davenportlar mı?" Tavana bakarak soruyorum. Karavanımdaki çatlak tavanın aksine, bunda su lekesi yok. Çatlak yok. Soluk beyaz boyadan başka bir şey yok.

"İkisi de aynı değil mi?" Babam soruyor, sesinde acımasız bir eğlence var.

"Davenportlar çok zenginler ama dünyayı gerçekten yönettiklerine inanmıyorum. Şey..." Valentina'nın kullanışlı telefonunu, bileğinin bir hareketiyle ve iyi yerleştirilmiş birkaç mesajla tüm sorunlarının nasıl ortadan kalktığını düşünüyorum. Vincent'in seksi, takım elbiseli bir Azrail gibi ölümü kendi ellerine alışını. "Bir daha düşündüm de, sana katılmam gerekebilir."

Tekrar kıkırdıyor ve aniden bastıran gözyaşlarımı durdurmak için göz kapaklarımı sıkıyorum. Çünkü lanet olsun, onu özlüyorum. Hem de çok. Huysuz yaşlı bir piç, ama o *benim* huysuz yaşlı piçim.

"Herkes nasıl?" Fısıldıyorum, ellerim telefonun etrafında sıkılıyor, acı verecek kadar sıkıyor.

"Güzel. Martha seni deli gibi özlüyor, evlat. Gençler de öyle."

"Peki ya sen?"

İç çekiyor. "Senin için çok endişeleniyorum, Blair. Johnson da öyle. İkimiz de hissediyoruz..." Hattan yorgun bir ses geliyor. "Bu boka bulaştığın için ikimiz de kendimizi sorumlu hissediyoruz. Eğer yapmasaydın-"

"Yapma," diye sertçe araya giriyorum. "Suçu kendine atma. Bunu yapmayı ben seçtim. Sen ve Martha için. Johnson için. Jacob için. Tüm toplum için. Bir an bile pişman değilim. Başka saldırı oldu mu?"

"Hiç," diye yanıtlıyor babam. "Sen Davenport hatunuyla gittiğinden beri ısırılmış kurtlara yeni bir saldırı olmadı. Ne yaptığını bilmiyorum... ama işe yarıyor gibi görünüyor. Anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getiriyorlar. Tüm kurt sürüleri. Ve teslim edilen kıyafetleri hatırlıyor musun? Geçen gün bir sevkiyat daha aldık. İçinde banyo malzemeleri ve battaniye vardı. Blair, sanırım koruyucu bir meleğimiz var."

Koruyucu melek
değil. Sadece bir
Davenport.

Bu kez, duygu bombardımanına tutulduğum için gözyaşlarım yanağımdan aşağıya doğru akıyor. Beni boğmakla tehdit eden buz gibi bir sel gibi üzerime akıyor. Acaba bir denizci, baştan çıkarıcı bir siren onu okyanusun yüzeyinin altına sürüklemekten hemen önce böyle mi hissediyor diye merak ediyorum; şaşkınlık ve huşu, hemen ardından da tüyler ürpertici bir dehşet.

"Sevindim. Dinle, baba, ben-" Kapımın çalınmasıyla başımı kaldırdım. "Gitmem gerekiyor." "Dikkatli ol kızım. Beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum. Seni seviyorum, yaşlı adam. *Ti amo.*" Sesim neredeyse bir fısıltı. "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıp bir elimi yüzümde gezdirerek gözyaşlarımı topladığımdan emin olduktan sonra yatak odamdan çıkıp salona doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığımda Vincent'in eşikte dikildiğini görünce şaşıyorum.

Ellerini arkasında kavuşturmuş, gözleri geceleyin çalkantılı bir denizden daha karanlık bir şekilde bana bakıyor.

"Benimle gel," diye talimat veriyor ve cevap vermemi beklemeden topuklarının üzerinde dönüp merdivenlerden aşağı iniyor.

Ağzım açık kalıyor, içimde öfke kükrüyor, sonra boğuk bir küfür savurup peşinden koşuyorum.

Neyse ki, Valentina'nın bu sabah ilk iş olarak bana giydirdiği kıyafetleri değiştirme zahmetine katlanmadığım için hâlâ o gün için giyinmiş durumdayım. Bana şık pembe bir bluz ve kot pantolon giydirdi, saçlarımı gevşek bir Fransız örgüsü haline getirdi. Ve şimdi merak ediyorum.

Vincent'in ne planladığını biliyor muydu?

"Bu gece başka birini daha mı öldüreceğiz?" Ona ayak uydurmak için acele ederek şaka

yapıyorum. Cevap vermeyince, onu tokatlama dürtüsüne direniyorum. "Ayakkabı giymeme gerek var mı? Ayaklarım çıplak gibi

bu parti burada."

"Çıplak ayakla yürümek diye bir kelime yok," diye cevap veriyor, her kelimesi kısa ve öz.

"Nereden biliyorsun?" Adımlarımı hızlandırarak soruyorum. "Elinizde bir sözlük var mı?"

Gözlerini devirdiğine yemin edebilirim, ama tabii ki hayal görüyor olabilirim. Vincent Davenport gibi seçkin bir adam için bu çok... normal görünüyor. "Sanırım sözlükte çıplak ayakla yürümek gibi bir kelimedenden haberim olurdu."

"Belki de kültürler arası bir farktır," diye devam ediyorum, gözlerinin seğirmesinden zevk alarak. Vincent'ı kızdırmaktan daha eğlenceli bulduğum bir şey yok. "Belki de Amerikalıların anlamadığı bir İngiliz kelimesi ya da tam tersi."

"İkimiz de Amerikalıyız, Blair," diye homurdanıyor Vincent, sırtışımanın genişlemesine neden oluyor.

"Mesela Merriam-Webster sözlüğünde 'transpire' kelimesinin ilk tanımı 'meydana gelmek' olarak geçiyor. Ama Oxford sözlüğünde bu tanım yok. Bu diller ve kültürler arasındaki bir fark. Elbette, kendi dilinizin bir başkasınıkinden daha iyi olduğuna inanmak için cahil olmanız gerekir. Renk kelimesinin U ile yazılması ve aynı zamanda U olmadan yazılması gibi. Ya da 'doğru'ya karşı 'doğru'. Ya da çıplak ayakla yürümek gibi."

."

"Daha bitirmedin mi?" Vincent dönüp bana bakıyor, kara kaşlarından biri havaya kalkmış, ama ben ona sırtıyıyorum.

"Çıplak ayakla yürümenin bir kelime olduğunu kabul ediyorsanız, o zaman evet, evet öyleyim."

Dudakları seğiriyor ama gülümsemesine izin vermiyor. Tam olarak değil. Henüz değil. Hâlâ çok gergin, duruşu çok katı, gevşemesine ve soğuk duvarlarını indirmesine izin veremiyor.

Neden birdenbire, umutsuzca, onları yıkan kişi olmak istiyorum?

Neden onun gözlerine sızan sıcaklığın ve orada bulunan buzları eritmesinin nedeni olmak istiyorum? Neden onu ofisinde Kindle'ımı okurken yakaladığımda bana hediye ettiği gibi dudaklarının içten bir gülümsemeye dönüşmesinin nedeni olmak istiyorum?

Vincent bir kez daha, "Benimle gel," diyor ve beni arka bahçeye çıktığını bildiğim bir kapıya doğru götürüyor.

"Biliyor musun, bana kızgın olduğunu sanıyordum," diye garip bir şekilde başlıyorum çitlerle çevrili alana girdiğimizde.

Vincent hareketsiz kalıyor, sadece gözleri bana bakmak için hareket ediyor. "Bir BS üyesinin sana dokunmasına izin verdiğin için mi?" Kurdu ortaya çıkarken gözlerinin sapsarı olduğuna yemin edebilirim, dudakları dişlerinin arasından çekiliyor. Kendimi savunamadan, neden savunmak istediğimden emin olmasam da, devam ediyor: "Bu bana bazı şeyleri fark ettirdi. Bunlardan en önemlisi, seni kazanmak istiyorsam, oyunumu geliştirmem gerektiği."

"Beni kazanmak mı?" Saçlarımı geriye atarak alaycı bir ifadeyle soruyorum. "Ben senin kazanabileceğin bir şey değilim, Vincent." "Değil misin?" Sesi sessiz, genelde bana ayırdığı kesici ısırdıktan yoksun. "Senin gibi biri"

Senin kadar tatlı ve sadık? Senin kadar güzel ve nazık biri? Sevddiği insanlar için dünyanın öbür ucuna gidecek biri?" Başını sallıyor, koyu kahverengi saçlarından bir tutam alnına düşüyor ve beni yanan mumların oluşturduğu bir patıkaya doğru götürmeye başlıyor. "Sadece aramızdaki bağa güvenemeyeceğimi fark ettim. Seninle gerçek bir beyefendi gibi çıkmalıyım. Sana kur yapmalıyım."

Bağımız

mı?

Benimle

çıkmaq

mı?

Benimle

flört

etmek mi?

Cehennem dondu mu?

Ama kalp atışlarımın hızlanmasını ya da ellerimin titremesini inkâr edemem. Ya da içimde

yumurtadan çıkan ve şu anda uçan sinek kuşlarının yuvasını, kanatlarının

mide zarım. Ve

belki de.

Belki de gerçekten istediğim tek şey buydu. Birinin beni istemesi. Benim için savaşıacak birini.

Belki, sadece belki, o kişi Vincent'tır, yakıcı bir sıcaklık hissi veren soğuk bakışları ve

hırpalanmış ruhuma çok şey anlatan vurdumduymaz ifadesiyle.

Ormanın içinde kıvrılan bir patikayı takip ediyoruz, ay ışığının tam olarak ulaşamadığı bir açıklığa ulaştığımızda duruyoruz.

Buradaki çimler bir şekilde daha da yeşil, neredeyse kabarık görünüyor. Tam ortada bir battaniye, üzerinde çok sayıda yastık ve büyük bir piknik sepeti duruyor.

Bu da ne...?

Vincent kol düğmeleriyle oynarken merak etmeden duramıyorum... Gergin mi?

"Bugün bunu benim için personele hazırlattım," diyerek battaniyenin üzerine oturmak üzere hareket ediyor. Hareketleri neredeyse robotik ve nihayet oturduğunda sırtı dimdik duruyor. Hiç gevşedi mi?

"Vincent..." Dürüst olmak gerekirse ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Bu... yeterli mi?" diye soruyor, bir kez daha kol düğmesiyle oynarken. Düğmelerini ilikliyor, açıyor, düğmelerini ilikliyor, açıyor. Tekrar ve tekrar ve tekrar. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

Sözsüz bir şekilde, parmaklarımı çimlerde gezdirerek onun karşısında kıcımın üzerine düşüyorum.

Vincent piknik sepetinin kapağını açıp içinden basit bir hindili ve peynirli sandviç, bir kap çilek, bebek havuçlar ve sonra da muhteşem bir çikolatalı kek çıkararak, "Şeften bize en sevdiklerinizi yapmasını istedim," diye devam eder.

İçimde anlaşılmaz duygular dolaşırken bile kalbim kabarıyor. En sevdiğim yemeklerin ne olduğunu nereden biliyor?

O...? Beni izliyor muydu?

Belki de beni görmezden geldiğini düşünürken, sandığımdan daha fazla ilgi gösteriyordu.

"Seçmeniz için birkaç farklı içki getirdim," diye devam ediyor Vincent, neredeyse gevezelik ederek. Bir şişe kırmızı şarap çıkarırken eli hafifçe titriyor. "Ama alkolsüz bir yol seçerseniz, bir kutu kahve ve bir şişe portakal suyu getirdim. Eğer bu seçeneklerden herhangi birini beğenmezseniz, ben çağırabilirim."

"Vincent." Öne doğru eğilip elimi ağzının üzerine koyuyorum ve gözleri rahatsız edici uzvuna kayıyor, hafifçe daralıyor. "Bu mükemmel." Daha fazla saçmalamayacağından emin olduğumda, yavaşça arkama yaslanıyorum ve yastık yığınının yaslanarak kendimi rahatlatıyorum. "Bu..."

"Umarım romantiktir," diyor ve bana içinde her şeyden biraz olan bir tabak uzatıyor.

"Farklı," diye sonuçlandırıyorum. Yüzünde incinmiş bir ifade belirip bir saniyeden kısa bir süre içinde kaybolduğunda aceleyle detaylandırıyorum: "Kötü bir farklılık değil Vincent. Sadece... farklı. Açıkçası benden hoşlandığını bile düşünmemiştim."

Hemen konuşmuyor. Onun yerine bakışları beni esir alıyor, karanlık ve öfkeli bir tanrının önünde çırılçıplak ve kanlar içinde yatan gönüllü bir tutsak gibi. Üst dudağını yalıyor, pembe dili kan dolaşımında bir yangın çıkarıyor, az önce söylediklerimi bildiği o özenli sabırla değerlendiriyor. Konuştuğunda sesi alçak ve boğuk, etrafımda duman gibi kıvrılıyor. *"Ve güneş ağaç sınırını aştığında ve dünya karanlık ve ıssız hale geldiğinde, ruhum ışığım için ağlar. Kalbim. Sen, sevgilim, kayan bir yıldızın tüm parlaklığı ve uhreviliğiyle parlıyorsun, yakalamak için çaresizce çırpındığım bir yıldız. Ama ellerim kandan kayganlaştı ve sen sürekli düşüyorsun. Benim*

Düşmüş yıldız. Göklerden düşen melek." Boğuk sesi etrafımda duman gibi kıvrılıyor ve beni hareketsiz bırakıyor, ancak fısıltının üzerinde zar zor konuşuyor. Sıcaklık bedenime nüfuz ediyor, tenimden sızıyor ve iliklerime kadar yerleşiyor.

"Bu...?" Boğazımı temizliyorum. "Yani, bunu sen mi yazdın?"

Onu sürekli o günlüğe yazarken görüyorum. Aslında her gece, yeni bir roman okumadığı zamanlarda, ama ne yazdığını hiç sormadım.

Yüzü kızarmıyor ama bir çileği mükemmel, gür dudaklarına götürürken elleri hafifçe titremeye devam ediyor.

"Bazı düşüncelerin yüksek sesle söylenemeyeceğini anlıyorum," diyor sonunda, dili çenesinden aşağı damlayan suları yalayarak uzaklaştırıyor.

"Çok güzel," diye itiraf ediyorum, kalbim boğazımda düğümlenene kadar sürünerek ilerliyor. "Öyle mi...?"

Şiirin kimin hakkında olduğunu ona nasıl sorabilirim?

"Seninle mi ilgili?" Vincent bir kaşını kaldırarak sözünü bitiriyor. İncelemesinin altında kıvranıyorum. "Söyle bana, Blair Windsor... öyle olmasını ister miydin?"

Evet, bu düşünce hiç aklıma gelmiyor ama bu tek kelimenin doğruluğunu da inkar edemiyorum.

Vincent'in romantik şiirlerinin benim hakkımda olmasını her şeyden çok istiyorum.

Kalbime bir parça nefret yerleşiyor ama onu görmezden geliyorum. O beni esir alan kişi, değil mi? Düşmanım mı?

Neden artık öyle hissettirmiyor?

Davenport ikizleri hakkında uzun zamandır böyle hissetmediğimi düşünmeye başlıyorum. Valentina arkadaşım oldu, ya Vincent? Hiç kimseyi şu anda onu istediğim kadar istememiştim. Ama her iki kardeşe karşı değişen duygularıma rağmen, kalbimi demir bir mengeneyle sıkıca suçluluk duygusunu görmezden gelemiyorum. Babasının kim olduğunu ve halkıma neler yaptığını düşündüğümde duyularıma dolan nefreti. Benim aileme.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor Vincent peçeteyle dudaklarını silerken, gözlerimden dikkatle kaçınarak, "son zamanlarda yazdığım her şey senin hakkında."

Onun gururlu ve etkileyici yüzüne bakarken kalbim gibi nefesim de kesiliyor. Bazılarına zalim ve hatta soğuk gelebilir. Tanrı biliyor ki ben de eskiden böyle düşünürdüm.

Ama şimdi.

Savunmasız görünüyor. Bakışlarımdan dikkatlice kaçınması, çok keskin gözleri, titreyen elleri...

"Benden nefret ediyormuş gibi davranıyorsun," diye fısıldıyorum ve sonunda kafasını kaldırıp gözlerini benimkilerle aynı hizaya getiriyor.

"Belki de öyle. Ama belki de beni kendimden nefret ettirdiğin içindir." O karanlık gözleri beni sakat bırakıyor. Beni mahvediyor. Gözlerimi kaçırmak için çaresizim.

Sonra piknik sepetine doğru eğiliyor, güçlü ve becerikli eliyle çenemi kavırıyor ve beni öpüyor.

Tüm öpücükleri bitirecek bir öpücük. Ruhların buluşması.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde, göz kapaklarımdın ardında havai fişekler patladığında, tam o anda mahvolduğumu anlıyorum.

Yani, çok berbat.

Çünkü yirmi gün içinde Vincent Davenport'a aşık oldum.

Bu, ona aşık olduğum anlamına gelmiyor - benim gibi yorgun ve acı çeken bir kadın bunu yapabilir mi bilmiyorum - ama bir parçamın ona geri dönülmez bir şekilde bağlı olduğunu biliyorum, geri kalanı ne olursa olsun

bu maceranın gerektirdiği.

Öpüşü aç, sahiplenici, sahiplenici. Dili benimkine karışıp öpüşmeyi derinleştirdiğinde, kendimi tamamen ona veriyorum. Vincent'tan daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum.

Ona doğru eğilirken dudaklarımdan memnun bir iç çekiş çıkıyor, ellerim saçlarına dolanırken onunkiler de kollarımı morartacak kadar sıkıyor.

Talep etmek için.

Ama çok geçmeden benden uzaklaştı, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir gülümseme vardı. Kendini beğenmiş, neredeyse. Mutluydu.

Şu anda kendinden geçmiş görünüyor. Gözleri bile içsel bir ışıkla parlıyor.

Arkasına yaslanıp yastıkların üzerine yerleşmeden önce dudaklarımın kenarına bir öpücük daha konduruyor. Neredeyse... rahat görünüyor. Artık kışında dev bir sopa varmış gibi oturmuyor. Takım elbisesinin ceketini bile çıkarıp kollarını sıvadı.

Ben mi? Ciğerlerime hava almaya çalışıyorum, tüm bedenim arzuyla dolup taşıyor. Vincent yüzünde parlak bir sırıtışla yenmemiş sandviçime doğru başını sallıyor. "Yemeğimizi bitirelim mi?"

Hay

sikeyim.

Boku yedim.

VINCENT

2. GÜN 0

T Burada, ne kadar dağılmasını istesem de yüzümden gitmeyen daimi bir gülümseme var. Sandviçlerimizi rahat, arkadaşça bir sessizlik içinde bitirdikten sonra, Blair'i odasına geri götürdüm ve birlikte geçirdiğimiz zamanı yumuşak dudaklarına bir öpücük kondurarak sonlandırdım.

Hayatımda hiç böyle bir sersemlik hissettiğimi hatırlamıyorum. Bu yabancı his bu mu? Damarlarımı elektriklendiriyor, kalbimin yenilenmiş bir güçle çarpmasına neden oluyor. Ya da belki... belki de kalbimin kendim olmayan biri için atmasına neden oluyor. Belki de kalbim uykudaydı, göğüs boşluğumda siyah bir kömür parçasıydı ve ancak şimdi içime kan akıtıyordu.

Blair'in odasından asma katın diğer tarafında bulunan kendi yatak odama geçtiğimde kız kardeşimle karşılaşıyorum.

Koyu renk saçları gevşek, mükemmel bukleler halinde yüzünün etrafından sarkıyor, ancak yüzünde makyaj yok ve beyaz ipek bir gecelik ve bornoz giymiş.

Beni gördüğünde kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ters ters bakıyor.

"Ona daha söylemedin mi?" diye soruyor, yatak odama girmemi engelleyerek. Onu kolayca kenara çekebilirim, ama ikimiz de biliyoruz ki ona asla elimi sürmem. Onun gibi değil.

Gözlerim isteksizce babamın portresine kayıyor, hayatta olduğu gibi resimde de büyük ve otoriter. Resmi kaldırtmak istiyordum ama bir türlü vakit bulamadım. Biraz... ısırlmış güzel bir kurtla meşguldüm.

"Şimdi olmaz Val," diyorum, ses tonum buzla örtülü. Çoğu erkek ve kadın irkilirdi ama kız kardeşim irkilmezdi. İkizim değil.

Sadece çenesini kaldırıyor ve benimkilere hiç benzemeyen altın rengi gözlerini kısıyor. "Ona söylemelisin kardeşim. Yakında."

"Küçük kurt için yumuşak bir nokta geliştirdiğini bilmiyordum." Sesim alaycı olsa da göğsümde büyüyen mutluluk şeridini inkar edemiyorum. Kız kardeşim ve değer verdiğim kadın...

Valentina'nın yüzü her zamanki mizahından ve kurnazlığından yoksundur. "Elbette öyleyim. Bana karşı nazık. Ve bana korkuyla ya da kullanılabilecek bir nesneymişim gibi bakmıyor." İfadesini düzeltmeden önce yüzünde bir parça mahcubiyet belirliyor. "Ama ona söylemelisin. Hem de hemen. Bunu bir ihanet olarak görmeden önce."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye homurdanarak yanından geçip bir elimi kapı koluma koyuyorum. Tek yapmak istediğim yorganımın altına girip az önce yaşadığım muhteşem geceyi düşünmek.

Ama tabii ki Valentina bu konunun peşini bırakmayı reddediyor.

"Ona senin eşin olduğunu söylemelisin," diyor arkamdan ve ona bakacak olsam gözlerinde vahşi bir parıltı olacağını biliyorum. Ayağını pürüzsüz mermer zemine vururken dudaklarını sert bir çizgiyle sıkıştıracağını.

"Valentina..." Bu bir dikkat uyarısı. Çünkü kız kardeşimi sevsem de, ne sikimden bahsettiğini bilmiyor.

"Kardeşim." Korkutulmayı reddederek bana doğru hışımla geliyor ve kolumu tutarak şiddetle sallıyor. "Seni mutlu eden tek şeyi yok etmene izin vermeyeceğim."

"Sen ne anlarsın ki?" Hırlayarak kendimi onun elinden kurtardım ve sonunda yatak odamın kapısını açtım.

Kız kardeşimin sesi soğuk, duyduğumu hiç hatırlamadığım kadar soğuk. Buz gibi, ölümcül ve küçümseme dolu.

"Seni tanıdığımı unutuyorsun kardeşim. Seni bazen senin kendini tanıdığından bile daha iyi tanıyorum.

Ve neden inkâr ettiğini, neden kendine ve eşine yalan söylediğini anlıyorum." "Val-"

"Sözümü kesme, Vincent."

Ona doğru dönüyorum, öfke midemde bir çekiç gibi organlarıma vuruyor. "Ne duymak istiyorsun? Ona söylemekten korktuğumu çünkü onun için yeterince iyi olmadığını mı? Kana bulanmış ellerimin ona dokunmaya layık olmadığını mı? Korkunç, korkunç şeyler yaptığımı... bazılarını onun halkına yaptığımı mı?" Söylediğim her kelimeyle birlikte sesim yükseliyor ve dişlerimi göstererek neredeyse bağıriyorum. Tek kurtarıcı lütuf, duvarların çoğunun eski bir büyüyle ses geçirmez hale getirilmiş olması. Blair, odasında, bu hararetli konuşmayı duyamayacak.

"O sen değildin," diyor Valentina şiddetle, gözyaşları gözlerinin parlak beyaz ışıklar altında neredeyse sarı görünmesine neden oluyor. "O bizim babamızdı-"

"Benim ellerimdi, Val. Kendi aklım var. Hayır diyebilirdim. Yapabilirdim-" Elbise pantolonumun cebindeki telefonumun çalması neyse ki bu berbat konuşmayı sona erdiriyor. Kız kardeşime ters ters baktım. "İzin verirsiniz..."

"Bu iş daha bitmedi," diye uyardıktan sonra topuklarının üzerinde dönerek koridorda kendi odasına doğru yürümeye başladı.

Sözleri bir önsezi gibi geliyor, derimi pençeleyen, kan ağlayana kadar derimi yüzen bir önsezi.

Elimi yüzüme sürerek telefonu kulağıma götürmeden önce derin ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Davenport. Ne istiyorsun?"

BEŞ DAKIKA GEÇMEDEN, BLAIR AÇANA KADAR KAPISINI YUMRUKLUYORUM.

Kapı aralığında belirdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, yüzünde kızgın bir ifade belirliyor.

"Ne?" Üzerinde daha önce hiç duymadığım bir müzik grubunu gösteren bol bir tişört ve bir çift erkek boxer külotu var. Üzerindeki tek kokunun onun kokusu olduğunu fark etmeden önce kıskançlık beni kısa süreliğine tüketiyor, demir zincirler gibi hapsediyor. Eski sevgililerinden birine ait değillerdi. Bu bilgi canavarımı sakinleştiriyor.

"Giyin," diye sertçe talimat veriyorum, gözlerinin kızgınlıkla parlaması hoşuma gidiyor. Bu ateşi kaybetmesini asla istemiyorum.

"Neden?" Bana dik dik bakıyor, güzel pembe dudakları inceliyor. Sadece birkaç dakika önce dişlerimin arasına aldığım dudakları. Emiyordum.

Şehvet kasıklarında kıpırdanıyor, ama yüzümü kayıtsız bir maske gibi tutuyorum.

"Bir saatten kısa bir süre içinde bir silah sevkiyatının geleceği haberini aldım. Peki Blair?" Acımasız ve bıkkın olduğundan emin olduğum bir gülümseme. "Bu sefer benimle geliyorsun."

BLAIR'LE İLK TANIŞTIĞIM DEPODAN FARKLI BİR DEPO. İLKİNİN AKSİNE, BURADA duvarları kaplayan raflar. İki yanımızda çimento zemin ve oluklu demir duvarlardan başka bir şey yoktu.

Dar siyah bir kot pantolon ve pembe bir korse giymiş olan Blair adım atmaya başlar. Saçları

çekilmiş

sık bir at kuyruğu yapmış, tek bir saç teli bile yerinde değil.

"Burada ne işimiz var Vincent?" diye soruyor, mavi gözlerinde o çok sevdiğim ateş parlıyor.

"Göreceksin," diye cevap veriyorum ipeksi bir sesle. Sanki evren benimle aynı fikirdeymiş gibi, deponun garajı duyulabilir bir gıcırtyla açılıyor ve bir tır kamyonu içeri giriyor. Totemik kurt Dexter sürücü koltuğundan aşağı atlarken, ellerimi göğsümde kavuşturmuş, Blair yanımda kıpırdamadan bekliyorum. Kollarını iki yanına açıyor, çok ince dudaklarında ukala bir gülümseme belirliyor.

"Vincent! Adamım benim!
Nasılsın?" Soğuk suratım
çatlamıyor.

"İstediğim şey sende mi?" Dexter gözlerini Blair'e diktiğinde yüzeye çıkan hırıltıyı görmezden gelerek talep ediyorum. Ona yavaşça, müstehcen bir bakış atıyor ve Blair dişlerini gösteriyor, boğazından şiddetli bir hırıltı yükseliyor.

"Senin bir evcil hayvanın var," diyor aptal kurt. Benden birkaç yaş büyük olamaz ama benim hayat tecrübem beni acımasız ve soğuk yapmışken, onunki onu aptal yapmış.

"Dikkatli ol." Bu kez dişlerimi bir anlığına görmesine izin veriyorum. Ağzımın yaptığı şeye tam olarak gülümseme diyemiyorum. "Bir kurt olabilir ama evcil bir hayvan değil."

Blair onun duyamayacağı kadar alçak sesle, "Her iki durumda da ısırırım," diye homurdanıyor. Dudaklarım seğiriyor. Dexter'ın yüzü neşesini kaybediyor, gözleri sertleşiyor. "Her neyse. Param nerede?"

"Ürünüm nerede?" Hemen karşılık veriyorum ve yemin ederim ki boncuk gibi siyah gözlerinden yayılan öfkeyle yüzü daha da kızarıyor.

Dexter bakışlarını benimkilerden ayırmadan yumruk yaptığı elini havaya kaldırıyor. Bir anda kamyonun arkası açılıyor ve dört kasanın etrafında duran beş kurt görüyorum.

"Geçen sefer olanlardan sonra güvenliğimizi arttırmak zorunda kaldık." Dexter'ın yüzü tiksintiyle buruşurken yere tükürür. "Lanet olası saçmalık. Saldırdıklarına inanamıyorum. Leopold'u öldürdüler."

"Evet," diyorum, Blair'in yanımda kaskatı kesilmesine aldırmadan. Ama o da benim gibi yüz hatlarını maskelemekte, düşüncelerini buz gibi gözlerin ardına saklamakta çok yetenekli. Beyninin binlerce soruyla döndüğünü biliyorum, özellikle de bu adamın neden BS'nin Leopold'u ve diğer uşaklarını öldürdüğünü düşündüğünü, ama kızım bunları yüksek sesle dile getirmeyecek kadar akıllı. "Savaş insanların içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyor, değil mi?"

Dexter ekibine, "Sandıkları aşağı indirin çocuklar," diye talimat veriyor ve bana kısa bir süreliğine arkasını döndüğünde Blair'e yaklaşıyorum.

"Bana güveniyor musun?"

Yıllar önce sorduğum sorunun aynısı. Aynı şekilde o da cevap veremedi. En azından dürüstçe.

Ama şimdi parlak mavi gözleri, bir denizcinin içinde boğulabileceği okyanuslar, geniş ve açık. Başını sallamadan önce üst dudağını yalıyor, bakışları benimkileri arıyor.

Bana güveniyor.

İçimde kabaran, beynimi ve kalbimi yapış yapış su birikintilerine çeviren duygulara odaklanacak vaktim yok. Hayır, önce yapmam gereken bir şey var.

Ceketimin cebinden silahımı çıkarıp susturucusunu takarak önce Dexter'a nişan alıyorum.

Atış temiz ve basit. Beynine giren bir kurşun yüz üstü düşmesine neden oluyor.

İlk başta sessizlik hüküm sürer, ancak tüm sessizlikler gibi, en ufak bir provokasyonda patlar. Ufacık bir baskı onu paramparça eder.

Diğer adamlar silahlarına uzanıyor ama çok yavaşlar. Çok beceriksizler. Çok şaşkınlar. Aslında Vincent Davenport'un sonlarını getireceğine inanmıyorlardı. Düşünüyorlardı.

Çok korkuyorum, çok zayıfım, dört sürünün yıllardır içinde yaşadığı tehlikeli dengeyi bozmaktan çok korkuyorum.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş.

Beş el daha ateş edildi ve adamların geri kalanı öldü, kanları yerde birikti.

Yanımdaki Blair kaskatı kesilmiş, yüzü kül rengi ve gözleri kocaman olmuştu.

"Ne...?"

"Onlar paralı askerlerdi. Farklı sürülerin üyeleri bir araya gelip ufak tefek işleri üstleniyorlar," diyorum silahımı kılıfına geri koyarken. "Özellikle bu grup sürüler için silah sağlıyor."

"Bunu biliyorum, ama ben-"

"Onları neden öldürdüğümü anlamıyor musun?" Onun için bitiriyorum ve yutkunuyor. Yanaklarına bir parça renk gelse de hâlâ bakışlarıma karşılık vermiyor. Kurnaz gözleri yerde yatan cansız bedenlere sabitlenmiş durumda. Kızımın ölümü yakından tanıdığını biliyorum. Hayalet olduğunu düşünüyor olabilir ama söylentiler dolaşıyor. Neredeyse her büyük sürüde gözleri ve kulakları olan ısırılmış güzel kurt hakkında söylentiler. Geceyi bir zırh gibi kullanan, hiç pişmanlık duymadan boğaz kesen sessiz gölge. Sırlarla ticaret yapan ısırılmış kurt.

"Ama şu anda sürülerimiz ve ısırılmış kurtlar arasında yaşanan tek savaş bu değil," diye devam ediyorum yüzünü dikkatle izleyerek. "Birkaç ay önce, fenrir ve totemik kurtların bir ittifakın ilk aşamalarında olduğuna dair bir haber aldım." Dışarıdan bir tepki vermeyince devam ediyorum. "Benim ve senin sürünü ortadan kaldırmak istiyorlar. Tamamen. O gün bizi depoda gördüğünde, Leopold'un bize ihanet etmeyi planladığı haberini almıştık. Teslim ettiği silahlar hatalıydı. Ve o kötü, çok kötü bir adamdı, Blair." Öfke içimde somut bir yumruk gibi, yıldızları görene kadar sıkıyor. "Senin gibi ısırılmış kurtlara korkunç şeyler yaptı. Kadınları kaçırdı. İhanetini bilmesem bile onu öldürürdüm. Bugün Dexter'ı da. Bu silahları alıp gitmeme izin vermeye hiç niyetleri yoktu. Bana ihanet edip paramı çalmayı, beni öldürmeyi ve silahları Fenrir kurtlarına satmayı planladılar. Paralı askerler her zaman paranın götürdüğü yere giderler. Sadakatleri yoktur."

Dudakları aralanıyor, bir hava kaçıışı oluyor ve sonra tekrar kapanıyor. "Yani ne diyorsun...?"

"Bir savaşın yaklaştığını söylüyorum, Blair." Çekingen bir şekilde öne doğru eğilip iki elini de avuçlarıma içine alıyorum. Kendiliğinden geri çekilmeyince göğsümde bir şeyler gevşiyor. "Fenrir ve totemic bana ve sana karşı. Biz onlara karşı. Bize atabilecekleri her şeye hazır olmamız gerektiğini söylüyorum." Bana inanması, bakışlarımdaki samimiyeti görmesi için ona gözlerimle yalvarıyorum. "Bu ittifak... sadece sen ve benle ilgili değil. Eğer Davenport'larla aynı safta yer almazsan-" Yükselmek isteyen safrayı yutuyorum. "-bu bize karşı olduğun anlamına gelir. Ve bizi düşmanınız olarak görmek istemezsiniz."

BL A IR

2. GÜN 5

Five kilitleri.

Kapıda beş kilit var, her biri Vincent Davenport tarafından özenle takılmış.

Odamdaki yatağın üzerinde oturuyorum, dizlerimi göğsüme bastırıp kollarımı onlara doluyorum, dışarıdan alçak, rahatsız edici hırıltılar gece havasında yankılanıyor.

Dolunay gökyüzünde yüksekte duruyor ve kadifemsi gökyüzünü erimiş altın ve gümüş tonlarına boyuyor.

Ve üç gecedir, bu evde tanıdığım insanlar akılsız, gözü dönmüş canavarlardan başka bir şey değildi. Kurtlar. Evlerinin arkasındaki bir ahıra hapsedilmiş yaratıklar, burada daha fazla asma kilit ve zincir onları kimseye zarar vermekten alıkoyuyor.

Onların kurtları.

Benim halkım gibi değiller. Totem Kabilesi ya da BS gibi değiller.

Kurtların belirgin görünümüne sahip olsalar da -derileri boyunca uzanan kaba kürkleri, keskin, köpek dişlerini gösteren kocaman bir burunları, koşmak için yapılmış bacakları olan büyük, güçlü vücutları, avlarının boğazını sıkmak için tasarlanmış çeneleri, dolunayın ışıltısında kehribar rengi yanan gözleri- aynı zamanda farklıdır.

Bunun başlıca nedeni, çoğunun iki ayak üzerinde durması, güçlü göğüslerinin açık bir şekilde sergilenmesi, ancak bir şekilde ortalama bir kurttan daha geniş olmasıdır.

Hepsi, yani Vincent Davenport hariç.

Pencereden, değişim geçirdiği anı izledim. Acı yakışıklı yüzüne yayılırken sırtının nasıl kamburlaştığını. Bronz teninde tüylerin patlayışını. Vücudu büyüdükçe giydiği eşofman altını ve beyaz gömleği parçalayışını.

Vardiyasını tamamlayamadan, kız kardeşi ve annesinin çoktan zincirlenmiş olduğu ahıra doğru ilerledi ve kilitlerin her birini kontrol etti. Konağa, benim pencereme doğru döndüğüne yemin edebilirdim, artık altın rengi olan gözleri aydan iki parça koparıp göz çukurlarına sokmuş gibi parlıyordu.

Sonra siyah çizgili soluk gri bir kurda dönüştü ve dört ayak üzerine kalktı. Uhrevi ve canavarca görünmek yerine... şey... normal bir kurda benziyordu. Normal bir şekil değiştiren.

Ama bu nasıl olabilir? Vincent Davenport, bilinen bir Lycan kurdu, nasıl olur da dünyanın kanunlarına karşı gelebilir?

Daha önce bir söylenti duymuştum; bir şekil değiştiren ne kadar güçlüyse, duyguları ve fiziksel özellikleri üzerinde o kadar fazla kontrol sahibi oluyor. Bazı erkek ve kadınları alfa yapan şey buymuş. Kulaktan dolma diye gülüp geçmiştım ama şimdi? Şimdi o kadar emin değilim.

Gerçi bu saatler önceydi ve şu anda odamda bana eşlik edecek kendi zihnimden başka bir şey olmadan sıkışıp kaldım. Vincent ve Valentina buzdolabımı -evet, kendi mini buzdolabım ve mutfagım var, beni tatmin edecek kadar yiyecek ve içecek- doldurdular ve odamdan gizlice çıkmamı yasakladılar.

Buna cesaret edemem.

Lycan kurtları, şekil değiştirmiş hallerindeyken acımasızlıklarıyla tanınırlar. Mantıklı düşünemezler, yalvarışları dinleyemezler, kurt zihniyetleri nedeniyle öldürmekten başka bir şey yapamazlar. Eti parçalayın. Yiyin. Yok et. Yut.

Sürülerini ve bölgelerini korurlar.

Peki ya ben? Ben davetsiz misafirden başka bir şey değilim. Tanrı aşkına, onların evinde yaşıyorum. Ve beni burada yaşamaya zorlamalarına rağmen, kurtları bunu böyle görmeyecek. Beni bir düşman, bir şeytan, Vincent'ın beş gece önce depodaki adamları öldürmek için kullandığı aynı hız ve vahşilikle yok edilmesi gereken bir şey olarak görecekler.

O geceyi düşündüğümde tüylerim kızgın karıncalar gibi diken diken oluyor, ama sanıldığı gibi bir nedenle değil. Azgın hissediyorum. Kahretsin, bunu kendime bile itiraf etmekten nefret ediyorum ama gerçek bu. Vincent'ın düşmanlarını acımasızca yok edişini görmek.

Bir kıza ve libidosuna bir şeyler yapıyor.

Aklıma öğrendiklerim geliyor.

BS ve Totemic...

Birlikte çalışıyorlar...

O gece babamı arayıp iyi olup olmadığını öğrenmek istediğimde yaşadığım çaresizliği hatırlıyorum. Elbette iyiydi, ama zamanımızın azaldığını biliyorum. Eğer Vincent'ın hikayesine inanıyorsam, ki inanıyorum, o zaman diğer iki sürü saldırmak için fırsat kolluyor demektir. Bölgemizde pimi çekilmiş bir el bombası gibi duruyorlar ve her an tüm dünya etrafımda yanabilir.

Neyi bekliyorlar? Öfke içimden geçerken düşünüyorum, bembeyaz ve ürkütücü bir şekilde cehennem alevlerini andırıyor. *Ne istiyorlar?*

Beş gün içinde düşmanımın topraklarına girme ihtimali karşısında içimde korku ve endişe tango yapıyor, dönüyor, dönüyor ve dönüyor.

Düşmanlarımla çıkıyorum.

Boğazıma bir şey kaçtı.

Mason ve Tai.

Bunu onlara ödeteceğim.

Ama en azından aileme aktarabileceğim küçük de olsa bir uyarım var. Bildiğim her şeyi babama anlattım ve beklendiği gibi çok sessiz kaldı. Neredeyse çok sessizdi.

Bir sonraki konuşmasında sesi kısıktı, çiğ ses tellerine sürtünüyordu. "Hazır olacağız." Hepsi bu kadardı.

Şu anda bile kalbimin göğsümde buz kesmesine neden olan uğursuz bir ifade.

Ne demek istedi? Yaklaşan saldırılardan haberi var mı? Totem Kabilesi ile Kanlı Kafatasları arasında bir ittifak kurulduğundan mı şüpheleniyordu?

Peki ben bu anlaşma konusunda ne yapacağım?

Grim bana beş gün içinde Mason'la birlikte onun bölgesinde olacağımı açıkça belirtti. Hem ısırılanların kampına hem de Davenport'ların evine haberci gönderdi.

Sadece ilki canlı dönebildi.

Bir elimi koluma sürterek, bizi bu karmaşadan kurtaracak olasılıkları gözden geçiriyorum.

Hepimiz. Hatta

Be

n. Davenport'lar bile.

Kapının hızla çalınması düşüncelerimi böldü.

Altımda tuttuğum bıçağa uzanırken vücudumdaki her kas geriliyor, kilitleniyor.

Yastık. Sessiz adımlarla kapıya doğru ilerliyorum, nefesim içimde gidip geliyor.

Şu anda kimse burada olmamalı.

İnsan personelin hepsi gece için evlerine gitti, Davenportlar ahırda sabahı bekliyorlar ve tüm kapılar kilitlendi. Wh-

"Blair." Vincent'ın sesi sanki bir rüyadaymışım gibi bana ulaşıyor. "Benim."

Sesi ona benziyor, ama garip bir Şey var. Tiz, neredeyse, sanki içinden konuŐuyormuŐ gibi.

Gıcırdayan dişler. Hırıltılı.

Wolfish.

Küfrederek bıçağımı hazır tutuyorum ama kapıyı yarıya kadar açıyorum, Vincent'la göz göze geldiğimde nefesim kesiliyor.

Çok çıplak bir Vincent.

Gözleri kehribar rengi değerli taşlar gibi parlıyor ve göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor.

"Vincent? Bu nasıl mümkün olabilir? Neden hâlâ yer değiştirmedin?" Diye soruyorum, ama o çoktan kapıyı iterek içeri giriyor, vücudundan yayılan ısı vücudumda şimşekler çaktırıyor.

"Seni görmem gerekiyordu," diye homurdanıyor, ağzındaki keskin dişler yüzünden kelimeler neredeyse ayırt edilemiyor.

"Güçlüsün," diyorum usulca, kapıyı arkamdan kapatmadan önce sadece kısa bir süre tereddüt ediyorum. Bir parçam dolunayın ortasında bir Lycan kurduyla yalnız kalmanın daha iyi olduğunu biliyor ama... ama daha büyük bir parçam onun bana asla zarar vermeyeceğini biliyor. Bu doğuştan gelen bir bilgi türü, neredeyse çocukken adını bilmek gibi. Göğsüme bir emin olma ve doğruluk hissi yerleşiyor. "Değişime direnebilen bir Lycan kurduyla hiç karşılaşmadım."

"Seni görmem gerekiyordu," diye tekrarlıyor. Birden ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni yontulmuş, çıplak göğsüne doğru çekiyor. Gözlerim içgüdüsel olarak göğsünün bronz, neredeyse altın rengi düzlemlerine kayıyor ve daha aşağılara iniyor. İnceltilmiş beli etkileyici bir V'ye, bu da bir-

Burnunu boynumun kenarından geçiriyor ve derin derin içine çekiyor.

"Sen az önce...?" Göğsünde alçak bir gümbürtü yükselirken gözlerimi kırptırıyorum. "Az önce beni kokladın mı?" "*Benim*," diye hırlıyor tenime karşı, aç ve sahiplenici. Arsız ve muhtaç. Çaresiz. Öfke içimde bir ateş topu gibi alevleniyor.

"Ben senin değilim," diyorum öfkeyle, ellerim geniş omuzlarına inerken bile, parmaklarım onun mükemmel, lekesiz tenini kazıyor.

İfademi keskin bir hırıltı daha takip etti. Birisi

bundan hoşlanmadı.

"Neden bu kadar çekilmez olmak zorundasın?" Vincent benden uzaklaşıp keskin dişleriyle dolu ağzını göstererek tersliyor. Gözleri ateş gibi yanıyor, sarı renk sevmeye başladığım koyu kahverengiyi yiyip bitiriyor.

"Pardon? Siktir git." Dişlerimi gösteriyorum, kurdum kabarıyor ve kendi gözlerimin de kehribar renginde parladığını biliyorum. İçimdeki bir parça, her zaman kurdum olduğunu düşündüğüm bir parça başını kaldırıyor, kurnaz, fazla keskin bakışları aıklıkla Vincent'ın üzerinde geziniyor. Onun duygularını sanki kendi duygularımmış gibi hissedebiliyorum, nefesimi kesen ilkel bir düşünce süreci.

İddia ediyorum. Yiyin.

Benimkini.

Açıkçası, kurdumun teknik olarak benimle konuşmadığını biliyorum. İçimde bir kurt olsa da, bu totemik bir kurt gibi tutarlı değil. Daha çok bir varlık, koluma konup kanımı emen bir sivrisinek gibi içime yerleşmiş bir varlık. Biz biriz, kurdum ve ben. Tek ruh. Tek beden. Tek bir zihin.

Ve Vincent'ı istiyoruz.

"Sen dayanılmaz bir

şekilde-"

Sözünü kestim. "Sen en büyük parçasın-" "-

kibirli, ukala-"

"-karşılaşmaktan hiç hoşlanmadığım bir pislik-" "-ve
beni kesinlikle delirtiyorsun-"

"-ve ben-" Konuşmam Vincent'ın ağzını ağızıma dayayıp sözlerimi yutmasıyla kesildi. Ne?

Yaptığımız şey öpücük bile sayılmaz. Öpücük randevumuzda yaptığımız şeydi. *Bu* dudakların, dişlerin ve dilin öfkeli, yırtıcı bir karışımı. Sadece birimizin galip çıkacağı, savaşın uzun ve yorucu olduğu bir savaş. İnsanlar sevdiklerinin yasını tutarken, sokaklardan oluk oluk kan akacak.

Sıvı ateş damarlarımda dolaşıyor ve yemin ederim beni diri diri yakıyor. Yanmadığımdan, derimin kömürleşmiş, pul pul dökülen küller halinde soyulmadığından emin olmak için kendimi geri çekmek zorunda kalıyorum.

"Sen benimsin!" Vincent hırlıyor, hayır, *kurdu* hırlıyor. Saçlarımı kabaca tutuyor ve dudaklarımı kendine doğru çekiyor. Ama dokunuşundaki sertliğe rağmen hareketlerinde bir şefkat var ve uzaklaşmak istersem bana izin vereceğini biliyorum.

Ama istemiyorum.

Beni açlıktan ölüyormuş gibi yerken midemde bir kuş yuvası uçuşuyor.

Omuzlarını bir kez daha kavriyorum ve tırnaklarımı etine geçiriyorum. Geriye, yatak odama ve yatağıma doğru yürüdüğümüzün uzaktan da olsa farkındayım ama buna odaklanamıyorum. Onun dişleri benimkilerle çarpışırken değil. Dili benimkiyle karıştığında değil. Dudaklarının her acımasız darbesi ateş ve yıldırımın birleşimi gibi hissettirirken değil.

Sırtım yatağa gelecek şekilde bizi döndürürken boğazından alçak ve yırtıcı bir inilti kopuyor. Üstümde duruyor, çıplak ve o kadar güzel ki başka tarafa bakmakta zorlanıyorum. Her çizgisi saf, erkeksi bir mükemmellik. Tai ya da Mason kadar kaslı değil ama göğsündeki ve kollarındaki pürüzsüz kaslar spor salonunda çok zaman geçirdiğini gösteriyor.

"Beni geçmeye mi çalışıyorsun, Davenport?" Soluk soluğa soruyorum, dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor.

Yanıt olarak hırlıyor, artık tanıdığım o soğuk, buz gibi adam değil. Hayır, Vincent'in bu versiyonu... saf ateş.

Bakışlarımı zonklayan aletine indirdiğimde ihtiyaç beni pençeliyor ve ne yaptığımı fark etmeden önce onu ağzıma almak için öne doğru eğiliyorum. Dilimi aletin başının etrafında dolaştırıyorum, kalçalarının sarsılmasından ve yanaklarımı çukurlaştırıp onu ağzıma alabildiğim kadar almadan önce bir hırıltı daha çıkarmasından zevk alıyorum. Büyük, birlikte olduğum diğer erkeklerin hepsinden daha büyük ama imkânsız değil.

O yüzümü sikerken ellerimi taşaklarını okşamak için yukarı kaldırıyorum. Kontrolü ele geçirmesine, bana hükmetmesine sadece bir an için izin veriyorum, sonra kalçalarını kavrayıp düzensiz hareketlerini durduruyorum ve onu ağzıma sokup çıkarıyorum. Beşinci dönüşte siki ağzımı tamamen terk ediyor, yanağıma çarpıyor ve yüzümü indirerek sikin her tarafını lolipop gibi yalıyorum. Tuzlu, neredeyse misk kokulu tadı beni bombardımana tutuyor ve boğazımda alçak sesle inliyorum.

Bir anda elleri saçlarımda, altın gözlü bakışlarıyla beni delip geçerken yüzümü aletinden uzaklaştırıyor.

"Bana benim olduğunu söyle," diye homurdanırken içimdeki sıcaklık ortaya çıkıyor ve doğrudan içime kıvılcımlar saçıyor.

Nefes nefese, dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Yap beni."

Bana doğru hamle yapıyor, tırnakları artık keskin pençelere dönüşmüş, gece gömleğimi yırtıyor ve göğüslerimi aç gözlerinin önüne seriyor. Pençeleri kazara derimi sıyrıyor, ama Vincent hemen elleri ve dizleri üzerine çöküyor ve dilini karnımdaki kan izleri üzerinde gezdiriyor.

"Vincent..." Dudaklarını önce bir meme ucuna, sonra diğerine götürüp dilini boncuklu çıkıntının etrafında gezdirdikten sonra çok keskin dişlerinin arasından geçirirken inliyorum. Ellerimi koyu kahverengi saçlarına doluyorum, bakışlarımla buluşmaya zorlanana kadar çekiştiriyorum ve sonra

nefes alıyorum, "Öp beni."

Yapıyor, siki uyku şortuma sürtünüyor. Beni yukarı kaldırırken göğüslerim onun sert göğsüne sürtünüyor, vücutlarımız yer değiştiriyor, böylece o şimdi sırt üstü yatıyor ve ben onun üstündeyim.

Bu pozisyon güven ve saygının nihai göstergesidir. Vincent gibi bir alfanın kontrolü başkasına bırakması çok ama çok nadirdir.

Bu jest karşısında kalbim biraz eridi, içimde tam olarak adlandıramadığım sıcak bir his filizlendi. Ben.

Ben daha nefes alamadan Vincent bir eliyle kalçalarımı kavradı ve pençelerini kullanarak Yatarken giydiğim boxer külotun içinden. Ona alaycı bir bakış attım ama gözlerindeki şehvet beni hemen yumuşattı. Güçlü ve becerikli elleri göğüslerimi yoğururken onu öpmek için eğildim.

"Prezervatif mi?" Soruyorum ve hayvani arzusun bir kısmı gözlerinden kaçıyor. "Ben temizim," diye homurdanıyor, insandan çok kurt gibi.

"Ben de." Aleti zonklayan giriş yerimle aynı hizaya gelene kadar göğsünden aşağı kayıyorum. "Ve hap kullanıyorum."

Bana bakarken eli belimde sıkılaşıyor ve sonra gevşiyor. "Siktir, Blair. Sana ihtiyacım var. Sana çok ihtiyacım var."

Onun gururlu ve etkileyici yüzüne bakıyorum ve içimde bir şeyler alevleniyor. Daha önce hiç deneyimlemediğim, kan dolaşıma sıcaklık gönderen bir şey.

Yavaşça, kendimi onun kalın uzunluğunun üzerine indiriyorum ve ikimiz de inliyoruz.

"Çok iyi hissediyorsun. Çok sıkı, bebeğim," diye fısıldıyor, keskin pençelerini tenime batırarak. Nedense, bu sevecenlik neredeyse benim felaketim oluyor. Vincent Davenport gibi vurdumduymaz ve ifadesiz bir adamın bana bebeğim dediğini duymak vücudumdaki tüm sinir uçlarının alev almasına neden oluyor.

Yani ona bindiğimde, bu sadece seks değil. Bu sadece iki düşman arasındaki cinsel sevişme değil. Daha yumuşak, *daha fazla* bir şey.

Elleri belimden göğüslerime doğru ilerliyor, zıplarken onları çekiştiriyor. Bir tanesini ağzına alabilmesi için kendimi hafifçe alçaltıyorum, yumuşak eti ısırıp emerken ve öperken beni yerinde tutmak için güçlü bir kolunu sırtıma doluyor.

"Tanrım, Vincent!" Kalçalarını yukarı doğru itip beni kalın sikine daha da fazla gömerken çılgık atıyorum. Göğüslerimi ağzından çıkarıyor, altın rengi gözleriyle bana bakıyor.

"*Dostum*," diye homurdanıyor, serbest elinin parmakları klitorisime gidip onu ovuyor.

Dudaklarından çıkan kelimeyi algılayacak zamanım olmadan tekrar mememi yalamaya başladı ve dikkatini ikisi arasında değiştirdi. Bu, sikinin içime girip çıkmasıyla, parmaklarının klitorisimi ovmasıyla birleşti...

Sonra ağzı göğsümden ayrılıyor ve boynumu ısırıyor, acının hafif sızısı zevkle kusursuz bir şekilde harmanlanıyor.

Beni uçuruma sürüklüyor.

Serbest bırakıldığımı haykırıyorum, kalçaları kekeledikçe amım onun çevresi etrafında kenetleniyor, sadece hızlarını canlılıkla yenilemek için yavaşlıyor. Acımasızca bedenimi sanki sadece kendisininmiş gibi sahiplenirken kendimi ikinci bir orgazmın içinde yuvarlanırken buluyorum. Ve daha da sert ısırıldığında, kıvılcımlar uçuşuyor ve görüşümü renklendiriyor.

Yemin ederim bir saniyeliğine bayıldım.

Kendime geldiğimde başım Vincent'ın çıplak, terli göğsüne gömülmüş ve kolları beni sıkıca sarmış. Aleti hâlâ amımın içinde, sanki onu çıkarmaya hiç niyeti yokmuş gibi. Bekle.

Neden aleti *genişlemiş* gibi hissediyor? Az önce...?

Düğümlemenin sadece eşler arasında olduğunu duymuştum - erkeğin aleti dışının amcığının içinde genişlediğinde, birleşme sonrası beklenmedik bir süre boyunca onu çıkarmasını

yasakladığında

Yoğun bir derin penis seansı. Cinsel ilişki. Seks. Yatay tango. Bam, bam, çuf çuf treni. Ne derseniz deyin.

Eşler.

Bond.

Aramızda titriyor, yaydığı ısı neredeyse elle tutulur. Gerçek, canlı ve hareketli. Bir çiftleşme bağı.

Sikeyim.

BL A IR

2. GÜN 5

I Yatakta dikleştim, bir elimi Vincent'ın göğsüne koydum ve ona baktım. Sikini içimde hissedebiliyorum, pürüzsüz kenarları amımın iç duvarlarına sürtünüyor ve dudaklarımdan bir inilti çıkmasına neden oluyor.

Ama sonra hatırladım.

Sahip olduğum iradenin her zerresini kullanarak şehveti uzaklaştırıyorum, sikinin içimde ne kadar iyi hissettirdiğini görmezden geliyorum.

İçimde dolaşan, görüşümü bozan ve şüphesiz yüz hatlarımı çarpıtan dehşetin aksine, o sakın ve memnun görünüyor. Tatlı dudaklarında tembel bir yarım gülümseme dans ediyor, sadece birkaç saniye önce hayatlarının bir santimine kadar öptüğüm dudaklar.

"Biliyordun." Bu bir suçlama, bir uyarı, bir tehdit, bir dua.

Her şey. Bu iki kelime zihnimin içine damgalanmış, etrafımdaki dünya kararırken tekrar tekrar çalıyor.

Dudaklarının acımasız bir eğimle bükülüşüne odaklanıyorum. Yüz ifadesi kapanıyor, bir kez daha ilk tanıştığım kayıtsız Vincent'a benziyor. Altın rengi gözleri sertleşiyor, obsidyen parçacıklarından başka bir şey olmayana kadar siyah renk onları yiyip bitiriyor.

Sessizliğı yeterli bir cevap.

"Aman Tanrım..." Öfke ve acı üstünlük için

savaşır. Vincent...

Kader arkadaşım.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Korku, ne kadar denesenez de çıkaramayacağınız tahta bir kıymık gibi ruhuma yerleşiyor. Tek yapabileceğiniz vücudunuz onu doğıal yollarla dışarı atana kadar beklemek.

"Hayır," diyorum yüksek sesle ve kısa, çok kısa bir an için maskesi düşüyor. Acı, o daha gizleyemeden yüzüne yayılıyor.

Bunu ben yaptım. Bu acıya ben sebep oldum.

Dostum.

Vincent benim dostum.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ediyor ve kurdunun kontrolünü tamamen geri aldığını söyleyebiliyorum. Sesi ipeksi bir yumuşaklıkta, tıpkı her zaman hatırladığım gibi. Buz gibi ve mesafeli, sanki kader arkadaşı gibi hayat değıştiren bir şey yerine hava durumunu tartışıyormuş gibi.

Aletin hâlâ amımın içinde olduğunu düşünürsek, aslında takdire şayan bir durum.

Bu düğümleme işi ne kadar sürecekt?

Sikeyim! Vücudum umutsuzca kalçalarımı hareket ettirmek, ona binmek istiyor, ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum ve artan baskıya rağmen rahatsız edici bir şekilde ona bakıyorum.

"Bir eşin var mı? Ya da aletin bir dişinin içinde büyümesini mi?" Yarı histerik bir durumdayım ama gerçekten nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Uzun süre Vincent Davenport'u düşmanım olarak gördüm. Ve itiraf etmeliyim ki, bir parçam ondan ve temsil ettiğı her şeyden korkuyordu.

Düşmanken nasıl bu hale gelebildik?

Dostum.

Bu tek kelimenin doğruluğu midemin içindekileri çalkalıyor.

Vincent hâlâ o monoton, ifadesiz sesiyle, "Romantizm," diye karşılık veriyor. Elleri belime doğru hareket ederken yüzü acı içinde. Tenime dokunamadan ellerini tekrar yanına indiriyor, kalçaları çaresizlik içinde bir kez sarsılıyor. İniltimi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. "Hiç kimseye kur yapmadım. Hiç çıkmadım. Hiç istemedim." Kaşlarını çatıyor, dudaklarının minik kıpırtısı zar zor fark ediliyor. "Sen ortaya çıkana kadar."

"Ne zamandır tanıyorsun?" Fısıldıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Depodan beri." Eli göğsündeki elimi örtmek için hareket ediyor, ama elektrik çarpmış gibi ondan uzaklaşıyorum. İç çekerken gözlerinde başka bir acı parıltısı parlıyor, sesi kendini küçümsemeye dolu. "Seni ele vermememin nedenlerinden biri de bu. Diğeri de zaten silahları yok etmeyi planlamış olmamız."

Parçalar yerine oturmaya başlar.

Bir şekilde Valentina gerçeği öğrendi. Ya Vincent ona söyledi ya da o hınzır zekasını kullanarak ikiye ikiye bir araya getirdi. Beni, her şeyden çok sevdiği ve değer verdiği kardeşi için çalmak üzere zirveye gitti. Ona göre, onu mutlu edecek tek şey bendim.

O da beni aldı.

Sadece diğer canavarların da benim üzerimde hak iddia etmesini planlamamıştı. "Benden nefret ediyorsun," diyor Vincent yumuşak bir sesle, ifadesi soğuk. Ama gözleri... Gözleri farklı bir hikaye anlatıyor.

Acı, yalnızlık ve kalp ağrısının hikayesi. Ölmek üzere olan bir balık gibi soluyana kadar ciğerlerimdeki havayı çalan bir özlem.

"Senden nefret etmiyorum," diye cevap veriyorum hemen. "Ama bana yalan söyledin."

"Seks yapmanın çiftleşme bağına güçlendireceğini bilmiyordum," diye itiraf ediyor Vincent, elini yüzünde gezdirerek. Sanki duygularını kontrol altına almaya çalışıyor, sanki hepsini asma kilitli, zincirli ve halatlı çelik bir hapishaneye geri sokmaya çalışıyor gibi görünüyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, bildiğini sanıyordum-"

"Ben yapmadım," diye araya giriyorum, ses tonumdaki ısırik beni bile şaşırtıyor. "Eşlik bağı hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Kendini tutamadan bir hırıltı koptu. "Bu Mason'la neden flört ettiğini açıklıyor." Sözler benden çok kendisine söyleniyor, ama flört eden VP'den bahsedince kalbim paramparça oluyor. Çünkü eğer Vincent benim eşimse, neden hâlâ diğer adama karşı bu kadar güçlü bir şehvet duyuyorum?

Benim neyim var böyle?

"Hayatımda hiçbir şey için çabalamak zorunda kalmadım," diye itiraf ediyor Vincent. "Her şey her zaman bana sunuldu. Eğer istersem, elde ederdim. Ama şimdi... seninle... Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim." Devam etmeden önce duraklıyor, çenesindeki bir kas kıpırıyor. "Ve istediğim tek şeyi kaybedeceğimden hiç bu kadar korkmamıştım."

Ona bakarken lanet olası hain gözyaşları kornealarımı yakıyor.

Sanırım ikimizin kurtları da bunun birlikte düğümlenmenin zamanı *olmadığını* biliyor. Aletin içimde kasıldığını hissedebiliyorum ve bedenimi hareket ettirdiğimde içimden kayıp gidiyor, bu beni boş ve umutsuz bırakan bir şey.

"Sana hiç nasıl kurda dönüştüğümü anlattım mı? Isırıldığım geceyi?" Sesim kırılarak soruyorum. Alt dudağımı dişlerimle acımasızca sıkarken, hayali anılar boğazımı dikenli tel gibi sarıyor. Vincent bekliyor, yüz ifadesi hala soğuk ve boş, gözleri ise temkinli. Temkinli. Korkuyor. "Küçük bir çocuktum. Sinemada bir film izledikten sonra eve yeni dönmüştük." Bunun üzerine, ben

Brett patlamış mısırı ağzına tıkarken Percy'nin bir avuç çalmaya çalışmasını hatırlayarak gülümsedi. Annem ve babamın ikisine de sessiz olmaları ve filmin tadını çıkarmaları için bağırışlarını. Hangisini izlediğimizi bile hatırlamıyorum. "Eve döndüğümüzde bizi bekleyen adamlar vardı. Kötü adamlar."

Vincent'ın vücudu kaskatı kesildi, bakışlarına kara katran gibi karanlık ve kötü niyetli bir şey girdi. "Görünüşe göre babam kötü bir iş yatırımı yapmış. Geri ödemek için ihtiyacı olan parayı kaybetmiş.

bir borç." Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Sadece bir damla. O tek gözyaşı, içimi kasıp kavuran acıyı, ailemin asla unutulmayacak anısını temsil ediyor. "Bu adamlar tüm ailemi katletti." Hassas titremeler tüm bedenimi sarsarken sesim kırılıyor. "Babamı ve beni en sona sakladılar. Ona işkence etmek istediler. Onunla alay etmek. Bu yüzden beni dönüştürdüler. Ona yeni oyuncağı olacağımı söylediler."

Vincent'ın boğazından tehditkâr bir hırıltı yükselirken gözleri sararıyor, kurdu ortaya çıkıyor. Beni rahatlatmak istediğini, bana saldıran adamların kim olduğunu öğrenmek istediğini söyleyebiliyorum ama tırnaklarını avuçlarına geçirerek kendini fiziksel olarak tutuyor.

"Ağabeyim Brett hâlâ hayattaydı ama zar zor. Benim kaçmama yetecek kadar dikkatlerini dağıttı ama o sırada ben çoktan ısırılmıştım." Bir elimi bilinçsizce boynumda gezdiriyorum. Yara iyileşeli çok oldu ama köpek dişlerinin derime saplandığı yeri neredeyse hissedebildiğime yemin edebilirim.

"Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Karakola gitmeye cesaret edemedim çünkü adamlardan biri üniforma giyiyordu." Uzaklara bakıyorum, hayaletlerim peşimi bırakmıyor. Şeytanlarım. Hepsi görünmese de tenimi saran yara izleri peşimi bırakmıyor. "Daha sonra polis ailemin ölümünü haneye tecavüz olarak değerlendirdiğini öğrendim. Kahrolası bir haneye tecavüz." Bu saçmalığa homurdanıyorum. Bir haneye tecavüz genellikle duvarlardan kan damlayan ve halıyı koyu bordoya boyayan bir işkence odası gibi görünmezdi.

Annemin çıplak, kırık bedeni.

Küçük kardeşimin görmeyen gözleri.

Kendimi sıkarak kapatıyorum, anıların genellikle onları sakladığım kutuya geri dönmesini diliyorum. Zehirle köpürtülmüş ve patlamalarla delik deşik edilmiş zihinsel olana.

"Blair, çok özür dilerim." Sesi kısık çıkıyor ama yorum yapmıyorum. O da yorum yapmıyor.

"Peki saldırıyı kimin yönettiğini bilmek ister misiniz? Kim duvara yaslanıp gülüyordu?

Küçük kardeşimi öldürdüklerinde? Annemin bacaklarını kim ayırdı ve ağza alınmayacak şeyler yaptı?" Sonunda gözlerimi açıp bakışlarımı ona dikiyorum ve yüzünün tüm renginin solmasını izliyorum. Bir hayalete benziyor ve benim gibi onun da kendi geçmişinin peşinde olup olmadığını merak ediyorum.

"Hayır..." Dehşet bu tek kelimeyi sarmalıyor, onu cılız, gölgeli bir kucağa sarıyor. Zaten bildiğini görebiliyorum ve zihni sonuçlara karşı savaşıyor olsa da, dehşet yüzüne damgasını vurmuş durumda. "Babam...?"

"Bir canavardı," diyorum kısık sesle.

Bileğimden tutup beni tekrar göğsüne çekerken gözlerine şiddetli bir ışık giriyor. Hemen kollarını bana doluyor ve ben de ona izin veriyorum. Belki de onun -ve eş bağının- sunduğu güvenliğe ve rahatlığa ihtiyacım var. Ya da belki sadece zayıfım.

"Bunu düzelteceğim, Blair. Her şeyi düzelteceğim," diye yemin ediyor saçlarıma karşı, tüm vücudu titriyor.

"Ölüleri geri getiremezsin Vincent," diyorum ona. Birden yoruldu. Çok, çok yorgunum.

Başımı ona bakacak kadar geriye eğdiğimde kemiklerim bile ağrıyor, geniş, buğulu gözlerine bakıyorum. "Babanın yaptıkları için seni suçlamıyorum. Asla suçlamadım."

"Babam her zaman zalim ve kötü bir adamdı," diyor Vincent dişlerini birbirine kenetlemiş bir halde. "Ama kendimi sıkışmış hissettim. Tuzağa düştüm. Ona yardım etmezsem Val'e zarar verirdi ve ben-"

Acı, beni boğmakla tehdit eden buz gibi bir sel. Gözlerimdeki nemi kırıştırıyorum.

elini göğsüne koyarak onu konuşmasının ortasında durdurdu.

"Anlıyorum. Ailen için her şeyi yaparsın, ben de öyle. Peki ya ısırılan kurtlar? Onlar benim ailem."

"Onları koruyacağım." Vincent'ın sesi sert bir hırıltıya dönüşür. "Bir plan yapabiliriz-"

"Diğer iki pakete gitmem gerekiyor," diye araya giriyorum. "Başladığım işi bitirmem gerekiyor. Ailem için."

Yüzünün sert, zarif çizgileri hareketsizleşiyor. Dudakları aşağıya doğru kıvrılır, gözleri açık ve kırpmadan dursa bile.

Her nefes alışımında ateş boğazımı tırmalıyor gibi hissediyorum. Bana doğru soğuk, aşağılayıcı bir bakış yöneltiyor. "Ne?"

"Beş gün içinde Mason'la birlikte gidiyorum," diye fısıldıyorum, kalbim göğsümde tekliyor. "Gitmezsem aileme zarar verecekler, Vin."

"Onları koruyacağım!" Kelimeler bir kükreme. Kurdu yüzeye bu kadar yakinken bu konuşmayı yapmamamız gerektiğini biliyorum. En azından şu anda. Ama asla yapamadan, beni tamamen tüketip önemli olan her şeyi unutturmadan önce kelimeleri ağızımdan çıkarmalıyım. "Bana güvenmiyor musun?"

"Güvenmediğim sen değilsin." Hissettiğim soğukluğun sıcaklıkla hiçbir ilgisi olmamasına ve her şeyin hala altımda olan buz gibi erkekle ilgili olmasına rağmen titriyorum.

"Sen benim eşimsin," diye tıslıyor, sesi titriyor. Ve sonra fark ettim ki...

Sadece öfke değil. Korku da var. Bu yüzden ona, onun eşi olmayı ya da herhangi birinin eşi olmayı asla istemediğimi söylemek istesem de dilimi ısırıyorum. Onun yerine fısıldıyorum, "Bunu yapmak zorundayım. Başka *seçeneğim* yok. Isırılan kurtlar adına tüm sürülerle yaptığım anlaşmaya uymazsam ilk öldürülenler kimler olacak sence? Şu anda savaşa girmeye hazır mısın? Şu lanet saniyede mi? İkimiz de hazır olmadığını biliyoruz ve ben de halkımı riske atmayacağım. Bunun bir tuzak olması *umurumda* değil. Diğer sürülerin büyük ihtimalle bana ihanet edeceği *umurumda* değil. Halkımı korumak için bir planımız olana kadar yapmam gerekeni yapacağım ve diğer sürü liderlerinin sözlerini tutmaları için *dua* edeceğim." Göğsünden bir hırıltı kopuyor ama o sözünü kesmeden devam ediyorum, gözlerim bana güvenmesi için ona yalvarıyor. "Ve belki de oradayken onları gözetleyebilirim. Eğer gerçekten bize ihanet etmeyi planlıyorlarsa, eğer gerçekten savaşa gidiyorsak, içeriden bir adam her zaman işimize yarayabilir."

"Hayır." Başını şiddetle sallıyor. "Hayır!" "Vincent-"

Yataktan atlıyor, dişleri uzamış ve pençeleri açılmış. "Hayır!" diye hırlıyor ve bana bir bakış fırlatıyor.

Yatakta doğrulup battaniyeleri çeneme kadar çekiyorum. Ani aşırı korumacılığından dolayı ona kızmak, eş bağıını benden sakladığı için öfkelenmek, tüm ailemi öldüren adamla akraba olduğu için üzölmek istiyorum.

Ama bu duyguların hiçbirini yerine, sadece yorgun hissediyorum. İnanılmaz derecede yorgun.

Kader arkadaşımı, hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim adamı buldum ve bundan zevk bile alamıyorum. En ufak bir coşkunun savunmamı aşmasına izin vermeyi reddediyorum.

Çünkü üzerinde bulunduğum yol son derece tehlikeli. Yanlış bir adım benim ve sürümün ölümüne yol açacak.

Bu yüzden kendimi sertleştiriyorum, yüz hatlarımı eğitiyorum ve kendime Vincent'ın bensiz daha iyi olacağını hatırlatıyorum. Onu bana ihtiyacı olduğu şekilde sevemeyeceğimi.

"Gidiyorum," diye cevap veriyorum çenemi meydan okurcasına eğerek. "Ve sen beni durduramazsın."

BL A IR

30. GÜN

I Tüm hayatımın binlerce parçaya ayrıldığı o bomba patlamasından beri Vin'i görmedim.
Vincent benim dostum.

Babası ailemi öldürdü.

Ve kurdun inine girmek için ayrılıyorum.

Sadece birkaç dakika içinde Mason beni otuz günlüğüne alacak. Bu süre boyunca Vincent'i ziyaret edemeyeceğim, barda birbirimizi gördüğümüz kısa anlar dışında onunla konuşamayacağım, onu öpemeyeceğim-

Bu düşünceleri bir kenara itip Valentina'nın bana hediye ettiği yeni bavula yaslanıyorum. Kızın kendisi diğer yanımda duruyor, kırmızı dudaklarını büzmüş, telefonunu karıştırıyor.

"Bunu düzelteceğim, Blair," diyor bana başını kaldırmadan. "Yemin ederim."

"Düzeltecek bir şey yok Val." Ona gülümsemeye çalışıyorum, iyi olacağıma dair güvence vermeye çalışıyorum ama gülümsemem sallanıyor ve yüzümü buruşturuyorum. "Bunu yapmam gerek."

"Biliyorum." Sonunda telefonunu çantasına koydu ve bana baktı, altın rengi gözleri alışılmadık derecede ciddiydi. "İçerideki adamlarımdan biriyle temasa geçtim. Sen oradayken sana göz kulak olacak."

Hayatımda daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapıp isteyerek sarılmayı başlattığımda duygularım boğazıma düğümleniyor. Kollarımın arasında geriliyor, görünüşe göre bu temasa benim kadar şaşırmış, kolları belime dolanmadan önce hayatının sonuna kadar tutunuyor. Sonunda ayrıldığımızda burnunu çekiyor, gözlerinin altını nazikçe silerken ve eteklerini düzeltirken yüz hatlarını boş tutmaya çalışıyor.

"İyi olacaksın, Blair. Sadece iyi olacaksın."

Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyor merak ediyorum.

Arkamda yükselen devasa malikâneye doğru bakıyorum, Vincent'i göremeyince göğsümde bir acı hissediyorum. En azından bana veda edeceğini düşünmüştüm. Kavgamız yüzünden kızgın olduğumu biliyorum ama-

Hayır, Blair. İkiniz arasında bir ilişki olamayacağını biliyorsun. Halkının güvende olduğundan emin olana kadar olmaz. Onları korumak için bir planın olana kadar olmaz.

Ama bu, içimde yankılanan akkor halindeki acıyı durdurmuyor.

Valentina gözlerimin yönünü takip ederek dudaklarını bir kez daha büzüyor.

"Burada olacak," diyor bana, telefonunu ikinci kez çantasından çıkarırken. Muhtemelen kardeşine sert bir mesaj göndermek için.

Bir motosikletin kükremesi bize ulaştığında etrafımızı saran muhafızlar aniden sertleşiyor.

Mason motosikleti tam önüme park ettiğinde nabzım hızla atıyor, ciğerlerim büzüşüyor. Koyu renk kaskını çıkarıyor, yemyeşil gözleri üzerime dikilirken omuz hizasındaki sarı saçlarını silkeliyor. Bana hınzırca bir gülümseme fırlatıyor, bu gülümseme bana çarşafaların arasına dolanmış uzun geceleri düşündürüyor. Daha da günahkâr dudaklardan çıkan günahkâr sözcükleri.

"Leydim," diye mırıldanıyor, göz kırpmıyor. "Arabanız sizi bekliyor."

Valentina yanımda alay ediyor ve Mason'a gözle görülür bir hoşnutsuzlukla bakıyor.

Ama Mason güzelliğe hiç aldırış etmiyor. Tüm dikkati sadece ve sadece benim üzerimde.

"Bavullarınızı burada bırakabilirsiniz," diye talimat veriyor Mason, almam için kaskını uzatarak. "Onları bizim için alacak biri var."

"Oh." Tereddütlü hissederek kaskı alıyorum ve zifiri karanlık vizöre bakıyorum. İstmeden gözlerim tekrar konağa kayıyor ve göğsümde bir acı patlıyor.

Bana veda etmeyecek.

Acımı bastırmaya çalışarak Mason'a doğru ilerliyorum ve azalan güneş ışığında onu inceliyorum. Rahat sırtışını. Ona meleksi bir görünüm veren mükemmel, yontulmuş yüz hatları. Altın sarısı saçlarında parlayan güneş ışığı. O kadar güzel ki kalbim kelimenin tam anlamıyla acıyor.

Sonra da bir zamanlar hor gördüğüm bir adamla çiftleştığım halde onu güzel bulduğum için kendimi suçlu hissediyorum.

Ve *sonra* Vincent'la aramda bir ilişkinin asla olamayacağını bildiğim için kendimi suçlu hissetme konusunda çelişkiye düşüyorum. Halkımın hayatı diğer iki sürüye bu kadar geri dönülmez bir şekilde bağılyken olmaz. "Daha önce hiç ata bindin mi?" Mason'ın dumanlı sesi dikkatimi yeniden topluyor ve beni kendimden uzaklaştırıyor. Asık suratlı düşüncelerimden. "Ata binmeyi seviyor musun bebeğim?" diye takılıyor. "Bu hoşuna giden bir şey mi?"

İfademî mesafeli tutarken bile, onun kirli sözleri vücuduma yayılan hassas bir kızarıklığa neden oluyor.

Hâlâ yanımızda duran Valentina sinirli bir şekilde homurdanıyor.

"Bilmek istemez misin, Koro Çocuğu?" Kendimin ve kalbimin etrafındaki duvarları yeniden güçlendirerek alay ediyorum. Çelik. Sağlam çelik.

Kimse onlara nüfuz edemez. Hiç kimse-

Yüksek bir ses "Blair!" diye bağırdığında duvarlar anında paramparça olur ve ince toz parçacıklarından başka bir şeye dönüşmez.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, kalbim küt küt atıyor, tam o sırada Vincent kendini evini komşusununkinden ayıran çitin üzerinden fırlatıyor. Bugün takım elbise ceketini giymemiş ve gömleğinin ilk üç düğmesi açılmış, muhteşem bronz teni ortaya çıkmış. Saçları dağınık, her yöne doğru uzanıyor, gözleri bana doğru fırlıyor, bembeyaz yanıyor.

Gözlerinden yayılan sahipleniciliği, yüzeyin hemen altında hararetle yanan bir ateşi yanlış anlamak mümkün değil.

Nefesimi tutamadan, ki bunu istememiştim bile, kollarını belime doladı ve beni tutkuyla öpmeye başladı. Dudaklarının benimkilere her dokunuşu, ağzımdan çıkan her hırıltı, beni sahiplenmesinin bir başka yolu. Beni yutması için.

Sonunda çekildiğinde ikimiz de zor nefes alıyorduk ve eminim dudaklarım onun.

"Bunu düzelteceğim, Blair," diye söz veriyor, beş gün önceki yoğun konuşmamızdan sonra söylediklerini tekrarlıyor

sevişme seansı. "Her şeyi düzelteceğim. Babamın sana yaptığı her şeyi. Isırılmış kurtlara yaptığımız her şeyi-" Kendini küçümseyen bir kaş çatmayla sözünü kesti. "Bunu düzelteceğim." Elime bir şey bastırıyor, kimsenin gördüğünden şüphelendiğim bir şey ve nesne cebime girene kadar elimi dikkatlice hareket ettiriyorum, görüş alanımdan ve aklımdan çıkıyor. Bir telefona benziyor. BS üyeleri diğer telefonumu çalarsa onunla iletişimde kalmanın bir yolu.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum içtenlikle. Gerçekten de üzgünüm. Birbirimizi bulduktan sonra onu terk etmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Bunu tek başıma yapmak zorunda olduğum için üzgünüm.

Ona aşık olduğum için üzgünüm.

Her şeyi yüzümde görüyor olmalı, çünkü ayak parmaklarıma kadar hissettiğim kederli bir inilti çıkarıyor.

"İşin bittiyse..." Mason'ın sesi duyduğumu hiç hatırlamadığım kadar buz gibi. Ona doğru döndüğümde, bakışlarında öfkeyle birlikte kıskançlık da yanıyor. Ve başka bir şey.

Kendini beğenmiş bir şey mi?

Yüzündeki duygu kokteylini çözecek zamanım yok. Şimdi olmaz. Belki de hiçbir zaman.

"Bunu düzelteceğim, Blair!" Vincent bana sesleniyor, sesi titriyor, ben bisiklete doğru ilerleyip üzerine çıkarken. Mason'ın ısrarıyla kaskı kafama geçiriyorum. "Söz veriyorum."

"Bana tutun tatlım," diyor Mason, ellerimi yakalayıp beline dolayarak sert ve etkileyici karın kaslarına değmelerini sağlıyor. "Ve sakın bırakma."

Mason vites kolunu kaldırıyor ve aniden, ağaçlar yanımızdan hızla geçerken araba yolundan aşağı yuvarlanıyoruz.

Benimkine hiç benzemeyen bir dünyaya doğru seyahat ediyorum. Isırılmış kurtların ve insanların daha aşağı görüldüğü bir dünya. Köle, evcil hayvan ve işçi olarak tutulduğumuz bir yer.

Arkamda, kederli bir uluma gece havasına nüfuz ediyor.

Bundan sağ çıkabilir miyim bilmiyorum ama kesin olan bir şey var... Parçalara ayrılmayı reddediyorum.

BUNDAN SONRA NE OLACAĞINI BİLMEK İSTER MİSİNİZ?

Ripped to Shreds için [buradan](#) ön sipariş verin!

KINGDOM OF WOLVES : ALPHA RULE'NİN OLDUĞU BİR WORLD .

Bir dizi fantastik yazar tarafından yaratılan, psikopat ve sahiplenici kurt alfalar, sarhoş edici ilişkiler, kader arkadaşları ve güçlü, belalı kahramanlar içeren ortak bir evren olan Kurtlar Krallığı'na girin. Kurtlar Krallığı sizi bütün gece ayakta tutacak, daha fazlası için bağımlısı olacaksınız.

Terbiyenizi kapıda bıraktığınızdan emin olun. Bu kurtlar istedikleri kadınlar söz konusu olduğunda kibar davranmazlar.

Serilerin hepsi aynı dünyada geçmektedir ve herhangi bir sırayla okunabilir. Bazı kitaplar bağımsızdır ve bazıları bir serinin başlangıcıdır.

Bu ortak dünya size aşağıdaki yazarların kitaplarını getirecek:

- **Vahşi Ay** yazan C.R. Jane & Mila Young
- **Lost** by M. Sinclair
- **Torn to Bits** by Katie May
- Lexi C. tarafından **Crossed Fates** Foss & Elle Christensen
- K Webster tarafından **Ahlakın Değişimi**
- **Rabid** yazan Ivy Asher & Raven Kennedy
- **Alfa'nın İddiası** yazan Amelia Hutchins
- Theresa Hissong'**dan Bir Lycan'ın Öfkesi**
- Lanie Olson'dan **Lunacy**

AKNOWLEDGMENTS

Öncelikle Kurtlar Krallığı'nın ortak dünyasındaki tüm yazarlara teşekkür etmek istiyorum. Hepinizle birlikte çalışabildiğim için inanılmaz derecede minnettarım ve alçakgönüllüyüm.

Her zaman olduğu gibi, muhteşem alfalarım Ash, Ellen ve Kelly'ye teşekkür etmek istiyorum. Kitabımı okuduğunuz ve böylesine inanılmaz geri bildirimler verdiğiniz için teşekkür ederim. Yardımınız ve desteğiniz olmasaydı bu kitap bugün olduğu yerde olmazdı.

Ann'e kocaman bir teşekkür! Dürüst olmak gerekirse, desteğiniz olmasaydı nerede olurum bilmiyorum. Bu kitap söz konusu olduğunda zihinsel çöküntülerimi dinlediğin için teşekkür ederim. Ve zaman ayırıp okuduğun ve nasıl geliştirebileceğime dair önerilerde bulunduğun için teşekkür ederim.

Son olarak, benimle birlikte olduğunuz için siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum! Hepinizi seviyorum.

ABOUT THE AUTHOR

Katie May ters harem yazarı, KDP All-Star ödüllü ve USA Today Bestselling yazarıdır. Ailesi ve kedisiyle birlikte Batı Michigan'da yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda iyi bir kitap okurken, Broadway müzikallerini dinlerken ya da oyun oynarken bulunabilir. Tüm yayınlarından haberdar olmak için [Katie'nin Çetesine](#) katılın! Ve bir TikTok'u olduğunu biliyor muydunuz? Evet, benim de var. Onu [buradan](#) takip edin! Ama uyarayım... kendisi biraz gariptir.

ALSOBYKATİEMAY

Birlikte Düşüyoruz (Apokaliptik Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Arzuladığımız Karanlık](#)
2. [Aradığımız Işık](#)
3. [Karşılaştığımız Fırtına](#)
4. [Avladığımız Canavarlar](#)

Gölgelerin Ötesinde (Korku Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Çeteler ve Hayaletler](#)
2. [Silahlar ve Mezarlıklar](#)
3. [Darağaçları ve Gulyabaniler](#)

The Damning (Fantastik Paranormal Ters Harem)

1. [Açgözlülük](#)
2. [Kıskançlık](#)
3. [Oburluk](#)

Prodigium Akademisi (Korku Komedi Akademisi Ters Harem)

1. [Canavarlar](#)
2. [Kükreyen](#)

Tory'nin Bela Okulu (Zorba Korku Akademisi Ters Harem)

1. [Arasında](#)
2. [Ötesi \(Çok Yakında\)](#)

Supernaturalette (İnteraktif Ters Harem)

1. [Tanışma](#)
2. [İlk Buluşmalar](#)
3. [Grup Gezisi](#)
4. [Oyun Gecesi](#)
5. [Eski sevgililer](#)

Kurtlar Krallığı (Shifter Reverse Harem Duet)

1. [Parçalara Ayrıldı](#)
2. [Parçalara Ayrıldı](#)

ORTAK YAZILAR

Loxley Savage ile Afterworld Academy (Akademi Fantezi Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. Merhum
2. Karanlık Aldatır
3. Kadere Meydan Okumak

Ann Denton ile En Karanlık Alevler (Paranormal Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. Şeytan Öpücüğü
- 1.5. Takip Edilen İblis
2. Şeytan Sevdı
3. İblis Yeminli

STAND-ALONLAR

Zehirlilik (Çağdaş Ters Harem) Körü Körüne

Suçlanmış (Hapishane Ters Haremi)

Tüm Kahramanlar Pelerin Giymez (Sadece Elbise) (Kısa Komedi Ters Harem)

Büyüleyici Şeytanlar (Zorba/İntikam Ters Harem)

Acı Tanrıçası (Fantastik Ters Harem) İblisin

Sevinci (Tatil Ters Harem)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.